

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

γελιοποιή και να τον ρεζίλευ. Διαλύει λοιπόν τώρα που είναι καιρός.
Ποιος θα τον αδικήσει; Με το μέρος του ή λογική. Γιατί, βλέπετε εδώ δεν είναι ανώμαλο μόνο το παρελθόν. Ανώμαλο είναι και το παρόν της. Δικά του όλα τα δικά. Με μια προϋπόθεση: να είναι οι κατηγορίες ακριβείς. Υπάρχει δόσι αλήθειας σε όλα καταμαρτυρούν οι ανωνυμογράφοι. Ούτε υπόνοια αλήθειας — δε-
βαιώνει το κορίτσι. Και δεν έχει λόγο να γελάσει ένας που δεν μάς ξέρει και δεν την ξέρουμε. Ψέμα όλα. Παραμύθι από την αρχή ως το τέλος. Ποτέ δεν αρραβωνιάστηκε, με κανένα δεν σχετίστηκε ούτε πριν, ούτε τώρα. Λευκό το δελτίο της. Αυτός που την απολύει υπήρξε η πρώτη και μόνη αγάπη της.

Ένα όμως από τα δύο: ή ο ίδιος ο μνηστήρας άλλαξε γνώμη και δημιούργησε το μύθο των ανωνύμων επιστολών, ή οι έπιστο-
λές έχουν γραφή από κακία, από φθόν, από τη μανία του κακού για το κακό. Νέοι που αποκρούστηκαν από την κοπέλλα, ή άλλοι που δεν χωνεύουν το μνη-
στήρα και θέλουν τη δυστυχία του. Συμβαίνει κάπο-
τε τα γράμματα να προέρχονται από τους ίδιους τους γονείς. Οι γονείς του γαμπρού, που για τον ένα ή τον άλλο λόγο θέλουν να έμποδίσουν το παιδί τους από το γάμο και φτιάχνουν στη γραφομηχανή έπιστολές για να συκοφαντήσουν την κόρη. Λάσπη στα μού-
τρα της. Ενέργειες, που όσο κι αν προέρχονται από ενδιαφέρον, δεν παύουν να είναι έγκληματικές και ά-
τιμες.

Να σπιλώνεις μιά υπόληψη χωρίς να κατέχεις απο-
λύτως κανένα στοιχείο. Να καταστρέφεις μιά ανθρω-
πινη ύπαρξη....

Υπάρχει όμως και η πλευρά των άλλων, αυτών που δέχονται την κατα-
γελία. Αν μια σφαίρα α-
δέσποτη έσπασε το τζάμι τους θάψαχναν να βρουν τον κακοποιό, που έπιβου-
λεύθηκε τη ζωή τους. Την αδέσποτη όμως έπιστολή την περιβάλλουν με την έμπιστοσύνη τους, την παίρνουν σε γονόνα και άκουμπουν σ' αυτήν για να κανονίσουν την πορεία τους. Τόση έλαφρότητα, τόση έπιτολαιότητα, τόση ασυνείδησία.

Αυτή η έλαφρότητα, η εύπιστία, η έλλειψη σοβα-
ρότητας είναι που ένθαρ-
ρύνει την ανωνυμογραφία. Από τις μεγάλες έλλη-
νικές πληγές. Δεν καταδι-
κό αλλος αισθάνεται την ανάγκη να εξωτερικεύσει απόλυτα, όταν ή αποκαλύψει τον εαυτό του. Ο ή προχωρήσει α-
κόμα περισσότερο και θα προσθέσει, ότι καταλαβαίνει κανείς την ανωνυμογραφία, όταν σπρίτσει στη απόλυτη ακρίβεια. Το από-
λυτα τίμια είναι χειρότερο ή άφησης του άλλο να γκρεμιστεί. Αλλά ίσως είναι ανώνυμα ήν κίνδυνος που διατρέχει. Παρά να το ήπς ανώνυμα ήν κίνδυνος που διατρέχει.

Έκει όμως όπου ή ανωνυμογραφία δεν πρέπει να είναι ή περίπτωση του διασυρμού ή συκοφαντία, που γίνεται έν γνώσει του συκοφάντη. Η σχεδιασμένη δολοφονία ή πυροβολι-
σμός εκ του άφαντος και εκ του ασφαλούς ή μεθοδική ένσταλάξη δηλητηρίου στη ζωή προσώπων, που δεν έχουν τη δυνατότητα ή άμυνας. Παίρνεις ένα κορίτσι, κι' ένώ του δείχνεις φιλία ή έκδηλώνεις συμπάθεια, την ίδια ώρα του σκάβεις το λάκκο. Ο ή-
λόκληρο μυθιστόρημα εις βάρος του. Έπιδίδονται δε σ' αυτό άν-
τρες και γυναίκες.

Μέσα σ' ένα τέτοιο καθεστώς, που μάς ντροπιάζει σαν κοι-
νικό σύνολο, κανένας δεν μπορεί να είναι ήσυχος. Ένα τηλεφώ-
νιο, ένα γράμμα, ένα αδέσποτο μήνιο, μπορούν να σε τιά-
ξουν στον αέρα. Δεν είναι μόνο το έρωτικό και το συγγικό πεδίο. Είναι το επάγγελμα οι σχέσεις που οι φιλικές όλα τα βήματά σου.

Μόνον αν οι ανωνυμογράφοι ήταν βέβαιι, ότι οι ανεύθυνες κα-
ταγγελίες τους θα σχίζονταν χωρίς καν να διαβαστούν, μόνο τότε θα παραιτούνταν από το άτιμο έργο τους. Ζητούμε όμως το άδυ-
νατο. Το ανώνυμο κινεί το ένδιαφέρον. Δεν αποφεύγουν τον πει-
ρασμό να το διαβάσουν ούτε πρόσωπα που βρίσκονται σε άνωτερα επίπεδα.

Έκείνο όμως που μπορεί να ζήτηση κανείς, είναι κάποιος έ-
λεγχος πάνω στις καταγγελίες. Η έρευνα, ή εύσυνειδητη και δι-
τικεμινική έρευνα που θα σου έπιτρέψει να διαμορφώσης δι-
κή σου γνώμη. Κακό βέβαια κι' αυτό. Γιατί, άλλοι μόνο στον άντρα και στη γυναίκα, που δε διαθέτει όση διαισθηση χρειάζεται για να καταλάβη με τί άνθρωπο έχει να κάνει και περιμένει από παλιό-
χαρτο να τον βαθμολογήσει. Το κακό όμως γίνεται χειρότερο, ό-
ταν δέχεται άνεξέλεγκτα τις αδέσποτες κατηγορίες.

Αυτό που δεν συγχωρεί ή νέα στο μνηστήρα της. Έγστερ από τον πρώτο κλονισμό, τον περιβάλλει με την περιφρόνηση της.
Αντί να κλάψη πάνω στα έρείπια της αγάπης της, ευχαριστεί το Θεό γιατί της έδωσε την ευκαιρία ή αντίληψη με πόσο έλα-
φρό πρόσωπο θάδενε τη ζωή της. Αυτή ή σκέψη την άνακουφίζει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πριν φτάση στην τελευ-
ταία παράγραφο του γράμ-
ματος σωριάστηκε πάνω σ'
ένα κάθισμα...

Οι έπιστολές ΣΦΑΙΡΕΣ

ΓΝΩΡΙΜΙΑ, σύνδεσμος, αρραβώ-
νας. Βέβαια, κάθε είδύλλιο άκο-
λουθεί το δρόμο του, έχει τα δι-
κά του σχήματα, τις ιδιομορφίες του, τις ιδιαίτερες συνθήκες, μέσα στις όποιες αναπτύσσεται. Η σημε-
ρινή περίπτωση, κατά την περίοδο της έξελίξεως, δεν παρουσιάζει κανένα ξεχωριστό ένδιαφέρον.

Τη γνωριμία ακολουθήσε ο έρωτας, τον έρωτα ο αρραβώνας. Ο-
λα με γοργό ρυθμό. Με γοργό ρυθμό έβάδιζαν και προς το γάμο. Δεν έβεναν στην ίδια πόλη οι δι-
κί μνηστευμένοι. Η απόστασι ο-
μως, αντί να χαλαρώσει, κρατούσε πιο φρέσκη την αγάπη τους. Πυκνή άλληλογραφία έρχιχε τα καύσιμά της στη φωτιά και δεν την άφηνε να σβύσει.

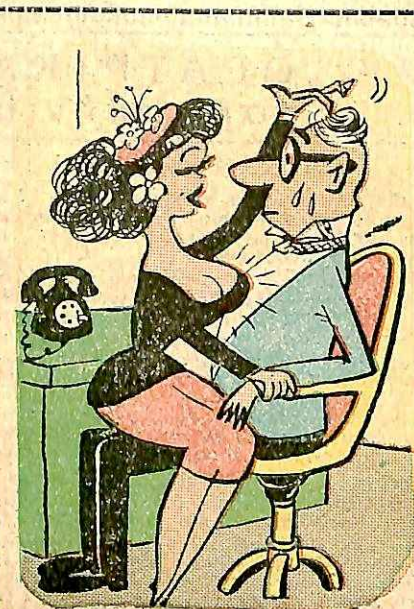
Ξαφνικά όμως, μιά μέρα ή έπιστολή που έφερε ο ταχυδρόμος ή-
ται έπ' συστάσει. Κάτι σοβαρό έπρεπε να περιέχει ο φάκελλος. Τον άνοιξε το κορίτσι και πριν φτάση στην τελευταία παράγραφο σωριάστηκε πάνω σ' ένα κάθισμα. Έτρεξαν οι οίκείοι της.

— Τί σου συμβαίνει; Τί σου γράφει;
— Διάλυσι!
— Αδύνατο.
— Πολύ δυνατό.
— Χτες ακόμα ήσουν ένθουσιασμένη...
— Αλήθεια, μιά πολυσέλιδη και άρωματισμένη έπιστολή, την προη-
γούμενη ακόμα μέρα ήταν ένα τραγούδι έρωτικό. Έρωτας φλύα-
ρος, θυελλώδης, θορυβώδης. Διάχυτη σε κάθε σελίδα ή άνιμπου-
ρησία. «Μετρώ τις έβδομάδες, τις μέρες, τις ώρες... Πότε θάρη ή σ-
τιγμή, που θα σε νοιώσω δική μου, πέρα ως πέρα δική μου.» Έ-
ναίκα μου, στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στην ίδια ζωή...» Έ-
γραφε χτες. Και τώρα στέλνει την άπολύσι.

Προσπαθούν να λύσουν το μυστήριο. Το μυστήριο όμως βοί-
σκειται μέσα στη συστημένη έπιστολή. Δεν της το κρύβει. Στη διά-
λυσι του αρραβώνος τον ώθησαν τα ανώνυμα γράμματα που έλαβε. Καταγγέλλει εις βάρος της. Τού άνέφεραν ότι δεν ήταν ο πρώτος μνηστήρας της. Άλλοι δυο προηγήθηκαν. Και τώρα όμως δεν χάνει τον καιρό της περιμένοντας τη στιγμή του γάμου.

Φλερτάρει, παίζει, διασκεδάζει, κυκλοφορεί πότε με τον ένα και πότε με τον άλλον. Με τέτοιες συνθήκες ποιά έννοια θα είχε ο γάμος τους; Κι' αν ύποπτεθ ή ότι ο μνηστήρας θα τα συχωρούσε όλα όσο καταγγέλλουν εις βάρος της είναι ο κόσμος που δεν τα συχωρεί, κι' έτσι αυτός θα ζούσε με την περιφρόνηση της κοι-
νωνίας.

Έπειτα, κλονίστηκε και ή δική του πίστι. Δεν είναι το παρελ-
θόν που τον ένοχλει σαν παρελθόν. Είναι που βλέπει το παρελθόν σαν πρόλογο του μέλλοντος. Αφού το έκυψε τα περασμένα της, αφού και τώρα, σε παραμονές γάμου, εξακολουθεί τον άτακτο βίο της, ποιος μπορεί να τον βεβαιώσει ότι και όταν άποκτήσει το όνομά του δεν θα συνεχίση την παλιά της τακτική, για να τον

— Και είναι ανάγκη να έχω και δίπλωμα, δηλαδή;

— Μα τί κάνεις Γιάννη;..
'Αντί να το διώξης του ρίχνεις τυαί;

— Άντωνάκη μου. Με άναγκή-
ξαν «ιδεώδη νοικοκυρά του 1956»!...

ΓΝΩΣΤΟΣ πρωταγωνιστής της πρόας, που νεάζει παρά την ηλικία του, δέχτη-
κε πρό ήμερών την επί-
σκεψη ενός άγνωστου γέρου με όλόλευκα μαλλιά στα πα-
ρασκηνία.

— Κύριε Τάδε, του είπε, (όνομα και μη χωρίο) χρό-
νια σάς άκούω και ξέρω ότι γινήκατε μεγάλος ήθοποιός, αλλά δεν έτυχε να σάς δω προσωπικά.

Ο πρωταγωνιστής κολα-
κευμένος, νόμισε ότι πρό-
κειται για έναν άπ' τους συνθησίουμένους θαυμαστές και τον ευχαρίστησε.

— Ημιαστε συμμαθηταί, του έξηγησε έν συνέχεια ο ά-
σπρομάλλης κύριος.

Γρύλλισαν για την άπο-
κάλυψη της ηλικίας του νεά-
ζοντος πρωταγωνιστού οι άλλοι ήθοποιοί και κρυφολο-
ύσαν με κακεντρέχεια, έ-
νω ο πρωταγωνιστής δια-
μαρτυρόταν αυθορμήτως:

— Συμμαθηταί, έμεις;
— Βεβαίως! Βεβαίως! έπέ-
μνε ο γέρος.

— Μα δεν είναι δυνατόν! έπέμνε ο πρωταγωνιστής με έοχατη άπελπίδια. Πο-
σών έτών είστε κύριε;

— Έβδομηντά! έπνε ο ά-
σπρομάλλης κύριος, ένώ γύ-
ρω οι ήθοποιοί πανηγύριζαν. Στο τέλος, όμως, από κου-
θέντα σε κουθέντα διέπι-
στώθη ότι συμμαθητής του γέρου ήταν ο πράγματι έ-
βδομηντάρης... άδελφός του πρωταγωνιστού. Ποιος κρα-
τάει, όμως, τα στόματα των συναδέλφων του;

ΠΟΛΛΕΣ φορές με την χρησιμοποίηση διαφόρων όνομάτων στα έργα τους οι θεατρικοί συγγραφείς βρι-
σκουν τον ημετέρο τους. Ε-
ται πρό ήμερών ο κ. Λογο-
θετίδης, που παίζει από μν-
ων την κωμωδία του συ-
νέργατου μας κ. Δ. Ψαθά («Ένας θάλακας και μισός»), δέχτηκε στο διάλειμμα την

Εύθυμα ένσταξαντέ
μια έξωγαμη κόρη. Τραγου-
δοϋσαν, λοιπόν επί σκηνής:

Ο Σαμοσάκης έχει μια κόρη
μια κόρη άπ' την γυναίκα του (κρυφά...)

Το τραγούδι αυτό το έπα-
νολάμβανε όλο το κόρο και γινόνταν το κεντρικό μοτί-
δο μιας μεγάλης σκηνής. Όπου μιά βραδυά παρουσιάζ-
εται στα παρασκηνία ένας άγνωστος άνθρωπος και ζη-
τάει να δει τον Σακελλα-
ρίδη.

— Όρίστε κύριε, του είπε ο μαέστρος, που τον φάνα-
ξαν.

Κι' ο άνθρωπος συστή-
θηκε:

— Σαμοσάκης, έμπορος Ά-
θηνών.

Και προτού ο μαέστρος συνέλθι, ο συνώνυμος του ήρωα της όπερέτας συνέ-
χισε:

— Πράγματι έχω μιά έξω-
γαμη κόρη κ. Σακελλαρίδη.

έπιασέφι ενός άγριεμένου θεατού.

— Κύριε Λογοθετίδη, του είπε, σάς έκτιμώ και σάς θαυμάζω, αλλά...θα σάς ύ-
ποβάλω μνήσιν! Με δια-
πορείτε κατά τον χειρότε-
ρον τρόπον!

Κατάπληκτος ο δημοφιλής πρύντας των κωμικών μας, ρώτησε:

— Και γιατί κύριε; Τί σάς έκανα;

— Μεταχειρίζεστε το όνο-
μά μου στο έργο που παίζε-
τε και μάλιστα στο πρόσω-
πο του... θλακός και μισού. πο τού...
— Μα πώς λέγεστε, παρα-
καλώ;

— Θωμάς Κατασρός! άπάν-
τησε ο θεατής, προς κατά-
πληξη των ακούοντων, γιατί έτσι πραγματικά λέγεται ο ή-
ρωας του έργου.

Στο σημείο αυτό, όμως, ο κ. Λογοθετίδης είχε μιά έμ-
πνευσι.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3

— Όνομα πατρός;
— Του Άναστασίου, έπνε ο άνθρωπος.

— Α, τότε διαφέρει! ά-
πάντσε ο κ. Λογοθετίδης. 'Ο δικός μας είναι... του 'Ιωάννου. 'Η συνωνυμία, βλέπετε, δεν είναι απόλυτη.

Και ο άνθρωπος, μπροστά στο άκλόνητο αυτό έπιχει-
ρημα άποχώρησε, προς με-
γέλη ικανοποίηση πρωταγ-
ωνιστού και συγγραφέως που γλύτωσαν άπ' την συκοφαν-
τική δυσφήμιση...

ΑΙ έπειδή ο λόγος, για τέτοιου είδους θεατρικές παρεξηγήσεις, αναφέρουμε ένα παλιό σχετικό έπεισό-
διο, που συνέβη σ' ένα μου-
σικό θέατρο, όπου παίζονταν μια όπερέτα του άσχα-
στου Σακελλαρίδη. Στο έρ-
γο έκεινο γινόνταν λόγος για ένα Σαμοσάκη, τον ήρωα της όπερέτας, που είχε

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ Ο ΣΑΚΕΛΛΑ-
ΡΙΔΗΣ ΕΜΕΙΝΕ ΑΝΑΘΕΩ-
ΝΟΣΤΟΣ, ΟΜΩΣ, ΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΤΩΣΗ Η ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΗ ΤΗΣ ΟΠΕΡΕΤΑΣ ΤΟΥ.

Α ΓΑΘΟΣ έπαρχιώτης φτά-
νει στην Βουλή, λίγο προτού άρχισι ή συνεδρία-
σι και προσπαθεί να περά-
σι μαζί με άλλον κόμο. 'Ο χωροφύλακας, όμως, που στέκεται στην πόρτα, τον σταματά.

— Πού πάς; του λέει.
— Μέσα, άπαντά ο άνθρω-
πος.

— Έχεις εισιτήριο;
— Όχι, λέει ο άνθρωπος.

— Τότε πώς προχωράς μέ-
σα; Άπαγορεύεται!

Ο άναθός έπαρχιώτης κυττάζει με άπορία τον χω-
ροφύλακα.

— Χρειάζεται εισιτήριο για να μωί μέσα;

— Φυσικά! του άπαντά ο χωροφύλακας.

Ο άνθρωπος τότε έμεινε κατάπληκτος.

— Μωρέ άκούα ότι είναι... θέατρο ή Βουλή, αλλά δεν το πίστευα!

Και μόνο που δε ρώτη-
σε... τί έργο έπαίξε τη με-
ρα εκείνη.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Όρίστε κύριε, του είπε ο μαέστρος, που τον φάνα-
ξαν.

Κι' ο άνθρωπος συστή-
θηκε:

— Σαμοσάκης, έμπορος Ά-
θηνών.

Και προτού ο μαέστρος συνέλθι, ο συνώνυμος του ήρωα της όπερέτας συνέ-
χισε:

— Πράγματι έχω μιά έξω-
γαμη κόρη κ. Σακελλαρίδη.

έπιασέφι ενός άγριεμένου θεατού.

— Κύριε Λογοθετίδη, του είπε, σάς έκτιμώ και σάς θαυμάζω, αλλά...θα σάς ύ-
ποβάλω μνήσιν! Με δια-
πορείτε κατά τον χειρότε-
ρον τρόπον!

Κατάπληκτος ο δημοφιλής πρύντας των κωμικών μας, ρώτησε:

— Και γιατί κύριε; Τί σάς έκανα;

— Μεταχειρίζεστε το όνο-
μά μου στο έργο που παίζε-
τε και μάλιστα στο πρόσω-
πο του... θλακός και μισού. πο τού...
— Μα πώς λέγεστε, παρα-
καλώ;

— Θωμάς Κατασρός! άπάν-
τησε ο θεατής, προς κατά-
πληξη των ακούοντων, γιατί έτσι πραγματικά λέγεται ο ή-
ρωας του έργου.

Στο σημείο αυτό, όμως, ο κ. Λογοθετίδης είχε μιά έμ-
πνευσι.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΕΧΙΔΝΑ

—Κουράγιο, 'Ελίζα, σήμερα είναι ήλιος. Πρέπει να σηκωθείς λίγο...

—Να σηκωθώ, αδελφή 'Αγγελική, μά είμαι άρρωστη, βήχω...

—'Η 'Αγγελική ήταν ή πιο νέα, ή πιο χαρούμενη απ' όλες τις αδελφές που υπηρέτουσαν στο Γηροκομείο, μα και ή πιο ύπομονετική με τους γέροντες, που, φυσικά, καθόταν είχε τις ιδιοτροπίες του. 'Η γρηά 'Ελίζα ήταν στο Γηροκομείο, από εδώ και δυό χρόνια.

—'Ελα, 'Ελίζα, ξανάπε ή αδελφή, σήκω να πάρης λίγο ήλιο. Καί ξέρεις τά νέα; 'Εχουμε κι' έναν καινούριο φιλοενοούμενο!...

—Ποιός είναι;

—'Ενας συνταξιούχος. Φαίνεται πως άλλοτε ήταν σπουδαίος δικηγόρος. 'Εσύ 'Ελίζα που ο πατέρας σου ήταν δικαστικός, θα τον ξέρεις. Είναι ο 'Ανρὺ 'Αλλιέ.

Μόλις άκουσε αυτό τ' όνομα, ή γρηά 'Ελίζα λιποθύμησε...

—Όταν τή συνέφεραν, και ή 'Ελίζα έμεινε μόνη με τήν 'Αγγελική, τής είπε:

—Μη φεύγης, αδελφή. Πρέπει να σου μιλήσω. Είμαι πολύ άρρωστη, δεν ξέρω αν θα ζήσω, θέλω να σου άνοιξω τήν καρδιά μου... 'Ακουσέ με, αδελφή, δίχως να με διακόψης. Είμαι μία κακιά γυναίκα, 'Εδλαφα πολύ και, νά, πενήντα χρόνια τώρα, κρύβω μέσα μου τήν έχιδνα. 'Η ζωή μου όμως τελειώνει και δεν έχω να προσφέρω τίποτα στο Θεό. Είχα μια άδελφή μεγαλύτε-

ρη από μένα δύο χρόνια, ήταν ωραία και καλή κι' αγαπιόμαστε πολύ. Τήν έλεγαν Ζυλιέτ. Ζούσαμε με τους γονείς μας μία ζωή κοσμική. Κάποτε, ύστερ' από μίαν άρρωστεια τής Ζυλιέτ, ήρθε στο σπίτι μας ο δικηγόρος 'Ανρὺ 'Αλλιέ...

—'Ο καινούργιος φιλοενοούμενος του Γηροκομείου, είπε ή 'Αγγελική.

—'Ακριβώς. 'Ηταν ένας νέος σπουδαίος, με λαμπρό μέλλον. 'Η Ζυλιέτ ήταν τότε είκοσι ένός κι' έχω δέκα έννια χρόνια και όνειρευόμα-

στε... καταλαβαίνεις, αδελφή;

—Ναί, τό ίδιο όνειρο...

—Και σπαίναμε. Για πρώτη φορά είχαμε ένα μυστικό μεταξύ μας. 'Ενα βράδυ —ήταν Μάης— είχαμε καλέσει τόν 'Ανρὺ νά φάη μαζί μας. 'Ηταν μία άπόστολαιο θερμή, ιδιαίτερη...

—'Η αδελφή μου είχε μία φωνή γλυκειά και ζεστή. 'Εκείνο τό βράδυ, λοιπόν, ο 'Ανρὺ παρακάλεσε τή Ζυλιέτ νά τραγουδήσῃ. Θά τή συνάδευε ή μητέρα μου κι' όχι έχω, όπως άλλοτε. Κάτι ύπηρετ' τώρα που μάς χωρίζε...

—Ξαφνικά, βρέθηκε μαζί με τόν 'Ανρὺ στήν ταρατσα. 'Η Ζυλιέτ τραγουδούσε. Και ο 'Ανρὺ μίλησε, ίσως παίρνοντας θάρρος απ' τό τραγούδι. Τί μου είπε; 'Ο! αδελφή 'Αγγελική! Μου είπε πως ήμουν ή πιο αγαπητή, ή πιο καλή, ή πιο όμορφη κοπέλλα του κόσμου και πως στο χέρι μου κρατούσα τή μοίρα του. 'Η καρδιά του είχε πάψει νά χτυπά. Μ' ά-

γαπούσε, όπως τόν αγαπούσα κι' έχω... 'Η Ζυλιέτ εξακολουθούσε νά τραγουδά κι' έχω περίμενα νά μ' αγαλιάσει ο 'Ανρὺ και νά με φιλήσῃ. Κάποια στιγμή όμως είπε, τό θυμάμαι ακόμα: «Τό τραγούδι τής Ζυλιέτ είναι θείο. Είναι ή πιο έξαιρία κοπέλλα, ή πιο άξιοάτρευτη! Και σεις πρέπει νά με βοηθήσετε, δεσποινίς 'Ελίζα... 'Εσεις που σάς αγαπάει τόσο και που κι' έσεις τήν αγαπάτε! Πρώτα ήμουν μόνος, μελαγχολικός. Μά από τότε που σάς γνώρισα... 'Ολα άλλαξαν. Κι' αγαπώ, αγαπώ...»

—Με ίκέτε να μιλήσω στή Ζυλιέτ, νά τήν πείσω νά δεχτῇ τόν έρωτά του! Δεν τολμούσε νά τής μιλήσῃ ο ίδιος. 'Εγώ όμως, ή τόσο καλή, θά τόν βοηθούσα. 'Οταν έφυγε, ή μητέρα μου, ο πατέρας μου κι' ή αδελφή μου τάχασαν. Βλέποντας τή χλωμάδα μου. 'Η Ζυλιέτ με κτύπησε μ' άγανά. Γιατί τόν αγαπούσε. 'Ολοι περίμεναν νά μάθουν τί μου είχε πῇ ο 'Ανρὺ. 'Εγώ όμως έπρεμα όλοκληρ' απ' τό κοκό μου.

—Λοιπόν, 'Ελίζα, ρώτησε ο πατέρας μου, είν' αυτό που φανταζόμαστε;

—Κάθε άλλο, είπα με κακία. Θέλησε νά μου έμπιστευθῇ τό μυστικό του. Φαντασθήτε είχε τήν τόλημ —πως νά τό πῶ...

—Μήπως έχει καμιά σχέση μ' άλλη γυναίκα; ρώτησε ο μπαμπάς.

—Ναί, πατέρα... και παιδί! πρόσθεσα. Είναι ένας άναξίας.

—'Η γρηά 'Ελίζα σώπασε για λίγο.

—'Ο! αδελφή 'Αγγελική, συνέχισε, μπορούσες νά ή έρετινί επίδειξις τής Σχολής Μοριάνωβ, φέας. 'Τό πρόγραμμα τής έρετινίς επίδειξης έχω κρίσει νάς θεαματικές επιπτώσεις. Χόρος με όλες τής μαθήτριες και με μόντερνο και κλασικό χορό ταυτοχρόνως δυό από τις καλλίτερες μαθήτριες τής σχολής.

—'Οι ρωσίδες χορεύτριες τών μπαλλέτων 'Αθήνα υπό άυστηρό έγκόγκνιτο».

—Στὴν Κηφισία, όπου έμειναν όλο τό διάστημα ήταν πάντα κλεισμένες στά δωμάτια τους και έτρώγαν μέσα εκεί χωρίς νά εμφανίζονται άκόμα και στο έστιατόριο.

—Σε μία καινούργια ελληνική ταινία, που έχει τόν τίτλο «Ποτέ δεν θά ξαναγαπήσω» με σενάριο του κ. Τράγκα, τήν πρωταγωνίστρια ντίζελ ένας καμπαρέ θά υποδυθῇ ή Λαμόρ. Στὴν ίδια ταινία θά παίξῃ επίσης και ή γνωστή από άλλους ρόλους τής Βίκυ Μπέλια.

—'Η Νινὴ Ζαχά, που καθιέρωσε μόνιμη συνεργασία με τόν Γιώργο Οικονομίδη, θά έχῃ μία ιδιότυπη εμφάνισι χε τόν χιουμρίστα κοιναρενισί.

—Οι δυό συμπαιζέσονται καλλιτέχνες θά εμφανίζονται μαζί σε ένα μουσικοχορευτικό σκέτς, στο όποιον ή Νινὴ Ζαχά θά τραγουδά και ο Οικονομίδης θά χορεύῃ κλα...

—'Η γνωστή χορεύτρια "Αννι Πέτροβα, τοιμάζει μία καινούργια δημιουργία τής με ιδιαιτερές αξιώσεις, τόν «Θάνατο του Κύκνου», κατά διδασκαλία του 'Αγγέλου Γριμάν.

—Σε ένα από τά μεγάλα κέντρα του Λονδίνου εμφανίζεται με πολλή επιτυχία και με τό ψευδώνυμο Τζών Γουέρθ, ο Κύπριος τραγουδιστής Γιάννης Σκορδαλίδης.

—'Οχι, 'Ελίζα, δεν χρειάζεται νά τού γυρεύης συγγνώμη, είπε ή 'Αδελφή 'Αγγελική, φτάνει νά ζητήσης μία άλλη συγγνώμη... συγγνώμη από τό Θεό...

RENE LEFEBRE

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Πρώτα από όλα, τό θερινό θέατρο «Σαμαρτζή» θά εγκαινιάσῃ αὐτή τήν έβδομάδα τήν νέα σαζόν με τήν κωμωδία του κ. Στ. Φωτιάδου «Χτυποκάρδια».

—Με τό έργο αυτό θά κάμῃ τήν πρώτη του εμφάνισι στήν 'Αθήνα ο νέος σκηνοθέτης κ. Γ. Θεοδοσιάδης, που έσπούδασε στήν 'Αγγλία.

—Στά «Χτυποκάρδια», έξ άλλου πρωταγωνιστούν, ταυτοχρόνως, όπως πρίν μερικά χρόνια στά «Παιδιά του 'Εδουάρδου», μητέρα και κόρη. Δηλαδή ή γνωστή καλλιτέχνις του θεάτρου Μαρίκα Κρεβάτα και ή κόρη τής Γκέλυ Μαυροπούλου.

—Για τήν έρχόμενη έβδομάδα έξ άλλου, αναγγέλλεται ή έναρξι δυό μουσικών θεάτρων, του «Περσέ» και του «'Ακροπόλ».

—Στό «Περσέ», οι φίλοι του θεάτρου θά έχουν τήν ευκαιρία νά άπολαύσων ένα έξυπνότατο σατιρικό σκέτς τής επιθεωρήσεως «Χωρίς παραίτησι» με τόν τίτλο «'Ο πεπιτό απ' τό Καρακάς», που θά άποδώσουν ή Πόπη 'Αλδα με τόν Σταύρο 'Ιστροίδη.

—'Η επιθεωρησι του «'Ακροπόλ» έξ άλλου, έκτος από τά θεαματικά χορευτικά, θά περιλαμβάνῃ και τρία ώραιότατα τραγούδια τών κ.κ. Βέλλα και 'Ιακ. 'Ιακωβίδη. Τά «Κούνια», «'Εγίνα καλά» και «Χίλιες φορές». Τά τραγούδια αυτά θά λανθάρουν ή Μπέλινα και ή Παμέλλα.

—'Η άθροισμα του κ. Δ. Μπόγρη «Τ' άραβωνιάματα», που έρχεται πάλιν στήν παραστάσει που διοργανώσε ο θιασάρχης 'Αδ. Λεμός, δεν είνε τό μόνο έργο του σπουδαίου γράφῃ, που παίχθηκε σ' όπαιθρο. 'Ο ίδιος πριν λίγα χρόνια με τόν τίτλο «'Ο Κόμης τής 'Υδρας» και τό «Σκοτεινιά στον 'Επαχτο».

—Στό μεταξύ τά «'Αραβωνιάματα» μεταφράζονται τώρα στα άγγλικά προκειμένου νά παιχθόν στήν Αυστραλία.

—'Εχωριστό ενδιαφέρον θά παρουσιάσῃ ή έρετινί επίδειξις τής Σχολής Μοριάνωβ, φέας. 'Τό πρόγραμμα τής έρετινίς επίδειξης έχω κρίσει νάς θεαματικές επιπτώσεις. Χόρος με όλες τής μαθήτριες και με μόντερνο και κλασικό χορό ταυτοχρόνως δυό από τις καλλίτερες μαθήτριες τής σχολής.

—'Οι ρωσίδες χορεύτριες τών μπαλλέτων «Μπεριόσκα» πέρασαν τις μέρες τους στήν 'Αθήνα υπό άυστηρό έγκόγκνιτο».

—Στὴν Κηφισία, όπου έμειναν όλο τό διάστημα ήταν πάντα κλεισμένες στά δωμάτια τους και έτρώγαν μέσα εκεί χωρίς νά εμφανίζονται άκόμα και στο έστιατόριο.

—Σε μία καινούργια ελληνική ταινία, που έχει τόν τίτλο «Ποτέ δεν θά ξαναγαπήσω» με σενάριο του κ. Τράγκα, τήν πρωταγωνίστρια ντίζελ ένας καμπαρέ θά υποδυθῇ ή Λαμόρ. Στὴν ίδια ταινία θά παίξῃ επίσης και ή γνωστή από άλλους ρόλους τής Βίκυ Μπέλια.

—'Η Νινὴ Ζαχά, που καθιέρωσε μόνιμη συνεργασία με τόν Γιώργο Οικονομίδη, θά έχῃ μία ιδιότυπη εμφάνισι χε τόν χιουμρίστα κοιναρενισί.

—Οι δυό συμπαιζέσονται καλλιτέχνες θά εμφανίζονται μαζί σε ένα μουσικοχορευτικό σκέτς, στο όποιον ή Νινὴ Ζαχά θά τραγουδά και ο Οικονομίδης θά χορεύῃ κλα...

—'Η γνωστή χορεύτρια "Αννι Πέτροβα, τοιμάζει μία καινούργια δημιουργία τής με ιδιαιτερές αξιώσεις, τόν «Θάνατο του Κύκνου», κατά διδασκαλία του 'Αγγέλου Γριμάν.

—Σε ένα από τά μεγάλα κέντρα του Λονδίνου εμφανίζεται με πολλή επιτυχία και με τό ψευδώνυμο Τζών Γουέρθ, ο Κύπριος τραγουδιστής Γιάννης Σκορδαλίδης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΔΙΚΟ ή γυναίκα του νά του φωνάζῃ:

—Μά δεν ντρέπεσαι καυμένη; Τόσα χρόνια φίλος σου ο Παπαεραχνόπουλος, τόσες φορές βγήκε βουλευτής, τόσες φορές έγινε ύπουργός, ούτε μία φορά δεν πήγες νά του ζητήσης τό παραμικρό! 'Θάναί πο-λύ τάχα νά σου κάνῃ κι' έσένα ένα ρουφετάκι; Τόσα χρόνια τόν κούρευες και μου λες τ'όσο πως σ' αγαπάει και πως σ' εκτιμάει κι' ότι δέκα χρόνια τώρα δεν αλλάζει μπαρμπερί, γιατί μόνο τό δικό σου τό παλλίδι εύχαριστιέται. Λοιπόν; Γιατί δεν πᾶς νά του πῇς για τό παιδί;

—'Αλλά ο Μαρίνος ήταν άνένδοτος στις ά-πώψεις του:

—'Άσε με, καυμένη γυναίκα! Κάπου θά βρούμε νά τό βάλουμε τό παιδί. 'Εγώ δεν μπορώ νά ζητήσω ρουφετί απ' τόν Παπαεραχνόπουλο.

—'Εξω φρενών γινόταν ή γυναίκα του:

—Μά γιατί; Για ποιά λόγο; Γιατί δεν ζητάς ρουφετί απ' τόν Παπαεραχνόπουλο; Δεν είναι πάλι ύπουργός;

—Είναι!

—Δεν τόν κούρευες;

—Τόν κούρευα!

—Δε σ' αγαπάει;

—Μ' αγαπάει!

—Δε σ' εκτιμάει;

—Μ' εκτιμάει.

—Μά τότε, λοιπόν; Θά με πρελλάνης έσύ, χριστιανέ μου, τό καταλαβαίνεις; Νάχῃς κοττάμ ύπουργό φίλο και πελάτη σου και μεις νά παρακαλάμε άλλους κι' άλλους παρακαταίοντες για τό παιδί, για νά του βρούν μία θέσι! Μνηστήρι μου, Κύριε!...

Τι νά τής πῇ; Κουνούσε τό κεφάλι λυπημένος ο Μαρίνος ο κούρεας και ξεροκατάπινε, γιατί τό θεωρούσε τελειώς περητῶ νά προσπαθήσῃ νά δώσῃ τής γυναίκας του νά καταλάβῃ για ποιά λόγο δεν ζητῇς ποτέ ρουφετί απ' τό φίλο του τόν ύπουργό κι' ούτε έπρόκειτο ποτέ νά του ζητήσῃ! 'Ηταν πολύ λεπτὴ φύσι ή καυμένη ο Μαρίνος κι' είχε τήν τέχνη του νά τόση ύπόληψι, ώστε δεν ήταν δυνατόν, δεν μπορούσε με κανένα τρόπο νά τήν κατεβάσῃ σ' έπίπεδα τόσο χαμηλά. Γιατί τί άλλο θά ήταν ή αίτησι ενός ρουφετιού;

—'Ανάμεσα σε τόσους και τόσους πελάτες, άγνωστους κι' άσημέντους, ο Παπαεραχνόπουλος ήταν ή λαμπρή και ή μοναδική εξαίρεσι. Αυτό τό κεφάλι τό σοφό, τό ύπερόχο, που ήταν γεμάτο με βιβλία, γνώσεις, σχέδια, σοφία, έξυπνάδα, ρητορεία, τόσες φορές σ' άχρία του ο Μαρίνος και τό ξεροκάλες. 'Ο ξεροκάτατος κ. Παπαεραχνόπουλος τό τό έμπιστευόταν, του τό παραδίνε, τ' άφινε στά χέρια του κι' εκείνος δούλευε επάνω του με τό παλλίδι του που κελαίδουσε και τό χτενάκι του πετόσε, έκοβε τά μαλλιά —γρίτς, γρίτς, γρίτς— τά χτενίζε, δούλευε στον έσέρο, με τήν φιλή κι' ύστερα άρπαζε τό πινέλλο, ασπουνίζε τά μάγουλα, έπιανε τό ξυράφι και —χράτς, χράτς, χράτς— τόν ξυρίζει με χέρι φτερωτό.

—'Εξοχα, κ. Μαρίνο!

—'Εν τάξει, κ. ύπουργέ;

—Πάντα εν τάξει είναι, Μαρίνο μου! Τι νά σου πῶ! Τέτοιο παλλίδι σαν τό δικό σου και τέτοιο ξυράφι δεν μπορεί νά βρεθῇ σ' όλο τόν κόσμο!

—'Ολη ή δουλειά στο μπαρμπερίκο που έργαζόταν ο κ. Μαρίνος ήταν οικτρή ρουτίνα. Κεφάλια συφοριασμένα, άσημέντα, άδεια —κεφάλια και κεφάλια τέτοια!— περνούσαν κάθε μέρα απ' τά χέρια του και μερικά, μάλιστα, ήταν τόσο άδειανά, ώστε ήταν άνικανα νά εκτιμήσουν τήν άξια του χεριού του λαμπρού εκείνου καλλιτέχνη. Γι' αυτό κι' ο ίδιος τά περιφρονούσε κι' ένοιωθε ταπεινώμενος που τά δούλευε. 'Όταν, όμως, έρχόταν ή μέρα του έξοχότατου κ. ύπουργού, τότε τά πράγματα άλλαζαν. 'Ο Μαρίνος έβασε τά εργαλεία στο τσαντάκι του —τό παλλίδι, τό ξυράφι, τήν τσαλόρα, τήν φιλή κι' όλα τ' άλλα, κρέμες, κολλάνες και τά τέτοια— και ξεκινούσε ύπερήφανος για τό σπίτι του κ. Παπαεραχνόπουλου, μ' ένα τελείως διαφορετικό συναίσθημα. Γού φανόταν πως ήταν κάτι άνάμεσα σε χει-ούργιο και σε καλλιτέχνη.

—'Η ύπηρεσία τόν ύποδεχόταν:

—Περάστε κ. Μαρίνο.

—'Υστερα έβγαينه ή αξιότιμος κυρία ύπουρ-γού:

—Κώστα, φώναζε στον ύπουργό, ήρθε ο κ. Μαρίνος!

Κι' όταν ο ύπουργός ήταν άπασχολημένος, τόν παρακαλούσαν:

—Καθίστε λιγάκι κ. Μαρίνο!...

—Τέλος, περνούσε στο γραφείο του κ. Παπαεραχνόπουλου —φορτωμένο με βαρετές βιβλιο-ήγκες και χιλιάδες βιβλία, που τά είχε άπορ-ροφήσει όλα τό καταπληκτικό εκείνο κεφάλι, γιατί μόνο έτσι έπαινε άμέσως στά χέρια του ο Μαρί-νος! Τό τί σημασία είχαν όλα αυτά, που νά τό

Οι «σχέσεις» με τόν κ. ύπουργό

καταλάβῃ ή γυναίκα του Μαρίνου!

—'Αχ, καυμένη... 'Ελεγε από μέσα του ο δ ύπουργός, άντε τώρα νά σου δώσω νά καταλάβῃς τί είδους σχέσεις είναι οι σχέσεις έμέ-να και του κ. Παπαεραχνόπουλου! 'Εκείνος είναι ύπουργός, έχω είμαι καλλιτέχνης. Μπορώ νά ρίξω αυτές τις σχέσεις και νά τις έξου-τελιώω με ρουφετάκια;

—'Απάνω στο πρόσωπο του Μαρίνου άνθισε ένα χαμόγελο κατασυγκινημένο:

—'Ευχαριστώ κ. ύπουργέ.

—Μά δεν ξέρεις τί γίνεται, φίλε μου, δεν ξέρεις τί γίνεται, συνέχισε στον ίδιο τόνο ο ύπουργός. Μή πῆξαν σήμερ'! Μά τάραξαν!

—'Είσαι ο πιο άξιοπρεπής, ο πιο λεθέν-της, ο πιο εν τάξει άνθρωπος που ξέρω! του είπε ο ύπουργός.

Με τό έπαφῃς του με τήν μεγάλη τέχνη ήταν τό κεφάλι του κ. ύπουργού! 'Όταν τό κούρευε ή δέξρις, ένοιωσε πως, επί τέλους, άνέβαινε σε μία ψηλή κορφή κι' άνάπνεε τόν καθαρό αέρα τής ιδίας του τής έξαρσης; έξέφυγε απ' τήν ρουτίνα και λυτρώσαν.

—'Ανικαν νά νιώσῃ τέτοια πράγματα ή γυ-ναίκα του, ώστόσο, εξακολουθούσε μήνες και μήνες νά τόν παιζῇ:

—Θά πῇς για τό παιδί;

—'Άσε με, μαρέ γυναίκα...

—Είσαι χαζός, μαρέ, χαζός! Καταλαβαί-νεις;

Και δώστου «χαζός» και δώστου «άνικανος» και δώστου «ελάκας» και δώστου «άνικανος» και δώστου:

—Μας κοροϊδεύουν και οι φίλοι μας, μο-ρέ! Νάχουμε τόν καιρό τό παιδί χωρίς δου-λειά, με γυμνάσιο τελειώμενο, και νά μῇ λές μία κούβεντα του ύπουργού!...

—'Όπου τί νά κάνῃ ο δ ύστοχος Μαρίνος; Εί-δε κι' άπόείδε, ότι δεν μπορούσε νά κάνῃ δια-φορετικά, έβλεπε τις άπόψεις του στήν μπάν-τα, κατσίπε τί ντροπή που και ύποσχέθηκε στή γυναίκα του:

—Σήμερ'α θά του τό πῶ.

—Δόξα σοι ο μεγαλοδύναμος Θεός, είπε έ-κείνη κι' έκανε ένα πελώριο σταιρό με τήν χερουκία τής. Κάποιος φούριος θά χαλάσῃ!...

Δίστασε λίγο πάλι, τό μελέτησε από δώ, τό μελέτησε από κεί, έτοιμάσε τόν πρόλογο, κοκ-κίνισε, πρασίνισε, ξεροκατάπιε άπειρες φορές και στο τέλος έφτασε στο σπίτι του κ. Παπαεραχνόπουλου με τήν άπόφασι νά ζητήσῃ πιά ύποσθήποτε τό έργο τό ρουφετί.

Μόλις μίληκε, όμως, βρήκε έναν ύπουργό άνάστατο.

—'Ελα, μαρέ Μαρίνο. 'Ελα χρυσέ μου άν-θρωπε, βόσας κι' άνοίξε τις άγκάλες του καθώς τόν είδε νά μπαίνει με τό τσαντάκι του. Είσαι ο πιο άξιοπρεπής, ο πιο λεθέντης, ο πιο εν τάξει άνθρωπος που ξέρω. 'Ολοι οι άλλοι είναι συμπερονοτόλγοι, παληανθρώποι, ξεσί-πατοι και άδιάντροποι. 'Ολοι ρουφετία μου ζητούν! 'Ολοι ρουφετία! Μόνο έσύ δεν μου ζητῇς τίποτα ποτέ, γι' αυτό κι' έχω σ' α-γαπά και σ' εκτιμώ. Γιατί τ' άξίζεις!

—'Απάνω στο πρόσωπο του Μαρίνου άνθισε ένα χαμόγελο κατασυγκινημένο:

—'Ευχαριστώ κ. ύπουργέ.

—Μά δεν ξέρεις τί γίνεται, φίλε μου, δεν ξέρεις τί γίνεται, συνέχισε στον ίδιο τόνο ο ύπουργός. Μή πῆξαν σήμερ'! Μά τάραξαν!

—'Είσαι ο πιο άξιοπρεπής, ο πιο λεθέν-της, ο πιο εν τάξει άνθρωπος που ξέρω! του είπε ο ύπουργός.

Με τό έπαφῃς του με τήν μεγάλη τέχνη ήταν τό κεφάλι του κ. ύπουργού! 'Όταν τό κούρευε ή δέξρις, ένοιωσε πως, επί τέλους, άνέβαινε σε μία ψηλή κορφή κι' άνάπνεε τόν καθαρό αέρα τής ιδίας του τής έξαρσης; έξέφυγε απ' τήν ρουτίνα και λυτρώσαν.

—'Ανικαν νά νιώσῃ τέτοια πράγματα ή γυ-ναίκα του, ώστόσο, εξακολουθούσε μήνες και μήνες νά τόν παιζῇ:

—Θά πῇς για τό παιδί;

—'Άσε με, μαρέ γυναίκα...

—Είσαι χαζός, μαρέ, χαζός! Καταλαβαί-νεις;

Και δώστου «χαζός» και δώστου «άνικανος» και δώστου «ελάκας» και δώστου «άνικανος» και δώστου:

—Μας κοροϊδεύουν και οι φίλοι μας, μο-ρέ! Νάχουμε τόν καιρό τό παιδί χωρίς δου-λειά, με γυμνάσιο τελειώμενο, και νά μῇ λές μία κούβεντα του ύπουργού!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φρουδος έλπις

Δεν νδν και αϋθις άτυχως ύπόσπην ρεζιλίκιον κι' εδέχθην φευ! τά σκώματα και του κοινοϋ τας κρι- (σεις)

καθ' ήν σπινυήν ο φουκαρέας, κοινώς τό μορμολυκείον έπέπιπτον λαυροεΐδους κατά ξενοδοχίας!

—'Ηγουν οκτώ ένοίκια όφειλν συνάπτως κι' έκ τής σοφίς εξωθεΐς δικήν κενού δοχείου, τά βεθρεγμένα έλαδον, ώ παΐδες, συναφώς και κλινήν υπεμίσθωσιν έντός ξενοδοχείου.

Κι' ένν εις τό δωμάτιον εισήλθον βλοσυρώς, εξαίφνης άνεοκρίτησιν έγκύρως και σοφδρώς, έκ τής θυρῆς εισέβαλεν κι' ώ, Ζεϋ, μοι έμειδία. Κι' αϋτicia πρὸς έπίρρωσιν τής αϊγλης μου κυρίως —'ο θέαινα τῶν θεαινών! τής ειπον στεντορείως είσεθ ή θεία 'Αρτεμης κι' εις τούτο δεν ήτοχόμσα!

Πλήν αϋτη μοι απήντησεν: «Είμι ή ξενοδοχισσα!» —'ο θεία ξενοδοχισσα! τής ειπον στοι- (φικως)

κι' ένν τό γόνυ έκκλινον έκλιπαρην ά- (γάπας)

άφικθην, ώ του θαύματος, ο σούζες εα- (φνικως)

κι' εδέχθην πεντεκαΐδεκα κατομνυρί- (ους πάπας)

Και προτροπαδην έφυγον σκεπτόμενος (επίσης)

ότι έρώτους ήλπισον μετά ξενοδοχία- (σης)

αλλά δεν εϋρον, ώ θεοί! οϋδαμῶδες (τόν στόχον)

καθ' ότι ελογάρισον χωρίς τόν...ξενο- (δόκον!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το σκάνδαλο ξέσπασε με πάταγο κι' ο Παύλος παρουσιάστηκε ως καταραστής και απατεώνας. 'Η Λίλιαν παρακάλεσε πάλι τον άνδρα της να διορθώσει τα πράγματά κι' εκείνος πέτυχε ένα συμβιβασμό μεταξύ του Παύλου και του Σταθά. 'Ο Παύλος, εξουθενωμένος συνάντησε την Καίτη και ζήτησε να δει τα παιδιά του. 'Η Καίτη τον πήρε στο σπίτι της και του μίλησε με καλωσύνη, προσπαθώντας να του δώσει θάρρος. 'Ο Βέρτης κατόπιν κάλεσε τον Παύλο στο γραφείο του και του εξήγησε ότι είχε αναλάβει απέναντί του Σταθά τις υποχρεώσεις του αλλά μ' έναν όρο: να μην ξαναενοχλήσει τη Λίλιαν. 'Ο Παύλος δέχτηκε, αλλά τηλεφώνησε αμέσως στη γυναίκα του Βέρτη, που του ζήτησε να συναντηθούν για να μιλήσουν.

22^{ον} Δεν είχε έρθει ακόμη η ώρα να βάλει μπροστά την τακτική αυτή με τον Παύλο. Είχε όμως, μετά το σκάνδαλο, αρχίσει ν' αντιπεπιζή το ένδεχομένο μιας τέτοιας τροπής. Το σκάνδαλο και τα εμπόδια, που παρουσιάζονταν για τη μελλοντική εξέλιξη του έρωτά της με τον Παύλο, της αναχαίτιζαν κάπως την όρμη. 'Η Λίλιαν είχε τουλάχιστον μεγάλο μέρος από τα λουλούδια που πρόσφερε η αγάπη του Παύλου. Δεν είχε ακόμη έρθει ο χορτασμός, αλλά το φάντασμα του σάν ν' άρχισε να σκισσάρεται, άχνό, πολύ άχνό, στον ορίζοντα. Κι' αν θέλησε να τον μονοπωλήσει, με το γάμο, αυτό χρωστούσε στον κίνδυνο να της τον αρπάξει η Κάρλμπτον. 'Αλλά τώρα κι' αυτός ο κίνδυνος, μετά το σκάνδαλο, είχε αρχίσει ν' απομακρύνεται. Καμιά δεν είχε τώρα, όπως πριν, την ίδια προετοιμία γι' αυτόν. 'Ετσι κι' αυτό το παρορμητικό κεντρί είχε λείψει για τη Λίλιαν...

Ωστόσο τον δέχτηκε στο κρησφύγετο σχεδόν με τη συνήθισμένη θερμότητα. Και όλα: το άρωμα που φουρούσε, η ρούπα της. τα υφαντικά που έκαμε στα «μπυλ-πασ-φάιν» με βάση τη χειριμπαρί και το λίκρο της Βανίλιας, που του σέρβιρε, μαρτυρούσαν τη διάθεσή της. Τον κάθισε στο διβάνι και τον ρώτησε μ' αυτή τη βαθεία φωνή που τη λάτραινε:

— Στενοχωρήθηκες πολύ, αγόρι, μ' αυτή την ιστορία... δεν είν' έτσι... 'Η αλήθεια είναι, ότι δεν ήταν μικρό το χτύπημα. — Δε θα ήταν τίποτα... αν δεν είχε κάποια επίδραση απάνω σου... Δεν θα μ' ενοιαζε διόλου, αν δεν καταλάβαινα πως σε πείραζε κι' άρχισε ν' αλλάζει τη γνώμη σου...

— Δεν την έχει αλλάξει... αλλά πρέπει και συ να παραδεχθείς, ότι, μέσα στο θόρυβο που δημιουργήθηκε δεν θα ήταν καθόλου φρόνιμο, αν βιαζόμαστε... Γιατί να δώσουμε τροφή στην κακογνωσία του κόσμου... 'Επιβάλλεται μια αναβολή...

— 'Ο Παύλος την κτύπησε καλά στα μάτια— αυτά τα μάτια... που το γήτευμά τους είν' κάμει την πορεία της ζωής του ν' αλλάζει κατεύθυνση τόσο απότομα και την είχε κάνει δόξα. 'Ηθελε να συλλάβει στα μάτια της την πραγματική σκέψη της. Δεν είδε παρά κάτι σαν φευγαλέα σκιά, που σκεπάζει, για μια στιγμή, το φως τους...

— 'Αν μούλεγες την αλήθεια!...— ψιθύρισε μ' ένα βαθύ αναστέναγμα.

Και τότε η Λίλιαν άρχισε την εφαρμογή της μεθόδου που είχε για ν' απομακρύνει απαλά, χωρίς δραματικές σκηνές και χωρίς την εντύπωση ότι τους εγκαταλείπει τους φίλους που είχε βαρεθεί:

— 'Αλλά, γουστό μου παιδί!— του είπε σε τόνο πολύ τρυφερό — αν είναι κάποιος από τους δυο μας, που έπρεπε να παρπαγίνεται για αλλαγή, αυτή είν' εγώ!... 'Αφ' ότου ξυπλέξες μ' αυτή τη βρωμούποδοι του Σταθά, δεν είσαι πιά ο ίδιος μαζί μου. Και τ' βρίσκω φυσικό... 'Εχεις τόσες σκοτούρες, καμμένα παιδί!... Δεν σου περισσεύει πολλοί καιρός για μένα...

— 'Ο Παύλος σκέφτηκε, ότι μπορούσε ίσως η Λίλιαν να είχε κάποιο δίκιο. 'Η υποβολή άρχισε να δουλεύει... Σ' ένα κίνημα, που ήθελε να φανερώσει αντίδραση σ' οποιαδήποτε γαλάρωση του αισθήματος από μέρους του την αγάχλιασε θερμά.

— Δεν υπάρχει τίποτα, που μπορεί να μ' απασχολήσει... Τίποτα δεν υφίσταται πάνω από σένα... Τίποτα δε βρίσκεται στον κόσμο που ν' αγαπάω και να νοιώθω!...

Και πήρε τα χείλη της για να μεταφοράς αυτά τα λόγια σε μια φλογερή επαφή, που η Λίλιαν αποκρίθηκε με μια τέλεια έν-κατάλειψη...

Και όμως η Λίλιαν κάτι τούκρυβε. Στη μεγάλη δεξίωσή της 'Αργεντινής πρεσβείας στον 'Ιππόδρομο είχε περάσει μια νύχτα πραγματικού θριάμβου. Ποτέ τα νεύματά της δεν είχαν φανερώσει τέτοια λαμπρότητα. Την έσφιγγε απάνω του και είχε τόσα σημεία της έπαφής μαζί της, όσα δεν είχε νιώσει ποτέ μ' άλλον καθάλιερό. Κάποια στιγμή της ψιθύρισε:

— Μορ'ι χερμόσα!...

— Μιλάτε μου γαλλικά, παρακαλώ—έκαμε η Λίλιαν—δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα σας...

— Είσατε πολύ ωραία—της είπε γαλλικά.

— Εύχαριστώ... — συνέχισε.

— Κι' αυτό γαλλικά πέστε το!...

— Σε λατρεύω—το μετέφρασε ο άλλος— αλλά πρέπει να σας μιλάω στη γλώσσα της πατρίδας μου. Είναι προνόμιο που έρχεται από την καρδιά μου... Μόνο στη μητρική του γλώσσα μπορεί κανένας να εκφράζεται όταν αγαπάει.

— Προχωρείτε πολύ — έκανε η Λίλιαν, μ' όλο που είχε φοβερά κολακευθεί.

— Μι' ο κ ο ρ α θ ο ν π α ρ α τ ι... — συνέχισε ο Χοσέ δε Θαρβελιέρο.

— Γαλλικά... γαλλικά, σας παρακαλώ!

— 'Η καρδιά μου είναι δική σου!...

— Τόσο γρήγορα — έκανε η Λίλιαν με το βλέμμα κατά τα δαβάνι.

— 'Εχω γυρίσει και τις πέντε ήπειρους. Δεν απάντησα πουθενά γυναίκα τόσο θεληκτική.

— Εύχαριστώ! — ψιθύρισε πάλι η Λίλιαν.

Κι' ανατρίγισε. Γιατί κείνη ακριβώς τη στιγμή ένοιωσε να γλυστράει κάτι δροσερό και απαλό από το ντεκολτέ της και να σταματάει στη ζώνη της. Ταράχτηκε. Κι' όταν χαμήλωσαν τα φώτα για να δημιουργηθεί η γνωστή υποβλητική ατμόσφαιρα του στίβου, έβαλε γρήγορα το χέρι της να ιδεί τι είναι. Και τράβηξε μια γαρδένια. Την είχε βγάλει ο κόμης από το πέτο του φράκου του και την είχε ρίξει στο ντεκολτέ της.

— 'Ανησυχήσατε; — ρώτησε μ' ευθυμική διάθεση. — Σας έστειλα ένα μυρωδάτο φιλί. — Προχωρείτε πολύ — του ξαναείπε η Λίλιαν, αλλά με τόσο νωχελικό ύφος, που

ταίριαζε με το χρώμα των ματιών της.

— 'Η ευφάνισή της ήταν έντυπωσιακή. 'Ενας νέος διπλωμάτης ο Χοσέ δε Θαρβελιέρο, έβγαλε το μονόκλ του, το καθάρισε, το ξανάβαλε στη θέση του και κάρφωσε τα μάτια του. 'Ηταν ένας υψηλόγινος νέος με μαλλιά σαν σκαλισμένα στον έβενο και λουστραρισμένα, με κάτι μάτια μεγάλα, μαγνητικά, σε πρόσωπο σταρένιο, μ' ένα στόμα αισθησιακό με χείλια άραπικά. Φορούσε ένα φράκο «υπλέρ νουί» μ' ένα γιλέκο πικεδένιο. Ρώτησε τη γυναίκα του ακόλουθου:

— Ποιά είναι αυτή η κυρία;

— Μιά φίλη μου... 'Η κυρία Βέρτη.

— Με παρουσιάζετε, σε παρακαλώ;

— Εύχαριστώ...

Πλησίασαν. 'Η γυναίκα του ακόλουθου παρουσίασε το σύμβουλο:

— 'Ο κύριος Χοσέ δε Θαρβελιέρο... 'Η κυρία Βέρτη!...

— 'Ινκάντ'άδο! — είπε ο 'Ισπανός και της έφριξε το χέρι, τόσο δυνατά, που έκανε τα κόκκαλα της Λίλιαν να τρίβουν.

— Θέλετε να χορέψουμε το πρώτο ταγκό; — Εύχαριστώ!...

Τα γαλλικά του ήταν σπασμένα. Τραβούσε τα πόδια του τραγουδώντας τη φράση όπως οι μεσημβρινοί. 'Αλλά ο ήλιος της Μούρθας, του 'Αλικάντε και της Βαλένθιας έλαμπε στα μάτια του. Και όταν την αγάχιασε στο γορευτικό στίβο, ένοιωσε να την περιβάλλει μια φλογερή θωπεία. Την έσφιγγε απάνω του και είχε τόσα σημεία της έπαφής μαζί της, όσα δεν είχε νιώσει ποτέ μ' άλλον καθάλιερό. Κάποια στιγμή της ψιθύρισε:

— Μορ'ι χερμόσα!...

— Μιλάτε μου γαλλικά, παρακαλώ—έκαμε η Λίλιαν—δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα σας...

— Είσατε πολύ ωραία—της είπε γαλλικά.

— Εύχαριστώ... — συνέχισε.

— Κι' αυτό γαλλικά πέστε το!...

— Σε λατρεύω—το μετέφρασε ο άλλος— αλλά πρέπει να σας μιλάω στη γλώσσα της πατρίδας μου. Είναι προνόμιο που έρχεται από την καρδιά μου... Μόνο στη μητρική του γλώσσα μπορεί κανένας να εκφράζεται όταν αγαπάει.

— Προχωρείτε πολύ — έκανε η Λίλιαν, μ' όλο που είχε φοβερά κολακευθεί.

— Μι' ο κ ο ρ α θ ο ν π α ρ α τ ι... — συνέχισε ο Χοσέ δε Θαρβελιέρο.

— Γαλλικά... γαλλικά, σας παρακαλώ!

— 'Η καρδιά μου είναι δική σου!...

— Τόσο γρήγορα — έκανε η Λίλιαν με το βλέμμα κατά τα δαβάνι.

— 'Εχω γυρίσει και τις πέντε ήπειρους. Δεν απάντησα πουθενά γυναίκα τόσο θεληκτική.

— Εύχαριστώ! — ψιθύρισε πάλι η Λίλιαν.

Κι' ανατρίγισε. Γιατί κείνη ακριβώς τη στιγμή ένοιωσε να γλυστράει κάτι δροσερό και απαλό από το ντεκολτέ της και να σταματάει στη ζώνη της. Ταράχτηκε. Κι' όταν χαμήλωσαν τα φώτα για να δημιουργηθεί η γνωστή υποβλητική ατμόσφαιρα του στίβου, έβαλε γρήγορα το χέρι της να ιδεί τι είναι. Και τράβηξε μια γαρδένια. Την είχε βγάλει ο κόμης από το πέτο του φράκου του και την είχε ρίξει στο ντεκολτέ της.

— 'Ανησυχήσατε; — ρώτησε μ' ευθυμική διάθεση. — Σας έστειλα ένα μυρωδάτο φιλί. — Προχωρείτε πολύ — του ξαναείπε η Λίλιαν, αλλά με τόσο νωχελικό ύφος, που

σάν να τούλεγε: «Προχωρεί χωρίς να εξηγής τίποτα».

— 'Ο Βέρτης παρακολουθούσε αυτό το ταγκό από το τραπέζι τους, κοντά στο στίβο με βαθεία μελαγχολία:

«'Ακόμα δεν ξεμπερδέψαμε με τον ένα, ξεφτυλώνει άλλος!...»

— 'Η Λίλιαν όμως που εύρισκε τον 'Ισπανό να χαριτωμένο μ' όλες τις αθόρυβες και της τολμηρότητές του — και, μάλιστα, πρό πάντων γι' αυτές — δεν παράλειψε να τον κοιταχίσει στο τραπέζι της και να τον παρουσιάσει στον άντρα της:

— 'Ο κύριος Βέρτης... 'Ο κύριος Χοσέ δε Θαρβελιέρο...

Του πρόσφεραν ούισκυ. Τους μίλησε για την 'Ελλάδα, τη μόνη χώρα — είπε — που του θύμιζε την καρδιά του:

— Οι μορφές των ανθρώπων μοιάζουν τόσο με τις μορφές των δικών μας, που κάθε στιγμή έχω την παροίσθησι. πως ακούω γύρω μου 'Ισπανικά...

— 'Η όρμητάς έπαιζε τώρα «ρούμπα-νέ-γρος» με θεοτρελή όρμη:

— Τη νορεύουμε; — ρώτησε, γαλλικά, τη Λίλιαν.

Αυτή είχε κιάλας σκηκωή και βάδισαν μαζί περς το στίβο.

— Τη γυναίκα! — αναστέναξε ο Βέρτης, και πρόσταξε ένα ούισκυ.

Στο στίβο γίνθηκαν ενδιαφέροντα πράγματα. 'Όταν χαμήλωσαν τα φώτα «γι' ατμόσφαιρα», ο Χοσέ τράβηξε τη Λίλιαν και νάρθηκε μέσα στη θάλασσα των ζευγαριών. Και, σε μια στιγμή που ένοιωσε σαν ασφαλίσμενος από περιέργια βλέμματα, της έδωσε ένα αστραπιαίο φιλί:

— Δεν έρω τί να κάνω με σάς — του είπε, χαριτωμένα κακιωμένη — να σας εύχαστήσω ή να σας μαλώσω!...

— Νά δ α! (τίποτα) — της είπε, χαμογελώντας — τίποτα από τα δυο... Το σωστό θα ήταν να με φιλήσετε και σεις...

Κι' αυτή την ημέρα, που είν' άπρόγνυστα η συνάντησι με τον Παύλο, το πρωί είχε λάβει με το σωφόρ του δε Θαρβελιέρο ένα μεγάλο μπουκέτο από άλικοι τριαντάφυλλα, με το υπιλιέττο του και μ' ένα απλό «καλημέρα». Γι' αυτή είχε κέφι, έξαιρετικό. Δεν θάθελε ν' αφήσει τον Παύλο να φύγει πικραμένος. Με κανέναν τρόπο δεν έπιθυμούσε να του δώσει την εντύπωση ότι της είχε συμβεί κάτι, που θα μπορούσε ναχη σημαντικές εξελίξεις: τον τράβηξε πολύ κοντά της και του άνοιξε την ανάκλιση της, ζεστή, όπως πάντα.

— Έσυ με παραμελείς, αγόρι μου—του είπε τρυφερά — όχι εγώ... Μά δε φταίς και συ...

Και του ξανάδωσε τα χείλη της, κλείνοντας τα μάτια της και λέγοντας μέσα της τρυφερά:

«Χοσέ... 'Οχι έτσι, παιδί μου. 'Οχι έτσι!...»

— 'Ο Παύλος ήταν πολύ μακριά από το να υποπτευθεί τι γινότανε στην ψυχή της Λίλιαν. Κι' από το παρορμητικό γλύστονσε στον κήπο κι' από τον κήπο στο πίσω δρομάκι του μεγάρου Βέρτη, με την κρυφή ελπίδα στην καρδιά, ότι ίσως τίποτα δεν είχε γαθή.

— Όμως ο 'Ισπανός δεν ήταν από κείνους, που αφήνουν μια έπιχειρησι στη μέση. Από τις πρώτες μέρες που είχε έρθει στην 'Αθήνα είχε γραφή στον 'Ιπτικό 'Ομιλο της λεωφόρου Κηφισίας. Μανιώδης καθάλαρνος είχε δυο σταθάτους «άλγερίνους» ράτσας στους σταύλους του 'Ουίλου — δυο κέλπτες, που φεύγανε σάιτες. Με πρώτη ευκαιρία είχε ρωτήσει τη Λίλιαν:

— 'Ιπτεύετε;

— Τελευταία έχω αφήσει την 'Ιπποσία... — Έλατε στον δούλο... 'Εχω ένα άλλο γιο σάς... η 'Ιπποσία είναι όπως ο χορός... 'Όταν την αφήνετε, σάς αφήνει...

Την τράβηξε στον 'Ιπτικό δούλο και της άρχισε κανονικά μαθήματα. 'Η Λίλιαν έπαινε αντρίκια. 'Ηταν ωραία στο μάυρο ταγιέρ της με την άσπρη μπλούζα, την άσπρη κυλόττα από «πέλο ντι ντιάμπλο» και τις μαύρες λουστρινένιες υπότες... Έκεί τις μαύρες λουστρινένιες υπότες... Έκεί τις μαύρες λουστρινένιες υπότες... Έκεί τις μαύρες λουστρινένιες υπότες...

— 'Αν η Λίλιαν δεν καταλάβαινε τη γλώσσα, — Όμως τ' αυτή της γέμιζε μουσική, που τη μεθούσε και τη σκλάβωνε. 'Επειτα της έξηγούσε τους στίχους, με τα σπασμένα του γαλλικά και πότε με γάδια και φιλιά στο στόμα. Κάθε τέτοια στιγμή ένοιωθε πως δε θα μπορούσε να μη φύγει από το σημείο να τον αφήσει να προχωρήσει σε πιο αποφασιστικές πράξεις. Ένα σουρούπο, σε μια βαθεία νασάδρα στον 'Αι-Μερκούρη την έκανε να νοιώσει πόσο κοντά βρίσκεται ο έρωτας με το θάνατο. Την άλλη μέρα, το βραδάκι, γλύστρησε, με μαύρα γυαλιά (που δε φορούσε ποτέ) στην ερωτική φωλιά του να εξηγηθούν καλλίτερα.

— Όλον αυτό τον καιρό δεν μπορούσε ναχη ο Παύλος μεγάλα παρόντα. 'Εξακολουθούσε το παιγνίδι της μαζί του, να του δώσει την εντύπωση, ότι αυτός την άφηνε σιγά-σιγά... Και τα κατάφερε τέλεια: Είχανε συμφωνήσει να του τηλεφωνή αυτή, όταν ήταν η «ευκαιρία κατάλληλη» να συναπτηθούν στο κρησφύγετό της. 'Αρχισε, λοιπόν, να το ξεχνάει και να του τηλεφωνή πολύ άραιοτερα από πριν... Και ο Παύλος, απασχολημένος τώρα στην αγωνιώδη αναζήτησι πελατρίδας — γιατί του είχαν φύγει όλοι οι πελάτες του κύκλου των Βέρτη — δεν έφάνηκε να νοιώθει πέρα πολύ τις μέρες που περνούσαν. 'Η Λίλιαν, ξαφνικά, τον πήρε τάχα θυμωμένη στο τηλέφωνο:

— 'Α, έτσι τώγουμε, λοιπόν, μικρό μου; 'Αν δεν τηλεφωνήσω εγώ, δεν ένοιωσι με μέ πάρε!... Σου το είπα... Δεν είσαι πιά ο ίδιος!... Με παραμελείς...

Και τον κάλεσε, με μεγάλη πρεμούρα, στο άντρο της. Τον δέχτηκε με το συνήθισμένο θερμό τρόπο. 'Η παρέμβασι του 'Ισπανού όχι μόνο δεν την έκανε να φαίνεται ψυχρή, παρά, το εναντίο, η άπιστία την κεντρίει. Αυτό τον καιρό η σχέση της με τον Παύλο έμοιαζε με την όμορφη του δειλινού μιας καλοκαιριάτικης μέρας: που ο ήλιος άργει να βυθιστεί και κατεβαίνει γεμάτος ζωηρά χρώματα, για να σβύσουν σιγά-σιγά...

— 'Ο Παύλος, αφού βεβαιώθηκε, με τον προαιώνιο (και άπατηλό) τρόπο, πως έ-

στους πευκιάδες της Πεντέλης και της Πάρου, όπου κάπου-κάπου νύχτωναν. Πολύς φορές, προ πάντων στα πυκνά σύδεντρα, ξεπέλευσε για να ξεκουραστούν. Και τότε κοντά στα γλυκόλογα που της άρεσε, καθώς την έπαινε, θάρρετα και ζεστά, στην ανάκλιά του, της απάντησε με τη γοητευτική φωνή του, στίχους του 'Εδουάρδου Μαρκίνα, ενός ποιητή της πατρίδας του.

— 'Η Λίλιαν δεν καταλάβαινε τη γλώσσα. Όμως τ' αυτή της γέμιζε μουσική, που τη μεθούσε και τη σκλάβωνε. 'Επειτα της έξηγούσε τους στίχους, με τα σπασμένα του γαλλικά και πότε με γάδια και φιλιά στο στόμα. Κάθε τέτοια στιγμή ένοιωθε πως δε θα μπορούσε να μη φύγει από το σημείο να τον αφήσει να προχωρήσει σε πιο αποφασιστικές πράξεις. Ένα σουρούπο, σε μια βαθεία νασάδρα στον 'Αι-Μερκούρη την έκανε να νοιώσει πόσο κοντά βρίσκεται ο έρωτας με το θάνατο. Την άλλη μέρα, το βραδάκι, γλύστρησε, με μαύρα γυαλιά (που δε φορούσε ποτέ) στην ερωτική φωλιά του να εξηγηθούν καλλίτερα.

— Όλον αυτό τον καιρό δεν μπορούσε ναχη ο Παύλος μεγάλα παρόντα. 'Εξακολουθούσε το παιγνίδι της μαζί του, να του δώσει την εντύπωση, ότι αυτός την άφηνε σιγά-σιγά... Και τα κατάφερε τέλεια: Είχανε συμφωνήσει να του τηλεφωνή αυτή, όταν ήταν η «ευκαιρία κατάλληλη» να συναπτηθούν στο κρησφύγετό της. 'Αρχισε, λοιπόν, να το ξεχνάει και να του τηλεφωνή πολύ άραιοτερα από πριν... Και ο Παύλος, απασχολημένος τώρα στην αγωνιώδη αναζήτησι πελατρίδας — γιατί του είχαν φύγει όλοι οι πελάτες του κύκλου των Βέρτη — δεν έφάνηκε να νοιώθει πέρα πολύ τις μέρες που περνούσαν. 'Η Λίλιαν, ξαφνικά, τον πήρε τάχα θυμωμένη στο τηλέφωνο:

— 'Α, έτσι τώγουμε, λοιπόν, μικρό μου; 'Αν δεν τηλεφωνήσω εγώ, δεν ένοιωσι με μέ πάρε!... Σου το είπα... Δεν είσαι πιά ο ίδιος!... Με παραμελείς...

Και τον κάλεσε, με μεγάλη πρεμούρα, στο άντρο της. Τον δέχτηκε με το συνήθισμένο θερμό τρόπο. 'Η παρέμβασι του 'Ισπανού όχι μόνο δεν την έκανε να φαίνεται ψυχρή, παρά, το εναντίο, η άπιστία την κεντρίει. Αυτό τον καιρό η σχέση της με τον Παύλο έμοιαζε με την όμορφη του δειλινού μιας καλοκαιριάτικης μέρας: που ο ήλιος άργει να βυθιστεί και κατεβαίνει γεμάτος ζωηρά χρώματα, για να σβύσουν σιγά-σιγά...

— 'Ο Παύλος, αφού βεβαιώθηκε, με τον προαιώνιο (και άπατηλό) τρόπο, πως έ-

στους πευκιάδες της Πεντέλης και της Πάρου, όπου κάπου-κάπου νύχτωναν. Πολύς φορές, προ πάντων στα πυκνά σύδεντρα, ξεπέλευσε για να ξεκουραστούν. Και τότε κοντά στα γλυκόλογα που της άρεσε, καθώς την έπαινε, θάρρετα και ζεστά, στην ανάκλιά του, της απάντησε με τη γοητευτική φωνή του, στίχους του 'Εδουάρδου Μαρκίνα, ενός ποιητή της πατρίδας του.

— 'Η Λίλιαν δεν καταλάβαινε τη γλώσσα. Όμως τ' αυτή της γέμιζε μουσική, που τη μεθούσε και τη σκλάβωνε. 'Επειτα της έξηγούσε τους στίχους, με τα σπασμένα του γαλλικά και πότε με γάδια και φιλιά στο στόμα. Κάθε τέτοια στιγμή ένοιωθε πως δε θα μπορούσε να μη φύγει από το σημείο να τον αφήσει να προχωρήσει σε πιο αποφασιστικές πράξεις. Ένα σουρούπο, σε μια βαθεία νασάδρα στον 'Αι-Μερκούρη την έκανε να νοιώσει πόσο κοντά βρίσκεται ο έρωτας με το θάνατο. Την άλλη μέρα, το βραδάκι, γλύστρησε, με μαύρα γυαλιά (που δε φορούσε ποτέ) στην ερωτική φωλιά του να εξηγηθούν καλλίτερα.

— Όλον αυτό τον καιρό δεν μπορούσε ναχη ο Παύλος μεγάλα παρόντα. 'Εξακολουθούσε το παιγνίδι της μαζί του, να του δώσει την εντύπωση, ότι αυτός την άφηνε σιγά-σιγά... Και τα κατάφερε τέλεια: Είχανε συμφωνήσει να του τηλεφωνή αυτή, όταν ήταν η «ευκαιρία κατάλληλη» να συναπτηθούν στο κρησφύγετό της. 'Αρχισε, λοιπόν, να το ξεχνάει και να του τηλεφωνή πολύ άραιοτερα από πριν... Και ο Παύλος, απασχολημένος τώρα στην αγωνιώδη αναζήτησι πελατρίδας — γιατί του είχαν φύγει όλοι οι πελάτες του κύκλου των Βέρτη — δεν έφάνηκε να νοιώθει πέρα πολύ τις μέρες που περνούσαν. 'Η Λίλιαν, ξαφνικά, τον πήρε τάχα θυμωμένη στο τηλέφωνο:

— 'Α, έτσι τώγουμε, λοιπόν, μικρό μου; 'Αν δεν τηλεφωνήσω εγώ, δεν ένοιωσι με μέ πάρε!... Σου το είπα... Δεν είσαι πιά ο ίδιος!... Με παραμελείς...

Και τον κάλεσε, με μεγάλη πρεμούρα, στο άντρο της. Τον δέχτηκε με το συνήθισμένο θερμό τρόπο. 'Η παρέμβασι του 'Ισπανού όχι μόνο δεν την έκανε να φαίνεται ψυχρή, παρά, το εναντίο, η άπιστία την κεντρίει. Αυτό τον καιρό η σχέση της με τον Παύλο έμοιαζε με την όμορφη του δειλινού μιας καλοκαιριάτικης μέρας: που ο ήλιος άργει να βυθιστεί και κατεβαίνει γεμάτος ζωηρά χρώματα, για να σβύσουν σιγά-σιγά...

— 'Ο Παύλος, αφού βεβαιώθηκε, με τον προαιώνιο (και άπατηλό) τρόπο, πως έ-

στους πευκιάδες της Πεντέλης και της Πάρου, όπου κάπου-κάπου νύχτωναν. Πολύς φορές, προ πάντων στα πυκνά σύδεντρα, ξεπέλευσε για να ξεκουραστούν. Και τότε κοντά στα γλυκόλογα που της άρεσε, καθώς την έπαινε, θάρρετα και ζεστά, στην ανάκλιά του, της απάντησε με τη γοητευτική φωνή του, στίχους του 'Εδουάρδου Μαρκίνα, ενός ποιητή της πατρίδας του.

— 'Η Λίλιαν δεν καταλάβαινε τη γλώσσα. Όμως τ' αυτή της γέμιζε μουσική, που τη μεθούσε και τη σκλάβωνε. 'Επειτα της έξηγούσε τους στίχους, με τα σπασμένα του γαλλικά και πότε με γάδια και φιλιά στο στόμα. Κάθε τέτοια στιγμή ένοιωθε πως δε θα μπορούσε να μη φύγει από το σημείο να τον αφήσει να προχωρήσει σε πιο αποφασιστικές πράξεις. Ένα σουρούπο, σε μια βαθεία νασάδρα στον 'Αι-Μερκούρη την έκανε να νοιώσει πόσο κοντά βρίσκεται ο έρωτας με το θάνατο. Την άλλη μέρα, το βραδάκι, γλύστρησε, με μαύρα γυαλιά (που δε φορούσε ποτέ) στην ερωτική φωλιά του να εξηγηθούν καλλίτερα.

— Όλον αυτό τον καιρό δεν μπορούσε ναχη ο Παύλος μεγάλα παρόντα. 'Εξακολουθούσε το παιγνίδι της μαζί του, να του δώσει την εντύπωση, ότι αυτός την άφηνε σιγά-σιγά... Και τα κατάφερε τέλεια: Είχανε συμφωνήσει να του τηλεφωνή αυτή, όταν ήταν η «ευκαιρία κατάλληλη» να συναπτηθούν στο κρησφύγετό της. 'Αρχισε, λοιπόν, να το ξεχνάει και να του τηλεφωνή πολύ άραιοτερα από πριν... Και ο Παύλος, απασχολημένος τώρα στην αγωνιώδη αναζήτησι πελατρίδας — γιατί του είχαν φύγει όλοι οι πελάτες του κύκλου των Βέρτη — δεν έφάνηκε να νοιώθει πέρα πολύ τις μέρες που περνούσαν. 'Η Λίλιαν, ξαφνικά, τον πήρε τάχα θυμωμένη στο τηλέφωνο:

— 'Α, έτσι τώγουμε, λοιπόν, μικρό μου; 'Αν δεν τηλεφωνήσω εγώ, δεν ένοιωσι με μέ πάρε!... Σου το είπα... Δεν είσαι πιά ο ίδιος!... Με παραμελείς...

Και τον κάλεσε, με μεγάλη πρεμούρα, στο άντρο της. Τον δέχτηκε με το συνήθισμένο θερμό τρόπο. 'Η παρέμβασι του 'Ισπανού όχι μόνο δεν την έκανε να φαίνεται ψυχρή, παρά, το εναντίο, η άπιστία την κεντρίει. Αυτό τον καιρό η σχέση της με τον Παύλο έμοιαζε με την όμορφη του δειλινού μιας καλοκαιριάτικης μέρας: που ο ήλιος άργει να βυθιστεί και κατεβαίνει γεμάτος ζωηρά χρώματα, για να σβύσουν σιγά-σιγά...

— 'Ο Παύλος, αφού βεβαιώθηκε, με τον προαιώνιο (και άπατηλό) τρόπο, πως έ-

στους πευκιάδες της Πεντέλης και της Πάρου, όπου κάπου-κάπου νύχτωναν. Πολύς φορές, προ πάντων στα πυκνά σύδεντρα, ξεπέλευσε για να ξεκουραστούν. Και τότε κοντά στα γλυκόλογα που της άρεσε, καθώς την έπαινε, θάρρετα και ζεστά, στην ανάκλιά του, της απάντησε με τη γοητευτική φωνή του, στίχους του 'Εδουάρδου Μαρκίνα, ενός ποιητή της πατρίδας του.

— 'Η Λίλιαν δεν καταλάβαινε τη γλώσσα. Όμως τ' αυτή της γέμιζε μουσική, που τη μεθούσε και τη σκλάβωνε. 'Επειτα της έξηγούσε τους στίχους, με τα σπασμένα του γαλλικά και πότε με γάδια και φιλιά στο στόμα. Κάθε τέτοια στιγμή ένοιωθε πως δε θα μπορούσε να μη φύγει από το σημείο να τον αφήσει να προχωρήσει σε πιο αποφασιστικές πράξεις. Ένα σουρούπο, σε μια βαθεία νασάδρα στον 'Αι-Μερκούρη την έκανε να νοιώσει πόσο κοντά βρίσκεται ο έρωτας με το θάνατο. Την άλλη μέρα, το βραδάκι, γλύστρησε, με μαύρα γυαλιά (που δε φορούσε ποτέ) στην ερωτική φωλιά του να εξηγηθούν καλλίτερα.

— Όλον αυτό τον καιρό δεν μπορούσε ναχη ο Παύλος μεγάλα παρόντα. 'Εξακολουθούσε το παιγνίδι της μαζί του, να του δώσει την εντύπωση, ότι αυτός την άφηνε σιγά-σιγά... Και τα κατάφερε τέλεια: Είχανε συμφωνήσει να του τηλεφωνή αυτή, όταν ήταν η «ευκαιρία κατάλληλη» να συναπτηθούν στο κρησφύγετό της. 'Αρχισε, λοιπόν, να το ξεχνάει και να του τηλεφωνή πολύ άραιοτερα από πριν... Και ο Παύλος, απασχολημένος τώρα στην αγωνιώδη αναζήτησι

Έκστασι, παγωμένο από την τρομάρα:
— Προδοθήκαμε!... — μουρμούρισε η Λίλιαν, προσπαθώντας να σκεπαστεί τις γυμνίες της...
— Ποιος; Άπο ποιόν; πώς... που είναι αυτό το κουδούνι που χτυπάει;—ψιθύρισε, άσπαστος, ο Παύλος.
— Έδώ μέσα είναι το κουδούνι... Έδώ μέσα!...

Κι' άρχισαν να ψάχνουν, φρενιασμένα, παντού, ν' αναποδογυρίζουν τα πάντα με πυρετώδη και σπασμωδική ένεργητικότητα. Άλλά το κουδούνι έπαψε, κάποια στιγμή, να χτυπά. Έκνευρισμένοι, έξευτελισμένοι, λαχανιασμένοι, σταμάτησαν, γιά να κут-ταχτούν με ιτροπή και λαχτάρα. Σάν να ήταν, αυτό το κουδούνι, τα μάτια κάποιου, που είχε ίδη τα ένογά τους αγκαλιάσματα και τους φοβόριζε με ρέζιλεμα.

Όταν ο Παύλος έτοιμάστηκε γιά να φύ-γι, το κουδούνι ξανάρχισε τα τρελλά του κουδουνίσματα. Παράλυσαν κι' οί δυό. Το μάτι του άρατρου κατάσκοπου βρισκότανε πάλι εκεί μέσα. Ένοιωθαν σαν τους πρω-τόπλαστους μετά το άμάρτημα. Η Λίλιαν σφύριζε όλοένα στον Παύλο:

— Φύγε, φύγε όσο μπορείς πιό γρή-γορα!...

Το κουδούνι σταμάτησε. Όταν όμως ο Παύλος γλύστρησε στο σκοτεινό διάδρομο τα φώτα που είχε τοποθετήσει ο ηλεκτρο-λόγος, μαζί με το κουδούνι, άναψαν όλα με μιάς κι η Λίλιαν άκουσε τη φωνή του Βέρτη, που ώρμησε και τον άρπαξε από το λαιμό:

— Κλέφτη!... Κλέφτη!... φώναζε—μπή-κες να κλέψης τα λεπτά μου!... Νάτα!...

Καί, τραβώντας ένα μάτσο λεπτά από την τσέπη του Παύλου, του τάδεινε!... Ο άλλος είχε μείνει άναυδος και παγωμένος, σαν νεκρός.

Μετά την άπάτη — έξακολούθησε να φωνάζει τώρα ο Βέρτης — έφτασες και στην κλοπή!... Προδούεις!...

Ο ίδιος του είχε βάσει το μάτσο τα λε-πτά στην τσέπη και ο ίδιος τα είχε βγάλει και του τάδεινε με ύφος θριαμβευτικό...

— Τί θέλεις να σου κάνω τώρα; Αί!... Τί να σου κάνω:

— Σκότώσέ με!... — μουρμούρισε ο Παύλος ξέφυγα... σκότώσέ με!...

— Δεν σκοτώνω πτώματα!... — είπε με αγέρωχο ύφος νικητή ο Βέρτης. — Κατα-λαβαίνω γιάτί έφτασες να κλέψης... Θέλεις

Τσακίρ κέφι!

Τα ποτήρια, βρέ μαριόλα,
ξανανέμισα.

Σπάστα έλα, κάρτα όλα
κι' όλα γκρέμισα.

★

Στη ζωή μας τ' γρουσουζα
δείξ' ανόστημα

κι' άς σταθ' μπροστά σου σουζα
το κατόστημα.

★

Γιά λεφτά μη βάξης έννοια
στο κεφάλι σου.

Σπάστα, κούκλα μου μελένια,
και χαλάλι σου.

★

Κι' έπειδή, και διά ταύτα,
όπως τάπαμε,

όλα σπάστα, όλα κάρτα,
μά άγάπη με!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

να πληρώσης τη δόσι του Σταθά... Θα σε γλυτώσω άπ' αυτόν. Και δεν πρόκειται να σε παραδώσω στην άστυνομία γιά την κλοπή. Άλλά σου είπα και την άλλη φορά... Η κυρία Βέρτη θέλει να πύσσης να την ένο-χλές... Κατάλαβες;... Δεν θα σου το ξα-ναπώ άλλη φορά... Πρέπει να σεβάστης την έπιθυμία μιάς κυρίας, που ως τα τώρα σε πρωστάτευσε όσο μπορούσε... Έλα, πη-γαίνε τώρα... Και νάχης χάρι που δεν έ-χουμε σκληρή καρδιά!...

Η Λίλιαν, που άκουσε τα πάντα, μπήκε στο νόημα όλης της πλεκτάνης του άντρός της. Και περιμενε, λαχταρισμένη, πώς θαμπαινε από στιγμή σε στιγμή, στο κρη-σφύγγό της να την ξεπρωστίση. Άλλά η άδυναμία του Βέρτη σ' αυτήν και η έξυ-πνάδα του στο κακό ήτανε πολύ μεγαλεί-τερη άπ' ό,τι φανταζότανε κι' η ίδια: Ο

Βέρτης έσβυσε τα φώτα του διαδρόμου κι' ανέθηκε στο σπίτι...

Άια συνήλθε η Λίλιαν, έτοιμάστηκε ν' ανέβη κι' αυτή στο σπίτι με το νου της γεμάτον έρωτηματικά. Όταν ο Βέρτης την είδε να μπαίνει στο σαλονάκι, ταραγμένη, τη ρώτησε σαν να μην ήξερε τίποτα:

— Στής μοδίστρας σου ήσουνα;
— Η Λίλιαν κατάλαβε το νόημα πουκρυβε-αυτό το ρώτημα. Ο άντρας της ήθελε, ό-πως πάντα, να ρίξη τον αιώνιο πέπλο στα παραπατήματά της:

— Ναι!... — άποκρίθηκε άψυχα.

Άλλά μέσα της έβραζε το καζάνι με τις καυτερές περιέργειες. Ήθελε να μάθη με-ρικές λεπτομέρειες... Ο Βέρτης όμως είχε καρφώσει τα σαγόνια του με ταβανόπρο-κες. Δεν ένοούσε να πη μιά λέξη. Η Λί-λιαν ήταν άδάσταγη:

— Που έμαθες, ότι κάτω στις αποθήκες
υπάρχει δωμάτιο;...

— Δεν έχω ιδέα... Αυτός ο άρχιτέκτων
—άπατεών έφλυάρησε, ότι σε συναντούσε,

λέει... σε κάποιο μουσικό κρησφύγετο...
Σου το είπα, νομίζω, την άλλη φορά... Έ,

λοιπόν... Τί νομίζεις, ότι ανακάλυψα;... Εί-
χε αντικλείδι αυτής της αποθήκης κάτω,

στο σκοτεινό διάδρομο που πάει στη πα-
ρασιτάκι — που στο διάλογο το βρήκε,

δεν ξέρω — και γλύστρησε να μου κλέψη
κάτι λεπτά που φύλαγα εκεί πέρα!...

Δεν μπόρεσε η Λίλιαν να του ξεκολλήσει
ούτε μιά λέξη παραπάνω. Κι' όταν τον έζο-
ρισε μ' άπανωτές έρωτήσεις, την άγκάλια-
σε και τη φίλησε:

— Μά έλα τώρα, γλυκό μου κορίτσι—
της είπε — όλο γι' αυτό τα γελοία πρά-
ματα θα μιλάμε;...

Ένα κύμα παράξενης συμμόνας πλημ-
μύρισε την καρδιά της Λίλιαν γιά την ά-
περαντη άνεκτικότητα του άντρός της. Τον
έσφιξε στο στήθος της και πού δεν ήτανε
τόσο θερμή μαζί του, όσο στο σαλονάκι
αυτό.

Ο Παύλος της ζήτησε, την άλλη μέρα,
μιά συνάντησι. Καίγόντανε να μάθη τί ήταν
αυτά τα κουδουνίσματα που είχε προ-
δώσει το κρησφύγετο: τί ήταν η ιστορία
με τα δέθεν κλειμένα λεπτά και τί ακριβώς
είχε άκολουθήσει. Άλλά του άπάντησε στο
τηλέφωνο:

— Πρέπει να καταλάβης, ότι όλα έχουν
τελειώσει άναγκαστικά μεταξύ μας... Άν
καμιά μέρα συναντηθούμε τυχαίως κάπου,
θα σου εξηγήσω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ'.

Η περιπέτεια του Ίσπανου

Ο άναπληρωτής του Παύλου, που «κά-
κε» άδρα έπανε πολύ πιό άκίνδυνο. Αυ-
τός πήγαινε γιά μιά διαδοτική περιπέτεια,
χωρίς δραματικές εξέλιξεις και χωρίς τρα-
γικές έπαυσιον. Έτσι, τουλάχιστον, είχε
σχεδιάσει αυτή τη σχέση ο Ιππότης Χοσέ
δε Θαρβελιέρο. Το αξίωμα του και η θέσι
του δικαιολογούσαν πολλά πράματα: και η
έρωτική φωλιά του ήτανε καλά διαλεγμένη
και με δυό πόρτες: Την κυρία εισοδο και
το πίσω πορτάκι — άν και δεν υπήκανε κα-
νένας κίνδυνος να κάνει ποτέ ο Βέρτης έ-
φοδο.

Γυναικοκυνγός με πείρα, ήξερε να φυ-
λάει τη Λίλιαν από το κουτσουμπολιό του
κόσμου. Άπό το ιστορικό δειλινό της με-
γάλης ρευματίας, που όλοκληρώθηκε η σνέ-
σι του μαζί της, έπαυσαν και τα μαθήμα-
τα Ιπποσίας και οί μακρυνοί περίπατοι. Οί
συναντήσεις γίνονταν με μεγάλες προφυλά-
ξεις. Η Λίλιαν άλλαζε δυό φορές ταξί
ώσπου να φθάση και το δεύτερο το άφνε
σε διαφορετικό σημείο κάθε φορά... Φορού-
σε σκούρα γυαλιά και στο κεφάλι μιά έ-
σάρπα γιά να κρύβη τα μαλλιά της... Έπί
πλέον είχε πάντα μιά έφημερίδα που διά-
βαζε κι' έχωνε τόσο βαθεία το πρόσωπό
της μέσα σ' αυτή, ώστε δε φαινότανε κα-
βόλου.

Στη μεγάλη δεξίωσι που έπεισε τον
πρεσβευτή του να δώσει στον Ίππικόν Ό-
μιλο, μιά φορά μονάχα είχε άπευθύνει το
λόγο στη Λίλιαν, σαν να μην ήταν εκεί.
Και ήτανε τόσο συναρπαστική. Η τουσα-
λέτεια της δημοιουργία Ντιόρι, μίμηση κυ-

κνου, ήταν άφταστη συμφωνία λευκού, με
μεγάλον, όρθιο γιακά, σαν βεντάλια, από
φερόρα. Ο Χοσέ δε Θαρβελιέρο δεν την έ-
χόρεψε, παρά μονάχα μιά φορά ένα μάτσο
που άνάδειχνε όλη τη γάρι του κορμιού της.

Όστόσο δε γελούσαν κανένα. Ο έρω-
τας του Ίσπανου είχε κοινολογηθή. Μιά
κοσμική παρέα που καθότανε πλάι από το
τραπέζακι του Βέρτη, κουτσουμπολέυε την
ώρα που ο Ίσπανος πήρε τη Λίλιαν να την
χορέψη. Κι' ένας άπ' όλους, που ήθελε να
κάνη τον έξυπνο, άρχισε ν' άπαγγέλλη, ψι-
θυριστά, αλλά με τρόπο που ν' άκούη ο
Βέρτης:

«Κοιμάται κι' όνειρεύεται
και τότε θα ξυπνήσει...

Όταν στα δάση, στα βουνά
στα πέλαγα βροντήση»...

Και με το μάτι έδειχνε το Βέρτη κι' έκα-
νε όλη την παρέα να καγχάση... Ο Βέρτης
έκανε τον άδιόφορο. Όστόσο κοκκίνισε.
Κι' έβραζε μέσα του. Και προσπαθούσε να
φαντασθή έναν τρόπο να ξεκολλήσει τον
συμπatriώτη αυτόν του Θερβάντες από τη
Λίλιαν: «Γιά να γελάνε αυτοί — έλεγε μέ-
σα του — θα πη πως έχει γίνει γνωστό το
φλέσι σ' άρκετό κόσμο».

Άλλά με τί μέσο να πληροφορηθή σε
ποιά σημεία βρισκόταν τα πράγματα;...
Είχε πάρει την άπόφασι ν' άρχιση να κα-
τασκοπεύη κανονικά τη Λίλιαν, όταν ένα
έπεισόδιο ήρθε να τον άπαλλάξη άπ' αυτή
τη φροντίδα. Την ιδέα να παρακολουθήση
τη Λίλιαν την είχε πριν άπ' αυτόν ο Παυ-
λος. Όταν συνήλθε από την κατάπληξι και
τον πόνο, που του είχε δώσει το τελευταίο
τηλεφώνημα, έννοιωσε μιά δίψα τρομερή
γιά έδίκηση.

Όλη η φλογερή άγάπη, που είχε σ' αυ-
τή, γύρισε σε μίσος. Τη ματαίωσι του γά-
μου και την τελική άπομακρυνσι της άπ'
αυτόν ο Παύλος την άπόδωσε στην παρεμ-
βολή άλλου φλέσι. Δεν ήξερε ποιός ήταν
αυτός. Ήταν όμως βέβαιος πως κάποιος
ήταν. Και την έβριζε μέσα του, την πήγαι-
νε από παλhogυναίκα σε παλhogυναίκα
και ήθελε να την πιάση έπ' αυτοφώρω, να
την έξευτελίση, να την κακοποιήση, να της
πη κατά πρόσωπο πόσο την περιφρονούσε
γιά την αίσιογή της διαγωγή, ξεκτώντας
πως κι' αυτές ήτανε συνεργός της... Άο-
χισε, μ' αυτό το σκοπό, να την κατασκο-
πεύη συστηματικά, με πάθος, με μανία...

Και σ' αυτό, χωρίς να ξέρη, του βοήθη-
σε κι' ο Βέρτης. Γιάτί του κανόνισε τη δου-
λειά με το Σταθά (τον φοβόριζε και τον
ανάγκασε να υπογράψη έξοφλητικό) κι' έ-
τσι, άπερίσπαστος τώρα, μπορούσε να πα-
ραδοθή στο πάθος του.

Της φύλαγε καραούλι, κάθε άπόγεμα,
μ' άνεξάντητη ύπομονη, από το μικρό κα-
φεναδάκι, που είχε κάνει αυτή τη δουλειά
και άλλοτε, τις ευτυνισμένες μέρες της ά-
γάπης του.

Είχε γίνει τέλειος σ' αυτό... Έκανε πως
δεν έπρόσνεσε καθόλου στο σπίτι του Βέρ-
τη, διάβαζε έφημερίδα, συζητούσε... Επλή-
ρωνε όμως πάντα προκαταβολικά τον καφέ
του ή όποιο άλλο ποτό έπαιρνε γιά να εί-
ναι έτοιμος να φύγη. Άν έδλεπε τη Λίλιαν
να ξεπορτίζη, γιά να την πάρη άμέσως από
πίσω και να υη χάση τα ίχνη της... Ένα
δειλινό, που πήρε να μουκρώνη, άνταμεί-
φθηκε η τόση του ύπομονη: Την είδε να
βγαίνει, ντυμένη πολύ άπλά, με σκούρα
γυαλιά στα μάτια και το κεφάλι τυλιγμένο
σε μιά μεταξωτή έσάρπα. Την άναγνώρισε
άμέσως. Και την πήρε το κατόπι.

Άλλά, σε λίγο, γιά μεγάλη του άπονοή-
τευσι, κατάλαβε πόσο η δουλειά, που κα-
ταπίσθηκε ήτανε δύσκολη. Η Λίλιαν, με-
ρικά τετράγωνα πιό κάτω, σταμάτησε ένα
ταξί, μπήκε μέσα και χάθηκε στο βάθος
του δρόμου... Πως θα μπορούσε να την πα-
ρακολουθή αυτός — σκεφτότανε τώρα με
πικρά—χωρίς νάχη αυτοκίνητο στη διάθεσί
του... Και όμως... Δεν είπε να παραιτηθή.

Έπίμενε παραπάνω από ένα μήνα, να πα-
ρακολουθή με πείσμα, πένος, καρδοκώ-
νας τη συμπτωσι, να πετύχη κι' αυτός ένα
ταξί, την ώρα που τώπαιρνε και η Λίλιαν,
να ίδη ότι το άφνε κι' έμπαινε σ' άλλο και
τέλος να φτάση να την ίδη στην πόρτα της
έρωτικής φωλιάς του Χοσέ δε Θαρβελιέρο,
να της άνοιγουν και να γλυστράη μέσα....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Οι καυγάδες του Κ.Χρηστομάνου με
τον Π. Ροδοκανάκη.

Στα φιλολογικά σαλόνια του παλιού
καιρού, γινότουσαν άρκετές φορές και φι-
λολογικοί καυγάδες μεταξύ των λογοτε-
χνών, που κάποτε θύνανε και στην δημο-
σιότητα με γράμματα, με κριτικές και ά-
παντήσεις, που υπαίνανε στις στήλες των
έφημερίδων και των περιοδικών, αλλά και
κάποτε με δίκες... έπ' άκροατηρίω!

Ένας τόμος δε θα μπορούσε να χωρέ-
ση τους περιεργότερους άπ' αυτούς τους
καυγάδες. Άλλά ένας καυγας μεταξύ του
Πλάτωνα Ροδοκανάκη και του Κωνσταντι-
νου Χρηστομάνου έχει τα παωτα.

Ένα βράδυ στο Σουρή και σε στενό
φιλολογικό κύκλο, που βρισκόταν και ο
Χρηστομάνος ο Πλ. Ροδοκανάκης διάβασε
το έργο του «Βυσσινί Τριαντάφυλλο». Ο-
ταν άργότερα παίχθηκε από τη «Νέα Σκη-
νη» το θεατρικό έργο του Χρηστομάνου
«Τα τρία φίλια», ο Ροδοκανάκης διαμαρτυ-
ρήθηκε με όλους τους γνωστούς με γράμ-
ματα ταυτόσημα, ότι το τριαντάφυλλο, ό
ευέλπισ, τα φίλια και μερικά άλλα του έρ-
γου του Χρηστομάνου ήταν παρμένα από
το «Βυσσινί Τριαντάφυλλο»!

Ο Χρηστομάνος, ύστερα από αυτό, γί-
νεται έξω φρενών. Μοιναται κυριόλεκτικά.
Και σφύγει άμέσως γιά τον Βόλο να συ-
νανθήσει εκεί «ν υβριστή του Ροδοκανάκη,
φθάνοντας στη Χαλκίδα, μαθαίνει ότι είχε
φύγει αυτός από το Βόλο και ότι θα βρι-
σκόταν στην Αθήνα. Ξαναγυρίζει κι' ο Ι-
διος στην Αθήνα κι' άρπίζει ο πόλεμος
στις έφημερίδες.

Άλλά το ζήτημα δεν σταμάτησε εδώ.
Άκολουθεί μιά καταγγελία στην είσαγγε-
λική άρχη «έπί δυσφημίες». Ο Χρηστομάνος
νός τρέχει στο σπίτι του Ροδοκανάκη, του
αντιδίδου του, τον παίρνει από το νένι και
του λέει:

— Έλα να καταθέσης στα Ειρηνοδικείο.
Έλα, πάμε γρήγορα. Πρόσεξε, κακαμοίρη
μου, τί θα πής. Άν καταθέσης πως σ' έ-
κλεψα, θα σου άποδείξω, καυμένο μου, πως
όλο σου το έργο είναι κλεμένο από τα
«Τρία φίλια»!...

Εγιναν όλες οι καταθέσεις και τελευ-
τού έξετάστηκε ο Παλαιάς που με άκλό-
ταϊος έξετάστηκε, έπεισε τον άνακριτή,
νιησ παραδείγματα, έπεισε τον άνακριτή,
ότι κατηγορία λογοκλοπής, δεν μπορεί να
σταθή και η ύπόθεσι σταμάτησε εκεί ευ-
τυχώς.

Φαίνεται όμως πως ο Χρηστομάνος δεν
έννοούσε να στοματίση με τον Ροδοκανά-
κη. Ο δεύτερος τύπωσε το «Έκ Βαθέων»
στον ίδιο καιρό με το «Βιβλίο της Αυτοκρα-
τορίας» του Χρηστομάνου. Το «Έκ Βα-
τείρας» του Χρηστομάνου.

θέων» κυκλοφορεί ένωρίτερα με κίτρινα και
πράσινα εξώφυλλα και μ' ένα δελφίνι γιά
έμβλημα, σύμβολο της σκέψης που άνε-
δραίνει «έκ Βαθέων». Άλλά το δελφίνι είναι
σύμβολο της Αυτοκρατορίας Έλισάβετ και
ο Χρηστομάνος το έχει έτοιμο γιά το δικό
του βιβλίο. Άκόμη και το γράμμα του βι-
βλίου στο εξώφυλλο του είναι το ίδιο με το
δικό του, που τότε παραγγέλλει τηλεγρα-
φικώς στη Γερμανία.

Γυρίζει, τρένει παντού σαν τρελλός. Πη-
γαίνει ένα βράδυ στο σπίτι του Σουρή
υπαίνει μέσα φωνάζοντας:

— Μ' έκλεψε, μ' έκλεψε αυτός ο άθλιος!

— Ποιος; τον ρώτησαν.

— Αυτός ο Ροδοκανάκης!... Όλα μου

τα κλέβει... Και τα εξώφυλλα μου άκούη!...

Είδανε και πάθανε να τον ήσυχάσουν.

Κι' όταν κατευνάσθηκε, είπε σε μελαγχολι-
κό ύφος:

— Μόνο την καμπούρα δεν μου έκλεψε
άκούη!...

Ο Χρηστομάνος έσκυβε πολύ και ήταν
καμπουρης.

Γενικά ο έξασιος αυτός άνθρωπος, που
ήρθε εποχή στην Έλληνική Τέχνη και στο
Έλληνικό Γράμμα, άρπαζόταν με το πα-
ραμικρό. Άλλά κάποτε τον έπιασε και μιά
άπέραντη καλωσύνη και άναθότης.

Μιά φορά ο Γ. Λαυτελής του έστειλε
μιά ποιητική του συλλογή και ο Χρηστο-
μάνος του άπάντησε με γράμμα:

«Μολονότι δεν είμαι από εκείνους στους
όποιους άφαιρώνετε τα ποιήματά σας, φαί-
νεται πως είμαι από εκείνους που θέλετε
να τα διαβάσουν. Καί αυτό μου άρκει».

Σε λίγο καιρό όμως μάλασαν με τον
Λαυτελή. Πριν από αυτό ο Χρηστομάνος
του είχε στείλει ένα βιβλίο του. Μετά τον
καυγά, λοιπόν, ο Χρηστομάνος του στέλ-
νει ένα υπιλιέτο και του γράφει:

«Σας παρακαλώ να μου επιστρέψετε το
βιβλίο μου. Δεν έννοω να έχουν βιβλίο μου,
παρά μόνον οί άνθρωποι τους όποιους
έκτιμώ και αγαπώ. Νά, μου επιστρέψετε
μαζί και ό,τι άλλο σας έχω δώσει».

Μιά φορά ο Παύλος Νιρβάνας γράφον-
τας στα «Παναθηναϊκά» του κ. Μιχαηλίδη,
άνέφερε ένα χαρακτηρισμό του Χρηστομάνου
που θυμόταν από τα παλιά.

Εκείνος τότε έσπευσε άμέσως να του
στείλη την κάρτα του με τα έξη:

«Dr. C. Christomanos — εύχαριστέι
θερμώς γιά το ωραίο μνημόσυνο έδος φω-
τεινού παρελθόντος. Διαιτί όμως εις την
καρδίαν ένός ποιητού ή ποίησι να μη συν-
τατίζεται με την πραγματικότητα και να
λατρεύη ό ποιητής, μόνον ως ποιητής, ό,τι
μισε εις την πραγματικότητα».

Γιά τα πειράγματα των λογίων εις βά-
ρος του, ο Χρηστομάνος είπε μιά φορά:

— Θαρρείτε, καυμένοι, πως είμαι το πε-
τσι του έυραφίου, γιά ν' άκονίσετε άπάνω
μου το πνεύμα σας. Άδικά όμως! Όσο
και να τα τριβετε, τα ευράφια σας στο-
μάσανε και δεν κόβουν!...

Στις έσοες στιγμές της καλωσύνης του,
ο Χρηστομάνος ήταν άθωπος, άγγελικός!
Μιά εποχή είχε τσακωθή με τον Περικλή
Γιαννόπουλο και δεν του μιλούσε. Ένα
πρωί, κατά τύχη, τον είδε στο καφεείο του
Ζαχαράτου. Φωνάζει το γκαρσόνι, παίρνει
ένα τριαντάφυλλο από τη μπουτινιέρα του
και παραγγέλνει:

— Δώσε το τριαντάφυλλο σ' αυτόν τον
ώραίο κύριο εκεί κάτω. Πές του ότι το
στάλνει ο κ. Χρηστομάνος.

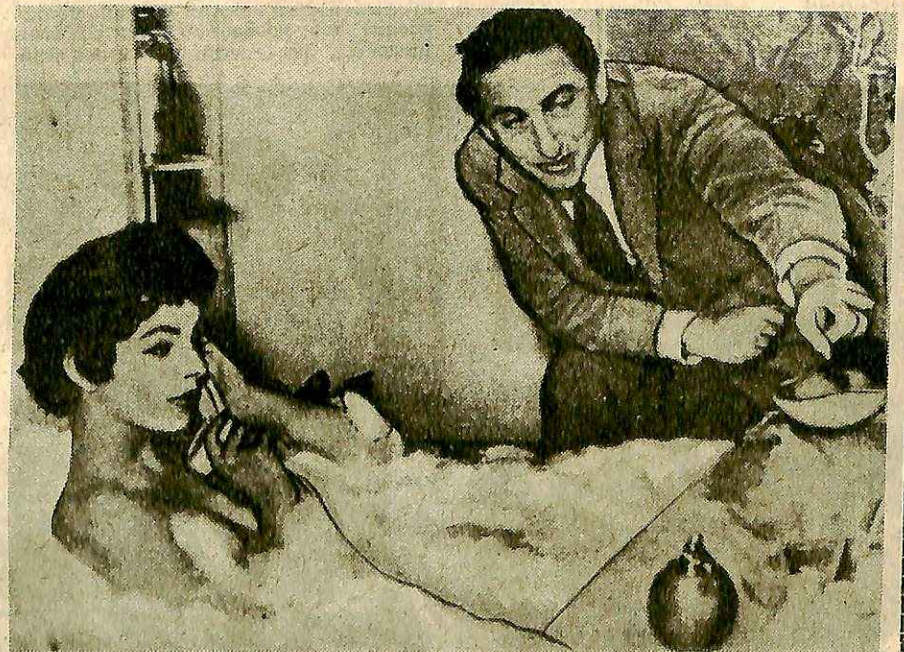
Ο Γιαννόπουλος έτρεξε άμέσως κοντά
του. Άγκαλιάσθηκαν και φίληθηκαν. Υ-
στερα από την συμφιλίωσι αυτή, έλεγε ένα
βράδυ:

— Είναι κάποιοι άνθρωποι, που ένε-
ργούν άπάνω μου σαν ήλιος. Φέρουν μιά
άνοιξη μέσα μου!...

Γιά τον Άλέξανδρο Μαυρουδή, έλεγε κά-
ποτε ότι είχε μάτια προβάτου. Και μιά μέ-
ρα έτυχε να τον συναντήση μ' ένα πράσινο
γνοβάτο παλτό. Καθώς άντικρύστηκαν και
γαϊρετήθηκαν, ο Χρηστομάνος του λέει:

— Τώρα, καυμένο Μαυρουδή, δεν θα έ-
χης πιό έξοδα διατροφής. Είσαι μέσα στο
καταπράσινο λειβάδι...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΚΗΝΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Στο Χόλλυγουντ έχουν γίνει πολύ της μόδας οι σκηνές που παρουσιάζουν τους άστέρες,
τους θηλυκούς ίδιως, μέσα σ' ένα μπάνιο με άφθονη σαμπουνάδα. Μιά παρόμοια σκηνή
υπάρχει και στο νέο φίλμ του Ντέβιντ Μάλλερ «Το άντίθετο φύλο». Γιά να έπιτύχη η
σκηνή, η πρωταγωνίστρια του έργου Τζόαν Κόλλιν, υποχρεώθηκε να την γυρίση πολλές
φορές κι' έμεινε έτσι μιά όλοκληρη μέρα μέσα στο μπάνιο. Το γεγονός αυτό καθώς και
οι παρόμοιες σκηνές, που υπάρχουν σε προηγούμενα έργα της, στάθηκαν άρκετά γιά να
της έξαφאלίσουν τον τίτλο της «Πιό καλοουσημένης σκηνής της Άμερικής».

Περίεργες ειδήσεις και παράξενα περιστατικά

—Στά 1879 εστάλη στο υπουργείο των Στρατιωτικών από ομογενή μία ωραία νεκροφόρα για τις κηδείες των άξιωματικών και εκείνων που φέρουν τα παρσήμια του Σωτήρος!

—Στά 1880, το υπουργείο των Οικονομικών τοιχοκόλλησε μία γνωστοποίηση του με μεγάλα γράμματα, ειδοποιώντας τους «έχοντας λαμβάνειν» από το Δημόσιο ότι το Κεντρικό Ταμείο θα είναι ανοιχτό σε κάθε ώρα της ημέρας και για όλους, άνευ διακρίσεως.

—Τον ίδιο χρόνο, οι συγγενείς του πρώην αρχιερέως Αργολίδος Καλλινίκου κατά την έκταφη του τάφου του βρήκαν τα δύο του χέρια άφθαρτα, ενώ το υπόλοιπο σώμα του ήταν λυωμένο.

—Στά 1886 ο αυτοκράτορας της Αθρησσίας παρακάλεσε την ελληνική Κυβέρνηση να στείλει έναν αμπελοπολύτο, για να διαδώσει στο κράτος του «αμπελοφύτεα — οιονοίσι», καθώς και έναν δηλοποιό. Πολλοί υπέβαλαν αιτήσεις. Μεταξύ αυτών αποφασίστηκε να σταλή ο λοχίας Π. Βλασσόπουλος, γνωστός για την τελειοποίηση του μηχανισμού του όπλου Γκρά. Ο λοχίας αυτός έλαβε από τον αυτοκράτορα 2000 φράγκα χρυσά για τα δρομολόγια του έξοδα.

Επίσης στάλθηκε ως αμπελοπολύτο ο Γ. Γουλμής, που είχε σπουδάσει γεωπονία στο Βέλγιο και στη Γαλλία.

—Το Φεβρουάριο του 1889 στάλθηκε από την Αθήνα στον Αργυρή Έφταλιώτη που έμενε στη Βομβάη, η εξής επιστολή: «Αφού η καλή σας τύχη σας έκαμε έμπορο, αφού κινδυνεύετε να χάσετε τη θέση σας, αν μάθη ο αφεντικός σας ότι γράφετε στίχους, το καλύτερο είναι να μη γράφετε. Διά της άποψής σας κερδίζετε και σας και η πολιτική. Για να σας ενθαρρύνουμε σ' αυτό, ρίψτε στο πύρ τους στίχους σας και δεν σας μαρτυρούμε σε κανέναν!»

—Τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου Ι. δρύνθηκαν δημοτικά σχολεία στις συνοικίες της Αθήνας: Βαθέια, Φωταρίου, Αγίας Μαρίας και Βαθρακωνισίου, καθώς και στα «αγροτικά προάστια» Σπόδια, Πατήσια, Αμπελοκήπους, Αμαρούσιο και Κηφισιά.

—Τον Ιούνιο του 1886 παρουσία του υπουργού της Παιδείας έγινε στο Αρσάκειο η συνήθης έπαιση γιορτή. Ο γραμματέας Αλ. Αντωνιάδης ανακοίνωσε τα αποτελέσματα. Το Ράλλειο βράβεο (100 δραχμές) άπνευμήθη στην Κυπριώτισσα Αριάδνη Λοΐζου, που διακρίθηκε για την εξαιρετική της μόρφωση και την άριστη συμπεριφορά της.

—Στά 1901 επρόκειτο να στηθεί στη Δημητσάνα ο ανδρώας του Πατριάρχου Γρηγορίου. Το κειώτιο με τον ανδρώα μεταφέρθηκε από την Αθήνα και έμενε εγκαταλειμμένο εκεί, μέχρις ότου κανονισούν οι αρμόδιοι το μέρος που θα στηνόταν. Σε λίγες όμως μέρες το κειώτιο βρέθηκε ανοιχτό, ο ανδρώας ήταν γεμάτος λάσπες και χώματα και από το δεξί του χέρι, με το όποιο εύλογουσε, ήταν σπασμένα τα δάχτυλα!

—Στά 1886 έγιναν πειράματα όπτικού τηλεγράφου τη νύχτα από το Λυκαβήτη και το όρος Προφήτης Ηλίας. Ύδρας. Άν και ο καιρός δεν ήταν ευνοϊκός, τα πειράματα απέτυχαν.

—Τον Αύγουστο του 1889 πέθανε στο Παρίσι ο Έλληνας ήθοποιος Αριστέλης Δαμαλάς, που είχε πανιρευτή τη Σάρα Μπερνάρ. Ο νεκρός μετεφέρθηκε στην ιδιαίτερα του πατρίδα Σύρο.

—Στά 1886 η ελληνική Κυβέρνησης διόρησε στην αμερικανική έκτακτο γιγνέον, κοντά στη Μονή Ασωμάτων και την Αγγλική Σχολή για την ανέγερση του κτιρίου της Αμερικανικής Σχολής.

—Στά 1898, ο υπουργός των Στρατιωτικών Έδωσε διαταγή να κάνουν μπάνια και τα μουλάρια του στρατού.

—Στά 1880 επιτροπή από τους Κ. Χατζηιωάννου ταγματάρχη και Αθ. Πετμεζά μετέφερε από την Κύπρο 700 μουλάρια προς χρήση του ελληνικού στρατού, που αγοράσθηκαν προς 300 δραχμές το ένα. Απ' αυτά τα 150 πρόσφεραν οι Έλληνες της Κύπρου δωρεάν.

—Στά 1879 ο Μπέης της Τύνιδας άπνευσε στον βασιλέα Γεώργιο Α' το παράσημο «Νισάν Ιφίχάρ», που ήταν αβαρνοτοκόλλητο.

—Στά 1880 επιτροπή από τους Κ. Χατζηιωάννου ταγματάρχη και Αθ. Πετμεζά μετέφερε από την Κύπρο 700 μουλάρια προς χρήση του ελληνικού στρατού, που αγοράσθηκαν προς 300 δραχμές το ένα. Απ' αυτά τα 150 πρόσφεραν οι Έλληνες της Κύπρου δωρεάν.

—Στά 1879 ο Μπέης της Τύνιδας άπνευσε στον βασιλέα Γεώργιο Α' το παράσημο «Νισάν Ιφίχάρ», που ήταν αβαρνοτοκόλλητο.

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ
ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Παράξενοι περιορισμοί στο γαμπρό και στη νύφη

Η ιστορία αναφέρει ένα σωρό περιεργά έθιμα, συνδεόμενα με την πρώτη νύχτα του γάμου. Ένα απ' αυτά λοιπόν τα έθιμα περιέχεται στο έθραϊκό βιβλίο «Τωδία», που γράφτηκε τον 2ον αιώνα π.Χ.

Ο Τωδίας επρόκειτο να παντρευτεί την όμορφη συγγενισιά του Σάρα. Αυτή όμως είχε ήδη ξαναπαντρευτεί έφτα φορές, κι' όλοι οι προηγούμενοι σύζυγοί της είχαν πεθάνει την πρώτη νύχτα του γάμου, πριν να την κάνουν ουσιαστικά γυναίκα τους.

Το έθραϊκό βιβλίο μά λέει ότι τους είχε θανατώσει ένας δαίμονας, έρωτευμένος με τη Σάρα (ίσως ο Άσμοδαίου, το πνεύμα της ζήλιας και των συζυγικών καυδαίων). Άλλ' ο Τωδίας απομάκρυνε το δαίμονα αυτόν, καίγοντας το σκρότι και την καρδιά ενός ψαριού, μαζί με λιβάνι. Συγχρόνως, έκαμε και κάτι άλλο, για να συμπληρώσει τον έξωρκισμό: Δεν πλησίασε καθόλου τη γυναίκα του, στις τρεις πρώτες νύχτες.

Η συνήθεια αυτή της άποψής από τον συζυγικό έρωτα επί μία, δύο ή τρεις νύχτες διτηρείτο και το Μεσαίωνα.

Οι νύχτες δε αυτές ονομάζονταν «νύχτες του Τωδία».

Άλλα και σήμερα ακόμη στην αφρικανική φυλή Σβαχίλι, δεν πρέπει να ολοκληρωθεί πραγματικά ο γάμος την πρώτη νύχτα. Ο γαμπρός περιορίζεται μόνο σε χάδια, κι' ύστερα παίρνει προσωρινά τη θέση της νύφης μία βδομάδα.

Επίσης τα έθιμα των χωριών της Έσθονίας επιβάλλουν ώριμους περιορισμούς στο γαμπρό, την πρώτη νύχτα. Δεν του επιτρέπεται π.χ. να λυθεί η ζώνη της νύφης.

Αντίθετα, στην νότιο Ρωσία, τον περασμένο αιώνα, θεωρούσαν απαραίτητο να συμπληρωθεί άμεσα η συζυγική ένωση, χωρίς την παραδική άσπορσία. Κι' αν τυχόν ο γαμπρός δεν τα κατάφερνε, για όποιοδήποτε λόγο — αν π.χ. πάθαινε «τρακ» από τη συγκινηση — έπαιρνε τη θέση του ένας από τους καλεσμένους!!!

Μία άλλη συνήθεια, πολύ διαδεδομένη, ήταν το λεγόμενο «δικαίωμα της πρώτης νύχτας». Σύμφωνα μ' αυτό το έθιμο, δεν άφαιρούσε ο γαμπρός την ανγόνητα της νύφης, αλλά κάποιο μεγάλο πρόσωπο: βασιλιάς, άρχοντας, φύλαρχος ή κληρικός. Ο σύζυγος δεν μπορούσε να πλησιάσει τη γυναίκα του, αν ποτέ δεν περνούσε αυτή τρεις νύχτες μαζί με τον άρχιερέα.

Πρόκειται για μία συνήθεια που τη συναντάμε τόσο σε πρωτόγονους όσο και σε πολιτισμένους λαούς. Υπήρχε π.χ. στο Μαλαμπάρ, στην Τελερίση, στη Γροιλανδία, στην Περσία, αλλά και στην παλιά Σκωτία.

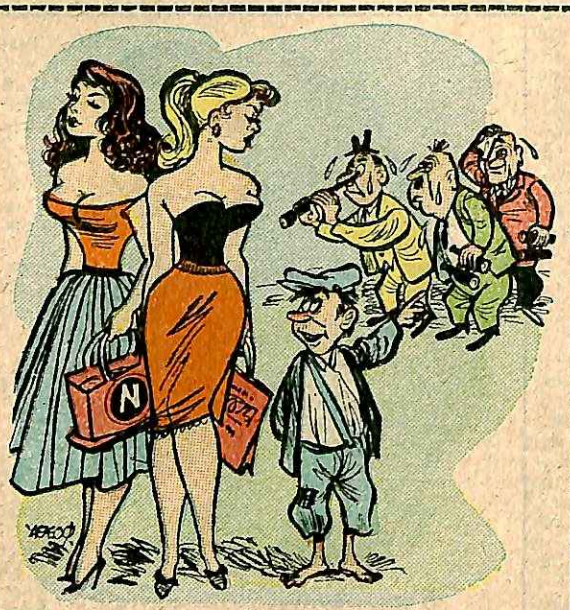
Στά πρώτα φεουδαρικά χρόνια, κάθε νύφη έπρεπε απαραίτητα να περάσει πρώτα απ' την άγκαλιά του φεουδάρχη του τόπου, πριν την πάρει ο σύζυγός της.

Όστόσο, το έθιμο αυτό δεν ήταν άποτέλεσμα σκληρότητας, αλλά δεισιδαιμονίας.

Πιστευαν δηλαδή τότε ότι η άφαιρέση της ανγόνητας της νύφης άποτέλούσε μία πράξη επικίνδυνη, κι' έτι έπρεπε συνεπώς να την αναλάβει ένα πρόσωπο ισχυρό ή ιερό, που δεν φοβότανε τα κακά πνεύματα.

Αργότερα, το έθιμο πήρε μία συμβολική μορφή: Ο άρχοντας του τόπου άσκούσε υποθετικά το δικαίωμα του, βάζοντας απλώς το ένα πόδι του πάνω στο κρεβάτι της νύφης, την πρώτη νύχτα του γάμου.

Στην αρχαία Έλλάδα, ο γαμπρός κι' η νύφη έτραγαν ένα κυνόρι, πριν πέσουν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Πιστευαν δε πως ο γάμος τους θα γινόταν έτσι γλυκός κι' εύχάρστας.

— Ρωτάνε οι κύριοι, θα πάτε μακριά ακόμη για μπάνιο; (Το Α. Θεοφιλόπουλο)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗ

Είπα την αγάπη μου, σε πολλά λουλούδια, είπα κάθε πόθο μου, στην τριανταφυλλιά, στών πανσέδων τ' άφισα τ' απαλά τα χνούδια κι' όλ' αυτά τ' άκούσανε σαν κρυφή μιλιά. Είπα την αγάπη μου στη δροσάτη ντάλια είπα και τον πόνο μου στη γαρουφαλιά, μίλησα με δάκρυα και με παρακάλια κι' έτσι πια το μάθανε κι' όλα τα πουλιά.

Από εκείνα τόμαθε το δροσάτο άγέρι και φρυώντας τόρτανε ως την καλοριά και ο ήλιος τ' άκουσε κάποιο μεσημέρι και η νύχτα τόμαθε στην άπανεμιά! Απ' τη νύχτα τόμαθε πέρα ως πέρα τ' άστρα το φεγγάρι τ' άκουσε, μελαγχολικό μόνο έσύ, αγάπη μου, σαν παιζογέλαστρα κανείς πως δεν τ' άκουσε τέτοιο μυστικό.

Τώρα και το λάλησα ότι σε λατρεύω, ή καρδιά μου τόδεξε πως για σε χτυπά, τ' άκουσαν κι' οι μέλισσες όπως με κοροϊδεύεις και το μουμουρίζουνε τόσο χαρωπά! Έβγαλε πια το κουνόβα στις καρδιάς τα βάθη κι' όλοι πια το ξέρουνε πόσο σ' αγαπώ, δεν υπάρχει άνθρωπος που δεν τ' όνει μάθει και το λέω πάντοτε δίχως να ντραπώ.

Όλοι πια το ξέρουνε πόσο με παιδεύεις κι' ούτε με λογάριες, ούτε με πονάς μ' όλοι όλοι το πιστεύουνε πως με κοροϊδεύεις σαν σε βλέπουν ξεννοιαστή μ' άλλους να γυνάξ. Ρώτα τα τριαντάφυλλα, ρώτησε και τ' άστρα ρώτησε τον άνεμο και την καλοριά ρώτα και τήν κάτασπρη γιασεμιάς τη γλάστρα αν με την αγάπη μου μοιάζει άλλη καμιά!

Χελιδόνια ρώτησε. Δίχως να ντραπούνε μ' ένα τους τιτίδιαμα τόσο χαρωπό θάρθουνε στον άίμο σου όλα να σου πούνε πόσο βασανίζονται, πόσο σ' αγαπώ. Όμως κι' αν σ' αγάπησα, ποιό 'ναι τ' όφελός μου αν αγάπη έννοιασα τόσο τρυφερή; Θα σου πούν τα στόματα, κάποτε, του κόσμου — Άδικα τόν πέθανες... άδικα σκληρή!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

16 τομείς της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩ ΚΙ' ΕΛΑΣ ΚΑΙΡΩ ΠΟΥ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΕ ΣΕ ΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ, ΜΟΥ ΕΤΥΧΑΝ ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ, ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ. ΤΟ ΕΝΑ ΉΤΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ, ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΟΛΥ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΉΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ, ΠΟΥ ΕΙΧΑ ΣΥΝΑΨΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΑ. Γνωρίστηκα μ' έναν τρόπο πάρα πολύ ρομαντικό, έναν τρόπο που πάντα τον περιμένα στην ζωή μου. Την εποχή εκείνη είχα μια ροπή προς την ποιητική κι' έγραφα στίχους. Ήτανε, λοιπόν, φθινοπωρινό άπογευματάκι και είχα βγεί σε κάποιο δασοφυτεμένο ψηλώμα που είχε κείνη η συνοικία, για να μεμιάσω και να έμπνευσθώ μία ποσότητα στίχων. Καί ήμουνα στριμμένος κάτω από ένα φουντωτό και πλατύφυλλο πεύκο, με πολύ γραφική σιλουέτα. Αυτό το πεύκο το αγαπούσα πάρα πολύ, το αισθανόμουν σαν φίλο μου και νομίζω πως τα ίδια αισθήματα είχε κι' εκείνο για μένα. Κάτω από τα κλαριά του είχα γράψει τους καλύτερους στίχους μου. Έφτανε να καθίσω από κάτω και μού έρχόταν ή έμπνευση ακάθεκτη, σαν καταρράκτης, λες και είχε την πηγή του σε κείνα τα κλαριά. Αυτό το αξιοθαύμαστο γεγονός, δεν μου είχε συμβεί με κανένα άλλο πεύκο. Και μπορώ να πω, πως είχαμε δεθεί με στενή φιλικία μαζί. Έγώ και το πεύκο.

Λοιπόν, μέσα στο κύμα των έμπνεύσεων μου, ή ακοή μου συλλαβάνει τον ήχο άργων μακρυνών βήματων. Στρέφω το παθητικό μου βλέμμα προς την κατεύθυνσή τους και βλέπω μία όμορφη κοπέλλα που άνεβαινε την ανηφορία και κρατούσε μερικά βιβλία κάτω από τη μασχάλη της. Την παρακολουθώ. Και καθώς περπατάει από μπροστά μου, στο δρομάκι, της πέφτει ένα βιβλίο. Έκείνη, άφροσύνη τις σίδες σε τί σκέψεις, δεν το πήρε είδησι. Πετώγομαι και το σηκώνω. Ρίχνω μία ματιά στο εξώφυλλο: «Νυκτερινά κρυφαναστενάζματα. — Ποιήματα». Είχε κριθεί το μέλλον μου.

Παριντόν, δεσποινίς, σάς έπεσε αυτό το βιβλίο. Στέκεται, γυρίζει το κεφάλι της. — Ω! Σας ευχαριστώ. Διαβάσετε ποιησι, δεσποινίς; — Μά υπάρχει ώραιότερο πράγμα; Έσείς διαβάσετε; — Και διαβάω και γράφω. Ακριβώς αυτή τη στιγμή έγραφα το τελευταίο μου.

Της δείχνω την κόλλα. «Του φθινοπώρου πέφτει ή άνατριχίλα και της καρδιάς μου τρέμουνε τα φύλλα».

— Έξοχοι στίχοι! είπε — και νομίζω πως άνατριχίασε κι' εκείνη. Σε δύο άρες χωρίσαμε έρωτευμένοι. Κι' από τότε το αίσθημά μας προχωρούσε το δρόμο του και ήμουνα πολύ εύτυχης, πάρα πολύ εύτυχης, μέχρι που ένα βράδυ θεωρήσα ύποχρεώσι μου να φιλήσω και κατατό άνατημένο μου πεύκο, που παρακολουθούσε με στοργή και κατανόηση το εύδελό μου. Σ' αυτό χρωστούσα την εύτυχία μου.

Αυτό ήταν το εύχάριστο. Το δυσάρεστο ήτανε μ' ένα γέρο, μ' ένα στριμένο γέρο, που λες και τον έστειλε ή τύχη μου για να με πιαστεί. Ήταν ένας άδωντος γέρος με σουρωμένο πρόσωπο, που είχε και άσπρο μουστάκι. Φορούσε γυαλιά και μία μαύρη μαλακή ρεπούμπλικα, που κατέβαινε στο μέτωπό του, σαν να σχημάτιζε γωνία. Το πεισδίο — το πρώτο επεισόδιο — συνέβη στην ούρα, περιμένοντας το λεωφορείο. Καθώς πήγα να μπω, ο γέρος μου δίνει μία σπρωδιά, στέκεται για δύο δευτερόλεπτα στο ασκαλοπάτι και μού φωνάζει άγρια:

— Προηγούνται οι ήλικιωμένοι. Γάτταρε!

Και μού ρίχνει ένα γαλάζιο βλέμμα γεμάτο μίσος και κακία, πίσω από τα γυαλιά του. Ήτανε και γαλαζομάτης. Σε άσπτικα την ήλικία του και δεν του είπα τίποτα. Εκείνος προχώρησε και καθύσε, μουμουρίζοντας κάτι μαλαχός του, εις βάρος μου το δίχως άλλο. Έγώ ολοκωμήθηκα από πίσω κάθισμα. Το λεωφορείο ξεκίνησε. Ο ελοπράκτορας μάζευε λεφτά κι' έδινε ελιτίρια. Ο γέρος βγάζει ένα κατσαρόκι.

— Ψιλά, λέει ο ελοπράκτορας. — Δέν έχω! άπαντίτε κοφτά ο γέρος. — Κι' έγώ δέν έχω.

— Μά βρής. — Πού να τα βρώ; — Μου είναι άδιάφορον.

Το επεισόδιο έδειχνε πως θάπαιρνε άσχημη εξέλιξη και τότε έγώ, θέλοντας και να υποχρεώσω το γέρο που είχε σχηματίσει άσχημη έντυπωση για μένα, του λέω:

— Μου επιτρέπετε να σας διευκολύνω έγώ; Έχω να σας χαλάσω.

Ο γέρος γυρίζει και με βλέπει. Το άσπρο του πρόσωπο γίνεται ντομάτα: — Δέν σας επιτρέπω! φωνάζει. Τι είσαι σύ που έμπεύαίνεις στις ξένες υποθέσεις; Άναιδέστατε!

— Με συγχωρήτε, αλλά έγώ θέλησα να σας εξυπηρετήσω.

— Μά κυτάς τη δουλειά σου! Και να μην φυτρώγεις εκεί που δέν σε σπερνούνε. Το επεισόδιο έληξε με άλλη ξένη έπέμβαση. Βρέθηκε ένας άλλος γέρος, γνωστός του έθρου μου και τον δάνεψε. Αυτή ή εξυπρέτηση έγινε δεκτή μ' εύχαρίστησι. Και όταν ο γέρος κατέβηκε στην Όμόνοια, δέν παραλίψε πάλι να μού στείλει ένα έγχρημο γαλάζιο βλέμμα. Δέν βάρυνται, είπα. Τυχάνουν κάτι τέτοια στον καθημέρον βίο του ανθρώπου.

Και κύττα πως τα φέρνει ο διάβολος. Τρεις μέρες άργότερα παίρνω το λεωφορείο μία στάση παραπάνω. Ση βία μου να πιάσω μία θέση, κάθωμαι στην άδεια ενός διπλού καθίσματος. Ο διπλανός μου έχει χωμένη τη μουσούδα του σε μία έφημερίδα. Όπου γρήγορα άντισταμά-

νομαι ότι είναι ο γέρος. Άποφεύγω να τον κυτάξω. Κι' από το ένστικτο του λαβραναγνώστη που έχει ο καθένας μέσα του, άφηρημένος, γέρνω λίγο το κεφάλι μου στην έφημερίδα, για ν' άρπάξω καμιά είδησι. Όπου ο γέρος με μία νευρική χειρονομία, μού τη δίνει:

— Όρίστε! λέει. Πάρτε τη, κύριε! — Τι να την κάνω; — Μά διαβάσετε! — Ευχαριστώ, αλλά...

— Τι αλλά βρέ; Δώσε μία δραχμή να πάρης έφημερίδα, να διαβάσης. Κι' όχι να χώνης τη μούρη σου στην έφημερίδα του άλλου. Λαβραναγνώστη!

— Με συγχωρήτε, κύριε, αλλά δέν είχα τέτοια πρόθεσι. Έτσι, μηχανικά, χωρίς να θέλω... — Χωρίς να θέλη! Χά, χά, χά... κα... γέλασε σαρκαστικά. Άμ σάς ξέρω έσας, τους λαβραναγνώστες. Έγινε το θέμα της γλώσσας περιεργής μέσα στο λεωφορείο. Σηκώθηκα και κατέβηκα στην πρώτη στάση, ελοπράττοντας πάντα το παγερό βλέμμα του γέρο, που τόνωνόσε να μού τρυπήσει την πλάτη.

Το τρίτο επεισόδιο έγινε λίγες μέρες άργότερα. Ήμουνα από τους καθιστούς. Και, έχοντας το νο μου προς την πόλη, έκαμνα να βρώ μία όμοιοκαταλήξια με το «μάτια όλομέτασα» — έκτός από το «πέτασα» που δέν μού έκανε. Κι' έτσι, δέν άντλήθηκα μία ήλικιωμένη, χοντρή κυρία που είχε σταθεί όρθια στο διάδρομο και ακριβώς δίπλα μου. Είμαι εύγενής και δηλώνω πως, αν την είχα άντλήσει, θα είχα σηκωθεί για να της προσφέρω τη θέση μου. Άλλά δέν την κατάλαβα, αυτή είναι ή μόνη άλήθεια. Όπου αισθανόμια ένα χτύπημα στην πλάτη, με το δάχτυλο. Γυρίζω. Είναι ο γέρος.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

— Γιατί δέν σηκώσατε βρέ, να καθύση ή ήλικιωμένη κυρία; Τότε μόνο την είδα και σηκώθηκα. — Καθύστε μαντάκι. Με συγχωρήτε. δέν σας είδα.

βράδυ δὲν κατάλαβα πὼς ἦταν μπροστά μου, ὁρῆσις στὸ διάδρομο. Σ' ἔνα ἀπότομο φρενάρισμα τοῦ λεωφορείου, ἔγυρα ἀπάνω του. Γυρίζει ἀγριός.

—Τί σπρώχνεις βρέ;
—Μὲ συγχωρήτε, κύριε. Ἀλλά τὸ λεωφορεῖο φρενάρησε.

—Καὶ σὺ πρέπει νὰ πέσης ἀπάνω μου;
—Ἦ φυγόκεντρος δύναμις, βλέπετε.

—Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ, γαίδαρε. Πού εἰρωνεύεσαι κι' ὅλας, "Ἄμ σε ξέρω κι' ἀπὸ ἄλλοτε, παλιόμυτρο.

Μ' ἐπινέει ἡ ἀγανάκτησι πιά. Στὸ διάδρολο καὶ ἡ ἡλικία καὶ ὅλα:

—"Ἄμ σάματις ἐγὼ δὲν εἶ ξέρω; Σπριμένε! Πᾶς φῆρι· φῆρι γιὰ ἐπεσθῆ. Ὅλα σοῦ φταίνε.

—Εἰμένα βρέ θὰ πῆς στριμένο; Σήκωσε τὸ χέρι τοῦ γιὰ νὰ μὲ χτυπήσει. Τὸν ἔπιασαν οἱ γυρῶ.

—Σὺ γὰρ, κύριε... Ὅχι ἐπεισθῆ.

Μιά κυρία λαμβάνει τὸ λόγο. Ἀπευθύνεται σὲ μένα:

—Κι' ἐσεῖς κύριε, πὼς μιλάτε ἐτσι; Δὲν σέβασθε τὴν ἡλικία τοῦ πρεσβυτέρου σας; Ὁ κύριος μποροῦσε νὰ ἦταν πατέρας σας.

—Μὰ μὲ εἶπε γαίδαρο καὶ παλιόμυτρο.

Ἡλικιωμένος εἶναι, μπορεῖ νὰ πῇ καὶ μιά κουδέντα παραπάνω. Ἐσεῖς ὀφείλετε νὰ σέβασθῃτε.

—Τὸν ἔχω σεβαστῇ πολλές φορές, κυρία μου. Ἀλλά εἶναι στριμένο... Μαλλῶναι μὲ τὰ ρούχα του.

Εἶναι περίεργο ὅτι ὅλοι πῆραν τὸ μέρος τοῦ γέρο. Ὄταν φτάσαμε στὸ τέρμα, τὸν ἀφῆσαν νὰ κατέβῃ πρώτος. Ἐμείνα τελευταῖος. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ περίμενε.

—Φτοῦ σου! Παλιόμυτρο! Ἐσπᾶει ξαφνικά. Κάποτε θὰ σοῦ δώσω τὸ μάθημα ποῦ σοῦ χρειάζεταιται.

—Ἄν μὲ ξαναἰδῇς, δώσω μοῦ. Γεροστριμένε!

Εὐτυχῶς ὅτι τὸ εἰδύλλιο μου μὲ ἀποζημίωσε γι' αὐτὲς τίς λυπητερές στιγμές. ἔχνα μεγάλο ἔρωτα γιὰ τὴν Εὔα, εἶχε καὶ κείνη μαζί μου καὶ συμφωνῆσαμε πὼς ἡμᾶς τὸ ἕνας πλάσι μὲν γιὰ τὸν ἄλλο. ἔχνα γράμμι κι' ἕνα σύντομο ποιημάκι μ' αὐτὸ τὸ περιεχόμενο:

«Γιὰ πάντα θέλω νὰ γινώμμε ταίρι ὅπως τὸ περιστέρι κι' ὅπως τὸν χέρι μὲ τ' ἄλλο χέρι...»

Κι' ἡ Εὔα, πρόσθεσε μὲ τὸ ἴδιο της τὸ χερσάκι ἀκόμα ἕνα στίχο:

«Καὶ θάνα ἡ ζωὴ μας καλοκαίρι...»

—Θὰ εἶναι Εὔα μου. Παράδεισος. Θέλω νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τοὺς δικούς σου. Λές ν' ἀρνηθοῦν;

—Ἦ μαμὰ δχι. Συμφαθεῖς τὸ εἰδύλλιο μας, ποῦ τῆς τόχῃ πῇ. Ἀλλά κι' ὁ μπαμπᾶς δὲν φαντάζομαι ν' ἀρνηθῇ. Ὅπως σοῦχω πῇ, φαίνεται αὐστηρὸς, ἀλλά κατὰ βάθος ἔχει καλὴ καρδιά.

—Σοῦχει μιλήσει ποτὲ γιὰ παντρεῖά;

—Μιά-δυὸ φορές ποῦ ἔχει γίνεῖ λόγος, ἔχει ἐκφράσει τίς ἀπόψεις του. Δὲν τὸν νοιάζει ἀν' ὁ ἄντρας ποῦ θὰ πάρω θὰ εἶναι πλοῦσιος. Φτάνει, λέει, νὰ εἶναι εὐγενικός καὶ τίμιος ἄνθρωπος.

—Λοιπὸν, δὲν ἀντέχω ἄλλο, Εὔα.

—Ὅτε ἐγὼ Λάμψη. Καὶ πρέπει νάρθῃς νὰ μὲ ζητήσεις, γιὰτὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ μὲν ὁ μπαμπᾶς ὅτι ἔχω ἔρωτα. Σ' αὐτὰ εἶναι τοῦ παλιόμυτρο καὶ τὸν προετοιμασῶ ἐγὼ, μὲ τρόπο, θὰ βάλω τὴ μαμὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ. Πὼς τάχα κάποιος καλὸς νέος δάρῃ νὰ μὲ ζητήσει.

Ἀρτίστηκε γιὰ μιά Κυριακὴ ἀπόγευμα. Ἀγγάρασε τὸ σχετικὸ λουλουδικὸ κι' ἕνα κομμάτι σοκολάτες καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἦ Εὔα ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνηση. Ἦ

μαμὰ, μιά συμπαθητικὴ γυναίκα, μὲ καλοδέχτηκε. Μὲ πέρασαν στὸ σαλόνι. Ὁ μπαμπᾶς, ποῦ ἦταν μὴ λημένος ἀρχόντης σὲ λίγο, ἐπίσημα. Ἀκούστηκε μιά πόρτα ποῦ ἐτρίξε, κάτι βήματα στὸ διάδρομο.

—Ὁ μπαμπᾶς, εἶπε μὲ συγκίνηση ἡ Εὔα:

—Ἀνοίγει ἡ πόρτα. Καὶ μπαίνει... Μὰ τὸ καταλάβατε, νομίζω, ποῖος; Ὁ γέρος στέκεται σὴν νὰ τοῦ ἦρθε κεραυνός, στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας. Γίνεται ἀστακός. Μιά παγωμάρα βασιλεύει γιὰ λίγο. Ὁ γέρος ἔρεει, ἄγῳ ξέρω, οἱ δυὸ γυναῖκες ἔχουν μείνει καὶ κυττάζονται ἐρωτηματικά.

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

—Τὴν καίω στὸ φούρνο τὴν κόρη μου, ἀλλά σὲ τέτοιον παλιόμυτρο δὲν τὴ δίνω. Καὶ μὴ μάθῃ ὅτι ξαναδωθήκατε, γιὰτὶ θὰ σὰς κρεμάσω ἀνάποδα καὶ τοὺς δυὸ!

—Αὐτὸ τὸ γαῖδουρι μοῦ φέρεται γιὰ γαμπρό; ἔσπᾶει ὁ γέρος. Ἐξω παλιόμυτρο! Ἐξω κθαάρια!

Καὶ ἀρπάζει μιά ὀμπρέλλα ἀπὸ τὸ πόρτ-μανιῶ. Κατεβαίνει πηδῆχτὰ τίς σκάλες. Καὶ ἀκούῃ τὴ στριμένη του φωνή:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 589

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Πάρα πολὺ. — Καλύπτει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πλανήτου μας. — Πῆδημα.

2 Κυνηγί, ἀγρίων θηρίων στὸ ὁποῖο παίρνουν μέρος πολλοὶ κυνηγοί. — Ὑπερήφανο ζῶο.

—Ἑλληνικὸ πέλαγος.

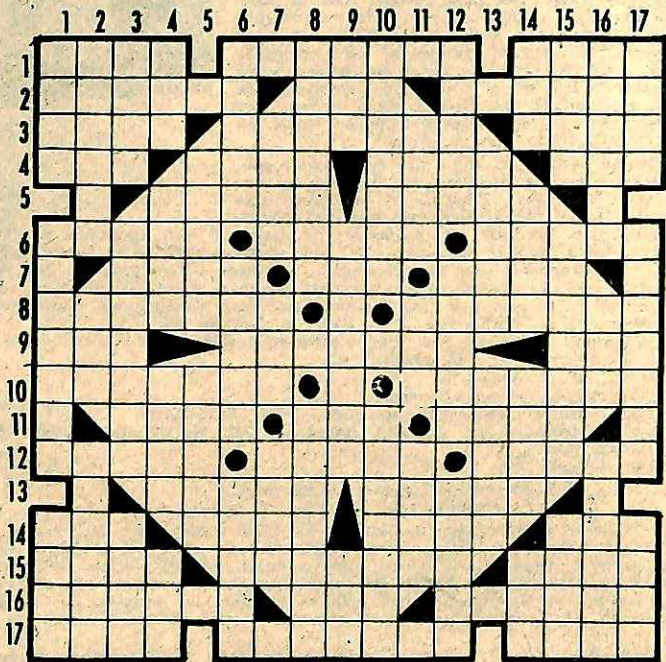
3 Μπαίνει σ' ὅλα τὰ φαγητά. — Μιά τὸν τοῖων Μοιρῶν. — Ἐχει νόστιμο κρέας.

Λεὶο τῆς Β. Ἰσπανίας. — Παιγνίδι τῆς τράπουλας.

2 Μέτρον γιὰ ὑγρὰ. — Προστατεῖται...ξανθὲς καὶ μαῦρες. — Ἡρώς τοῦ 21.

3 Τίτλος στὴν Τουρκία. — Γαλήνη. — Τουρκικὸ ταψί.

4 Μάρκα αὐθακινήτων. — Ἡρώς τοῦ "Ίψεν. — Ὁ νοῦς, τὸ λογικόν. — Ναυτικὸ παράγγελμα.

4 Διεθνὲς σῆμα. — Κάθε ἐργοστάσιο ἔχει τὸ δίκό του. — Φίλος καὶ σύντροφός τοῦ "Ἡρακλῆος. — Ποιότης ἐξαιρετικῆς.

5 Βυζαντινὸς ναύαρχος ποῦ κατέστρεψε τὸν ἀραβικὸ στόλο στὴ Ζάκυνθο. — Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι στίς ὁμορφίες τῆς.

6 Ὁ σύζυγος τῆς Σεμιράμιδος. — Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. — Καζάνι.

7 Τὸ βασικὸ πρόσωπο σὲ κάποιο μυθιστόρημα. — Σημερινὴ ὀνομασία τῆς Φλαβιοπούλεως. — Ἀπαράτητο σ' ἕνα ἱστορικό φάρο.

8 Ἑξωτικὸ δέντρο μὲ εὐγενεστὺς καρπούς. — Σηροὶ καρποί.

9 Ἀφῆσε. — Βουνὸ καὶ περιοχή τῆς Συρίας. — Τὸ ἕνα ἑκατοστὸ τοῦ ἱσπανικοῦ γιέν.

10 Μεγάλος σπαθί. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

11 Ἐμφανίζεται στὸν οὐρανὸ ὅσῃ στέρα ἀπὸ βροχί. — Ἦ πατρὶς τοῦ Ἱπποκράτους. — Ἀποθήκη σιτηρῶν.

12 Ἀπειρος. — Χρῆμα. — Ἐορτάζει τὴν Πρωτοχρονιά.

13 ... Κοιμήσε: στὰρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. — Δὲν λείπει ἀπὸ κανένα αὐτοκίνητο.

14 Τίτλος σὲ ἀφρικανικὴ χώρα. — Μουσικὴ συνθέσις. — Τουρκικὸ ἀνδρικό ὄνομα. — Λέξις ἀπὸ στρατιωτικὸ παράγγελμα.

15 Μύθη Βελόνας. — Ἐγεροῦριο σάλπισμα. — Ἐνα μεγάλο κομμάτι τῆς Γῆς.

16 Σάντα...: μεγάλῃ πλῆξ τῆς Ἀμερικής. — Διπλοσιάζεται στὸ ξεπούλημα. — Καθυστερημένον.

17 Εὐθὺ (πληθ.). — Παλαιὸ ἐμπροσθογεμὲς τουφέκι. — Ἦ ῥωτὲ τοῦ Ζολᾶ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ὀλόκληρος. — Παλαιὸ βασι-

5 Νησάκι κοντὰ στὰ ἀλβανικά παράλια. — Εὐσῶνα.

6 Σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος. — Μέρος ἐντύπου. — Βασικὴ τροφή.

7 Περίφημο τσίρκο. — Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Κάνω κάτι.

8 Δημαγωγὸς ποῦ ἔγινε, τὸ 296 π. Χ. τῦρανός τῶν Ἀθηναίων. — Στενὰ συνδεμένος μὲ τὰ ἄχρηστα.

9 Ἀρχικὴ Τραπεζῆς. — Μακεδὼν ναύαρχος ποῦ κατέλαβε τὸν Πειραιᾶ τὸ 319 π. Χ. — Ὁμοῖα.

10 Καταδικάστηκε νὰ κυλᾷ ἀκατάπαυστα μιά μεγάλῃ πέτρα. — Προορίζεται γιὰ νεκρὸ.

11 Βούρκος. — Ἀντικαθιστοῦν κάτι τὸ εὐκόλως ἐννοούμενον. — Μουσικὸς ὄρος.

12 Ἀνατολίτικο γυναικεῖο ὄνομα (γεν.). — Τίτλος σὲ χώρας τῆς Ἀνατολῆς. — Κοινὸς λέγεται πατητήρι.

13 Συνδοξὸς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. — Ζεστός ἀνεμος.

14 Πρόθεσις. — Ὑπαδιαίρεσις. Ἐξένον νομίσματος. — ... Λάντ: στὰρ τὸ Χόλλανδον. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

15 Ἦ τιμὴ τῆς εἶναι πολὺ ἀστα-τη. — Πράξις ἀνίθικη ποῦ τιμωρεῖται ἀστυθρά. — Τρανοῦδι.

16 Εἶναι ἀφαιρωμένη στὸ Θεό. — Εἰδήσεις. — Ἄνεμος εὐχάριστος γιὰ τοὺς ναυτικούς (αἰ-τιατ.).

17 Πλῆξις. — Δυσχερής. — Πολυαγαπημένον πρόσωπο.

Ν. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μακροῆς)

Ἦ λύσις τοῦ 588 στὴ σελ. 82

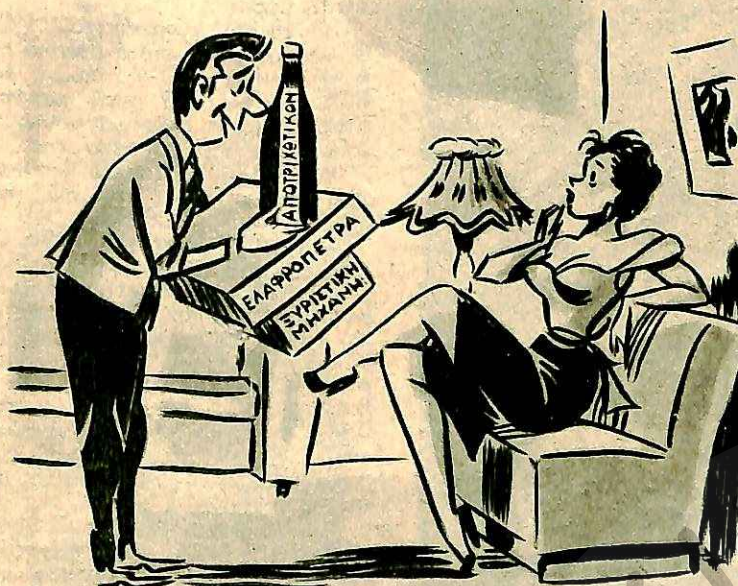
Ζευαγισιώματα

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

—Κακὸ φόφο νάχη αὐτὸς ὁ... Ντιόρ, βρέ παιδιά! Μᾶς ἔκαψε φέτος μ' αὐτὴ τὴ μὸδα!...

—Ἐγὼ, κύριε Λάκη, δὲν πρόκειται νὰ ξεκαλτσῶ-θῶ! Ντρέπομαι!...

—Ἀγάπη μου, σκόπευα νὰ σοῦ δωρήσω ἕνα ζευγάρι κάλτσες, ἀλλά μιά καὶ μπήκαμε στὸ καλοκαί-ράκι, ἀλλάξα γνώμη!...

—Ἄτιμο καλοκαίρακι!...

—Ἀμάν, βρέ κοπέλλα μου! Τί ἤθελες καὶ κάθη-σες πίσω-πίσω;

Το «σύνθετο γοβάκι» κι' άλλες άπίστευτες καινοτομίες έτοιμάζονται από τους μάγους τής γυναικείας ύποδηματοποιίας.

ΤΟ 1956 θα περάσει στην ιστορία τής μόδας των γυναικών παπουτσιών ως το πιο επαναστατικό έτος. Αυτή υπήρξε η σοβαρή δήλωση του Φερραγκάμο, του μεγαλύτερου σχεδιαστή γυναικείων παπουτσιών του κόσμου, που του πήρε τελευταία συνέντευξη ένας Αμερικανός δημοσιογράφος.

Η συνέντευξη αυτή, δημοσιευμένη πριν από μια βδομάδα σ' ένα μεγάλο περιοδικό μόδας τής Νέας Υόρκης, είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Σύμφωνα μ' όσα προλέγει ο Φερραγκάμο, εντός του 1956, η επανάσταση που έτοιμάζεται θα φέρη ριζικές και σχεδόν άπιαστες αλλαγές στα ύλικά, στα σχέδια και στη διακόσμηση των γυναικείων παπουτσιών.

Οι μεγάλοι διεθνείς σχεδιαστές τους, και πρώτος και καλύτερος απ' όλους ο Φερραγκάμο, έτοιμάζουν από συμφώνου πρωτοφανείς καινοτομίες, που θα κάνουν κυριολεκτικώς αγνώριστα τα γυναικεία υποδήματα από δω και πέρα.

Να τώρα σε τί ακριβώς θα εγκαίρως η καινούργια μόδα:

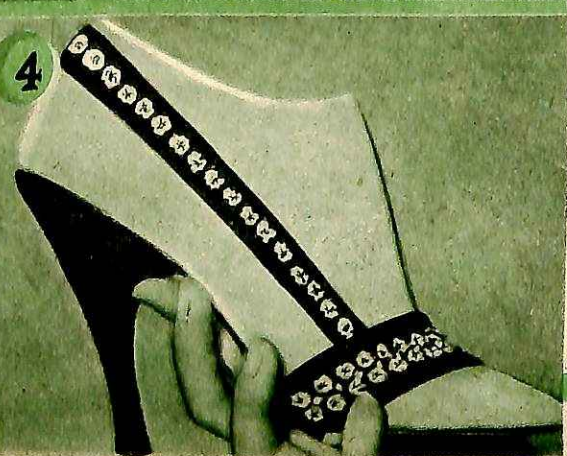
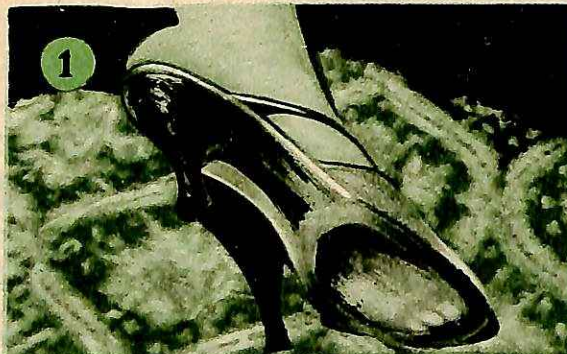
Η γενική γραμμή σ' όλες τις γόδες δεν πρόκειται να αλλάξει σχεδόν καθόλου. Το ψηλό και λεπτοκαμωμένο τακούνι, καθώς κι' οι στενές μύτες θα εξακολουθήσουν νάναι τής μόδας. Άλλα τα τακούνια του 1956, θα φτιάχνονται κυρίως από ελαφρό ειδικό μέταλλο, σε ποικιλία χρωμάτων, από τα πιο έντονα ως τα πιο απαλά.

Επίσης, ως προς τον τρόπο κατασκευής των παπουτσιών, θα λανθασμένη το «διπλό τακούνι». Πρόκειται για μια ιδέα ολότελα πρωτότυπη, γιατί το κομψό γοβάκι του 1956 θα έχει ένα, αλλά δύο τακούνια στην πραγματικότητα.

Το πρώτο απ' αυτά, το «έσωτερικό» ή «βασικό», θα έχει εξαιρετικά λεπτό σχήμα και διάφορους χτυπητούς χρωματισμούς. Το δεύτερο, το «έξωτερικό», που θα κλείνει μέσα του το πρώτο, θάναι καμωμένο από διάφανη πλαστική ύλη σε απόχρωσι μαργαριταρένια και θα έχει πάνω του διάφορα όμορφα σχέδια.

Φυσικά, οι καινοτομίες τής μόδας του 1956 δεν θα περιοριστούν στα τακούνια. Θα έχουμε, μεταξύ άλλων, και γοβάκια, που τα ποντίκια τους αντί για δέρμα ή ύφασμα θάναι καμωμένα από... φλοιό δέντρου! Ο φλοιός αυτός — βεβαίως ο Φερραγκάμο — θάναι από ειδικά δέντρα κι' η επεξεργασία του θα του εξασφαλίζει εύκαμψία,

1) Ένα από τα τελευταία μοντέλλα του Φερραγκάμο, έχει ως κύριο χαρακτηριστικό του τη διάφανη σόλα, που είναι καμωμένη από ειδική πλαστική ύλη, γερή όσο και το δέρμα. 2) Ένα άλλο μοντέλλο του Φερραγκάμο, με λεπτό κέντημα, ειδική παραγγελία τής Ιταλίας στάρ Σοφίας Λώρεν. 3) Το κομψό αυτό γοβάκι είναι από απορρορόδινο σατέν, με χρυσό κέντημα. 4) Να κι' ένα τέταρτο από τα τελευταία μοντέλλα του Φερραγκάμο. Το μαύρο βελούδο έχει κεντηθή μ' αυθεντικά ινδιάνικα λουλουδάκια.

μαλακότητα και μεγάλη διάρκεια.

Παράλληλα, θα εξακολουθήσουν νάναι τής μόδας και τα δερμάτινα ή από σατέν παπούτσια, με διάφορα ζωγραφιστά σχέδια πάνω τους.

Τα σχέδια αυτά θα γίνονται τώρα με το χέρι κι' οι μεγάλοι οίκοι γυναικείων υποδημάτων τής Ευρώπης και τής Αμερικής θα προσλάβουν ειδικούς ζωγράφους, που θα φτιάχνουν πάνω στο γοβάκι κάθε πελάτισσας τα σχέδια του γούστου τής.

Άλλα ή πιο τολμηρή κι' εντυπωσιακή καινοτομία στη μόδα του 1956, είναι το «σύνθετο γοβάκι». Για να καταλάβετε περί τίνος πρόκειται, αρκεί να σκεφτήτε κατ' αρχήν, ότι το παπούτσι αυτό θ' αποτελείται από δυο κομμάτια, χωριστά μεταξύ τους. Το ένα είναι το πάνω μέρος του παπουτσιού, που θα φοριέται προηγουμένως σαν παντόφλα και το άλλο είναι η βάση, δηλαδή το τακούνι κι' η σόλα, που θα φοριέται κατόπιν και θα ενώνεται με λουράκια ή κόπιτσες με το πάνω μέρος.

Η κομψή γυναίκα του 1956 θ' αγοράζει δυο - τρία βασικά τέτοια «ομμάτια» - τακούνι και σόλα — και θα φορά κατόπιν πάνω σ' αυτά διάφορα μοντέλλα από ψίδια του γούστου τής.

Μια άλλη εύχρηστη έκπληξη, που υπόσχεται εξ' ονόματος και των άλλων συνδεδεμένων του ο Φερραγκάμο μέσα στο 1956, είναι κι' η εξής: Τα καινούργια γοβάκια θάναι τουλάχιστον κατά είκοσι τοίς εκατόν ελαφρότερα από τα συνηθισμένα ως τώρα. Τα ύλικά τους κι' οι τρόποι με τους οποίους θα συνδυάζονται, θα εξασφαλίσουν αρκετά μικρότερο βάρος. Ποιά ακριβώς θάναι αυτά τα ύλικά και ποιοι οι τρόποι του συνδυασμού τους, είναι προς το παρόν μυστικά.

Μια ακόμα καινοτομία στη μόδα του 1956, που ήδη έχει λανσαριστή από τον Φερραγκάμο, είναι οι διαφανείς σόλες. Οι σόλες αυτές είναι καμωμένες από πλαστική ύλη, που δίνει την εντύπωση κρύσταλλου, αλλά είναι γερή σαν το δέρμα.

Η διαφανής σόλα έδωσε στον Φερραγκάμο την ιδέα να προχωρήσει και σ' έναν άλλορο διαφανές γοβάκι. Ο μεγάλος υποδηματοποιός υπόσχεται κι' αυτή την καινοτομία μέσα στο 1956, αλλά σπεύδει να δηλώσει, ότι ακόμα δε μελέτησε αρκετά το ζήτημα και δεν ξέρει ούτε ο ίδιος από τί ακριβώς ύλικά θάναι φτιαγμένο αυτό το είδος των παπουτσιών.

Η συμπεριφορά στους υπηρέτες

Μια αληθινή κυρία — όπως θα λωστε κι' ένας κύριος — διακρίνεται απ' τη συμπεριφορά της προς τους υπηρέτες. Για να τους μάθει ευγένεια, πρέπει να τους φέρεται με καλωσύνη, αλλά δίχως πολλή οικειότητα. Πρέπει ν' απαιτεί μονάχα, τι μπορεί ν' απαιτήσει.

Οφείλει να θυμίζει κανονικά τη δουλειά τής. Να μη τους δίνει πολλές διαταγές συγχρόνως, να μη τους βάζει να διακόψουν για μισοτελειωμένη δουλειά για ν' αρχίσουν άλλη.

Έαρνοι άφρύπατοι

Της Άνοιξης ο τόσος ακατάστατος καιρός, προς το... καλοκαίρι τώρα βάνει, πλέον, σταθερός και ο κόσμος που διψούσε για να δει καλοκαιρία κι' ήταν μέχρι τον Άπριλη σε μια... νάρκη χειμερία, ξεσηκώθηκε στους δρόμους και στα πάρκα μάνι-μάνι και στις βόλτες τις πολλές του έννοει να ξεθυμάνη... Δηλαδή στους περιπάτους ακατάπανστα ξεσπάει και σε δρόμους και πλατείες «κόσμος έρχεται και πάει»!

Γενική έξορμησι του το κοινόν έχει σημαίνει κι' επιλημμύριση ακόμη από το άνθρωπομάνι, ως κι' εκείνα τα σημεία που γαν πλήρη ξερημία...

Κι' έχεις την εντύπωσι σου, ώριμμένος τα βραδάκια, όπως έρχονται και πάνε τα πολλά έπιρμεδάκια, ότι άλλαξε αποτόμως ή πρωτεύουσα μας όλη και κινούμενο κατέστη... ανθρωμένο περιδόλι!

Μόλις άλλαξε το φόντο τ' ουρανού μας του μονφλούζη και σταμάτησ' επί τέλους με νυχάλες να μας λούζη. εποχήν έξοδον ζούμε γενικής κι' έθελουσίας κι' έχει κάθε γειτονία μας αλλαγή... σκηνοθεσίας! Ζευγαράκια περιπατάνε, παρευθες σεργιανίζουν, άστειεύονται, πειράζουν, τραγουδάνε, χαχανίζουν και μαζί μ' αυτό το χρώμα το φαιδρό και ζωηρό τής, άνακτα ή συνοικία και τό... νυφοπάρο τής!

Πάνε κι' έρχονται ζευγαρία συνεχώς, εν συντομία και αν κήνης μια βολτίτσα προς εκείνα τα σημεία θα προσέξής κάποιο ζεύγος που περνάει άγάλη-άγάλη, μασουλώντας μ' ευτυχία πασατέμιο ή στραγάλι... θ' αντικρύσής άλλο επίσης ζευγαράκι ευτυχιμένο, να μασά το φρυσιανάκι το πολύ αλατισμένο, κι' εμφανώς να διαφεύγει τούς παληούς ιδιαίτερως, και μαζί μ' ένα «γιατίσο» την άγατη τή... θερμή τους!

Στον περίπατο εκείνο θα προσέξής κι' ώριμμένους ή πολλούς άπόρους νέους έρωτοτσουρουφλισμένους, που μαζί με την καλή τους πέρα - δώθε σουλατσάρουν... και χωρίς το γόητρό τους μια στιγμή να στραπατσάρουν... Έπειδή το πλασματάκι τής καρδιάς τους το έκλεκτό, τις στιγμές αυτές άρκείται στο φτηνό το... παγωτό και έτσι αυτοί εξασφαλίζουν μοναχά με μια δραχμή τους και μονάχα μ' ένα «γιατίσο» την άγατη τή... θερμή τους!

Με μια βόλτα σου στα πέριξ, θα προσέξής και ζευγαρία, που τρυπώνουν μέσ' στα πάρκα και ρουφάνε... σαλιγγάρια!

Ζευγαράκια που τα λένε μυστικά σε κάποια άκρη κι' άλλα, να, που μιζοκλαίνε, ή που χύνουν μαύρο δάκρυ και στην παρατήρησι σου καταλήγεις αθθαρεί, πως ή Άνοιξις για δαύτα είναι ακόμα βροχερή!

Στον περίπατό σου εκείνον διωσθήποτε θα δής και πολλούς κοιμενομένους νεανίσκους κι' αναίδεις, που πειράζουν τις κυρίες ή τις νέες που βολτάρουν κι' έγγυσιν τις πιο πολλές τους με το ζόρι να φλερτάρουν... Ρέστοι μένουνε ωστόσο και κοινώς «μπουνιάλα» πάντα ή τους έρχεται πολλάκις κατακόσσια ή... τσάντα κι' ενώ είναι ο καιρός μας έντελως έαρνός, φαφνικά νοιώθουνε τώρα πως άστράφτει ο ουρανός!

Επισημασμένα
Μα. Ταβάρια

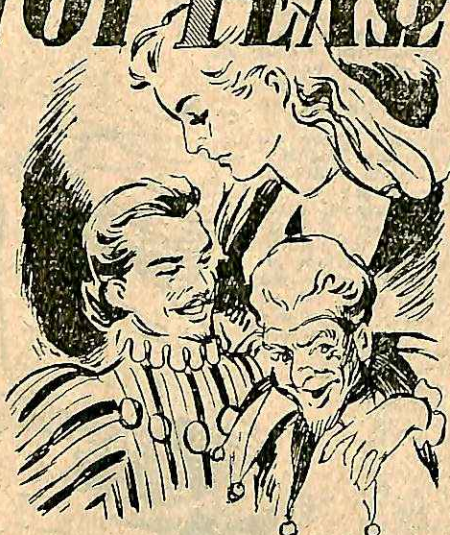

19

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κονκαρντέρ και ο Φανφάρ αποφασίζουν, παρά τις συμβουλές του Τρικό, να φανερώνουν στον Λαντεναί τη συνουσία που είχαν ακούσει μεταξύ του Λογιόλα και των δύο μοναχών. Στο μεταξύ, ο Λογιόλα ειδοποιεί το δήμιο Λεντού να είναι έτοιμος για να τον συνοδεύσει στην Κονσιερζερι, όπου πρόκειται να υποβάλει τον Ντολέ σε βασανιστήρια. Γυρίζοντας στο σπίτι του, ο Λογιόλα βρίσκεται μπροστά στον Λαντεναί, που του ζητάει να ελευθερώσει τον Ντολέ. Ο Λογιόλα αρνείται και οι δύο άνδρες μονομαχούν. Ο Λαντεναί πληγώνει βαρεια τον αντίπαλό του και κατοπιν φεύγει παίρνοντας μαζί του τα ράσα του Λογιόλα και τη βασιλική διαταγή που του έδινε το δικαίωμα να μπή στην Κονσιερζερι και να επισκεφθεί τον Ντολέ.

22^{ον} Από τη Βιασύνη που έδειξαν οι φρουροί να του ανοίξουν μόλις τον είδαν, κατάλαβε πως ο Λογιόλα είχε πάει τις προηγούμενες ημέρες εκεί.

Επειτα από μερικές στιγμές. Βρισκόταν μπροστά στο Μαχού.

Μου είχατε πη ότι θα έρχόσαστε μαζί με κάποιον άλλον, είπε ο διευθυντής της Κονσιερζερι, κάνοντας μια βαθεία υπόκλιση μπροστά του. Άλλ' ίσως αλλάξατε γνώμη...

Ναί, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Λαντεναί.

Επιθυμείτε να δήτε το φυλακισμένο;

Ναί...

Θα σας συνοδεύσω.

Η διαταγή που έχω μου δίνει απόλυτα δικαιώματα, είπε ο Λαντεναί προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του να μοιάζει με εκείνη του Λογιόλα, που είχε ακούσει την προηγούμενη ημέρα.

Και βέβαια, απάντησε ο Μαχού, ενώ άνοιξε μια πόρτα. Μπορείτε να κάμειτε ό,τι θέλετε το φυλακισμένο, εκτός μόνον να τον βγάλετε από δω... Από την Κονσιερζερι θα βγη μόνο μια φορά, την ημέρα που θ' ανεβή στο Ικρίωμα.

Και ξεκαρδίστηκε από τα γέλια για το αστείο του.

Είχαν περάσει τώρα σ' ένα μεγάλο διάδρομο και άρχισαν να προχωρούν σ' αυτόν συνοδευόμενοι από κάμποσους φρουρούς.

Επιθυμώ να μείνω μόνος μου με το φυλακισμένο, είπε ο Λαντεναί.

Όπως θέλετε, απάντησε ο Μαχού.

Άλλ' είναι ίσως επικίνδυνο...

Εγώ να του μιλήσω για πολύ σοβαρά πράγματα, συνέχισε ο Λαντεναί. Θα φροντίσετε ώστε να μην βρίσκεται κανείς πίσω από την πόρτα... Αυτά που πρόκειται να του πω δεν πρέπει ν' ακουστούν από κανένα.

Θα γίνω όπως επιθυμείτε... Άλλ' αν χρειαστήτε βοήθεια...

Δεν το πιστεύω.

Θα είναι αρκετά να χτυπήσετε δυνατά στην πόρτα.

Θαυμάσια.

Σύμφωνα με τη διαταγή σας, έβαλα το φυλακισμένο σ' ένα εύπαρουσιστο κελί. Έτσι δεν μπορεί να έχη παράπονο...

Ο Λαντεναί προσπαθούσε ν' αποτυπώσει στο μυαλό του την έσωτερική διαδρομή της φυλακής και μετρούσε τα βήματά του.

Είπατε ότι του άλλαξατε κελλί; ρώτησε.

Ναί... σύμφωνα με τη διαταγή σας.

Και βέβαια, αυτό ήταν απαραίτητο, είπε ο Λαντεναί. Άλλ' από σήμερα δεν θα κάμειτε καμιά άλλη αλλαγή.

Μάλιστα, σεβάσιμε πάτερ... Α, νά, εφτάσαμε.

Εγινε ταυτόχρονα στο φύλακα που κρατούσε τα κλειδιά ν' ανοίξη.

Περάστε, είπε σιγά ο Μαχού. Αν ο

άνθρωπος αυτός κάνει την παραμικρή υποπίτη κίνηση, δεν έχετε παρά να χτυπήσετε.

Ξέρω, απάντησε ο Λαντεναί.

Και πέρασε στο κελί.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του, άλλ' οι δεσμοφύλακες, σύμφωνα με τη διαταγή του Μαχού, δεν τράβηξαν τους σύρτες, για να μπορούν να επέμβουν αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Ο Λαντεναί περίμενε μερικές στιγμές για να βεβαιωθεί ότι ο Μαχού κι οι άνθρωποι του είχαν απομακρυνθεί κι έπειτα κατέβασε την κουκούλα του κι άπλωσε τα χέρια του.

Ο Ντολέ δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Και χορεύτηκε να πιέσει πολύ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Παραφροσύν

Όλες τις μέρες τις καλές, σύμφωνα με τα ειωθότα, σφαίρες επέσανε πολλές κι' έκαναν... (μπαμ) τα βαρελότα! Θραύσι εκάνανε σωστή, στη γη μας την εύλογημένη κι' οι περισσότεροι πιστοί βγήκαν... κατατοουρουφλισμένοι.

Κάηκαν φάτσες, ρουχιόμοι, στα όνειρά, στις εκκλησίες, έγιναν και τραυματισμοί, είχαμε κι' αιματοκυλίες... Οι πυρκαγιές, στο μεταξύ, δίνουν και παίρνουν νύχτα-μέρα, μέχρι που και φορτοταξί, ανετινάχθη στον αέρα!

Άλλοι γι' άστειά τους σαχλά κι' άλλοι τους γιά να μάς... γλεντή- (σουν)

κτύπαγαν, σώνει και καλά κι' ένα μπουρλότο να βροντήσουν! Και με τα μπουρ και με τα μπάμ, πήγαν την πλάσι μας ετούτη

να μάς την κάνουν (γι'ης Μαδιάμ), ή αν γουστάρετέ... (μπαρουτί!)

Γι' αυτό και το... (θροντοφυνώ, ότι μουράθη ή αν- (θροπότης και λογικός είναι, (φρονώ,

μόνον ο βέρος κρα- (σοπότης... Διότι, φίλε μου, (γλεντά,

με κρασοπότηρα γε- (μάτα και... βαρελότα δεν (βροντά,

μα πίνει μόνον... (βαρελότα! ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Αυτό που, θα έκανα ήταν πολύ επικίνδυνο αλλά δεν υπήρχε άλλος τρόπος σω- (θρας.

τον εαυτό του για να μην φωνάξη από τη χαρά του. Αγκάλιασε σιωπηλά τον Λαντεναί κι' έπειτα τον τράβηξε στην πιά απόμερη γωνία του κελιού.

Η Ίουλιτ; τον ρώτησε σιγά.

Είπε πολύ στενωχωμένη, αλλά δεν έχασε το θάρρος της.

Κι' η Έλίζα;

Είπε κι' οι δυο καλά στην υγεία τους. Πώς κατάφερες να βγείς εδώ;

Σκότωσα το Λογιόλα.

Ο Ντολέ κτύπησε με έκπληξη και θαυμασμό μαζί τον Λαντεναί.

Τον σκότωσα η τουλάχιστον τον πλήγωσα θανάσιμα, συνέχισε ο νέος. Βρήκα, λοιπόν, πάνω του ένα χαρτί με την υπογραφή του Βασιλιά. Αυτό το χαρτί σας παρείχε στη διάθεση του Λογιόλα. Τά πήρα, φόρεσα το ράσο του και ήρθα.

Ω, παιδί μου! είπε ο Λαντεναί σφίγγοντάς του στην αγκαλιά του.

Και σείς; ρώτησε ο νέος.

Ας μην μιλάμε για μένα. Υπέφερα φοιτά... Δεν χορεύεται να σου πω τίποτε άλλο.

Έχετε δικήν, συμφώνησε ο Λαντεναί.

Ας μην κάνουμε τον καιρό μας σε άσκοπα λόγια. Πατέρα... α, ποτέ άλλοτε δεν κατάλαβα τόσο πολύ τη σημασία που έχει αυτή η λέξη όσα τώρα...

Παιδί μου!

Πατέρα... ήρθα για να σας σώσω.

Με ποιά τρόπο;

Ο Λαντεναί έβγαλε το ράσο που φορούσε και το πέρασε στο Ντολέ.

Θα φορέσετε αυτό το ράσο και θα φύγετε. Κανείς δεν θα καταλάβει τίποτε.

Άλλ' ο Ντολέ κούνησε το κεφάλι του προς τα πίσω.

Όχι, είπε.

Αρνιάσαστε;

Δεν υπορώ να δεχτώ αυτό που μου προτείνετε.

Είσαστε χρήσιμος στην κοινωνία, πατέρα, ενώ εγώ δεν είμαι Ικαίος για τίποτε.

Όχι, είπε και πάλι ο Ντολέ. Εγώ και συ είμαστε δυο ανθρωπίνες υπάρξεις. Κανείς δεν μπορεί να καυχήση ότι είναι περισσότερο χρήσιμος από ένα άλλον.

Πατέρα!

Ούτε λέει γι' αυτό το ζήτημα!

Ο Λαντεναί κατάλαβε πως ο Ντολέ δεν θα υποχωρούσε ποτέ.

Πρέπει, λοιπόν, να βρούμε έναν άλλον τρόπο, είπε.

Θα κάμω ό,τι μου πής εκτός από το να θυσιάσω τη ζωή σου για να σώσω τη δική μου, απάντησε ο Ντολέ.

Ο Λαντεναί έσπασε το μυαλό του για να βοηθούσε έναν άλλο τρόπο σωτηρίας.

Το βρήκα, είπε τέλος. Υπάρχει ένας τρόπος...

Και ποιος είναι αυτός ο τρόπος;

Ο Λαντεναί έβγαλε το έγχειριδιο από τη ζώνη του και το έδωσε στο Ντολέ.

Να ποιά είναι το σχέδιό μου, είπε. Θα φωνάξω...

Όταν μάς ανοίξουν την πόρτα, θα δομηώσω έξω και θα σκοτώσω εκείνους που θα βελήσουν ν' αντισταθούν στη φυγή μας. Έξω από την πόρτα μάς περιμένει ο Μανφρέδος μαζί με είκοσι άφοσιμένους συντρόφους. Μόλις ακούσουν τις φωνές μας, θα τρέξουν και θα μάς βοηθήσουν να βγούμε... Τα συμφωνήσαμε όλα αυτά με το Μανφρέδο χτες το βράδυ για την περίπτωση που θ' αρνιόσαστε να βγείτε μόνος.

Αυτό το δέχομαι, απάντησε ο Ντολέ.

Αγκάλιασε με, παιδί μου.

Ο Ντολέ κι' ο Λαντεναί αγκάλιασαν ο ένας τον άλλον.

Αυτό που, θα έκανα ήταν πολύ επικίνδυνο αλλά δεν υπήρχε άλλος τρόπος σω- (θρας.

Ο Ντολέ έσφιξε στο χέρι του το έγχειριδιο.

Είμαι έτοιμος, είπε.

Κι' εγώ, πατέρα.

Φώναξε τότε.

Ο Λαντεναί πήγε αποφασιστικά στην πόρτα και χτύπησε με τις γραβιές του πάνω στο γονιό Εύλο.

Ανοίξτε! φώναξε.

Ακούστηκαν αμέσως βήματα στο διάδρομο.

Προσόνή! είπε σιγά ο Λαντεναί.

Η πόρτα άνοιξε με δριμύ. Πέντε ή έξι φρουροί φάνηκαν στο άνοιγμα.

Τόπο! ούρλιαξε ο Λαντεναί, υψώνοντας το έγχειριδιο του.

Ο Ντολέ ώρμησε πίσω του, επωφελομένος από την κατάρπλη των φρουρών.

Τόπο!...

Άρχισαν να τρέχουν στο διάδρομο.

Ο Λαντεναί είχε συγκρατήσει στο μυαλό του όλες τις λεπτομέρειες της έσωτερικής διαρροής της φυλακής και βάρδιζε με σιγουριά βήμα προς την έξοδο.

Επειτα από μερικά λεπτά, οι δυο φυγάδες έφτασαν σε μια έσωτερική αυλή όπου βρισκόταν η πόρτα της φυλακής.

Πήρε τα αριστερά, υπήρχε ένα βοηθητικό κτίριο, όπου στρατωνίζονταν οι στρατιώτες της φρουράς.

Ο Λαντεναί κι' ο Ντολέ έτρεξαν προς την πόρτα.

Άλλ' οι στρατιώτες ώρμησαν προς τα εκεί και διασταύρωσαν τις μακρείες λόγχες τους, φτιάχνοντας έτσι έναν αδιάπεραστο φαγνύο.

Την ίδια στιγμή, ο Μαχού εμφανίστηκε στο κεφαλόσκαλο.

Πάτερ μου... πάτερ μου... ξεφώνιζε βλεπόντας τον Ντολέ, που είχε φορέσει το ράσο του Λογιόλα.

Βοήθεια, Μανφρέδο! φώναξε ο Λαντεναί μ' όλη του τη δύναμη.

Ακούστηκε θόρυβος στο δρόμο.

Ο Μανφρέδος, που είχε αναγνωρίσει τη φωνή του Λαντεναί, τράβηξε το ξίφος του και ώρμησε προς την πόρτα.

Σπάστε την! φώναξε στους συντρόφους του, που έτρεχαν από όλα τα μέρη.

Άλλά, τη στιγμή εκείνη, μια πολυάριθμη συνοδεία από καθαλαρήδες πρόλαβε από ένα γειτονικό δρόμο. Έπί κεφαλής της συνοδείας κάπαζε ο αρχιδικαστής των Παρισίων κόμης ντε Μονκλάρ.

Βασιλικό χαπρίτσιο

Την προηγούμενη ημέρα, την ίδια περίπου ώρα που ο Λαντεναί διασταύρωνε το ξίφος του με τον Λογιόλα, ο βασιλικός Φρανκίσκος ο 1ος είχε μια περίεργη συνάντηση, που πρέπει να την αφήγηθούμε, προτού προχωρήσουμε στη συνέχεια της ιστορίας μας.

Από μερικές ημέρες από την ημέρα ίδιος που ο Μονκλάρ ώδηγησε τον Τριβουλέτο στη Βασιλλή — σύμφωνα τουλάχιστον με την αφήγησή που έκανε στο Βασιλιά — ο Φρανκίσκος ο 1ος ήταν βυθισμένος σε μεγάλη μελαγχολία.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Μονκλάρ δεν του είχε φέρει κανένα νέο για τη Ζιλέτ.

Ο αρχιδικαστής είχε σκεφθεί να εξαγκάσει την κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν να του φανερώσει ό,τι ήξερε για την απαγωγή της δούκισσας του Φονταίνεμπλώ.

Δεν άγνοούσε, βέβαια, την απάντησή που θα του έδινε η γοργά αλύκη. Άλλ' αυτή την απάντησή ήθελε να την ακούσει, για να υπορέσει κατόπιν να κατηγορήσει απερίφραστα τη δούκισσα ντε Έτάμπ.

Για το λόγο αυτό πήγε στην Βασιλλή, θέλοντας να «ρωτήσει» τη φυλακισμένη. Ήταν βέβαιος, άλλωστε, ότι η κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν, έπειτα από τα πρώτα βασανιστήρια, θα άνοιγε το στόμα της.

Είτε γιατί ο δικαστής λυπήθηκε τη γηραιά αλύκη, είτε γιατί είχε λάβει μυστικές οδηγίες, το δωμάτιο που της είχε δώσει ήταν αρκετά άνετο και περιείχε εκτός από το κρεβάτι της, μια πολυθρόνα κι' ένα τραπέζι. Έπί πλέον, η φυλακισμένη είχε την άδεια να προμηθεύεται την τροφή της απ' έξω.

Η κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν πενούσε, λοιπόν, τον καιρό της πτώγοντας γλυκίσματα και ζαχαρώδη που ήταν η μεγάλη

άδυναμίς της, χωρίς ν' ανησυχή για το μέλλον. Η δούκισσα ντε Έτάμπ, που την είχε επισκεφθεί, την είχε βεβαιώσει ότι πολύ γρήγορα θα ξανάβρισκε την ελευθερία της και θα ξανάπαιρνε τη θέση της στην αυλή.

Το πρωί εκείνης της ημέρας, είχαν φέρει απ' έξω ένα κανίστρο με φρούτα για τη φυλακισμένη. Κι' όπως ο δικαστής είχε δώσει μια φορά για πάντα την άδεια να μην της άρνούνται καμιά γάρη, οι δεσμοφύλακες έτρεξαν να της πάνε το κανίστρο στο κελί της.

Αυτό το κανίστρο περιείχε σταφύλια θαυμάσια διατηρημένα για την εποχή — είχε μπι πιά ο γειώνας — και μια δωδεκάδα θαυμάσια μήλα.

Ο αρχιδικαστής έφτασε στη Βασιλλή κατά το μεσημέρι και έκανε γνωστή στο δικαστή την πρόθεσή του να «ανάλογον» σ' κάπως τη μνήμη της κυρίας ντε Σαιν - Άλμπαν.

Τη δυστυχισμένη! ψιθύρισε ο δικαστής.

Και πρόσθεσε αμέσως:

Είμαι στις διαταγές σας, κύριε κόμην. Είπε η ώρα που η κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν τρώει και αμφιβάλλω αν θα της άρση το... επιδόσσιο που της φέρνετε.

Έδωσε ταυτόχρονα τη διαταγή να ετοιμασθή το δωμάτιο των βασανιστηρίων και να ειδοποιηθί ο δήμιος και οι βοηθοί του.

Αν θελήσει να μιλήσει αμέσως, είπε, θα γλυτώσει από την ταλαιπωρία να κατεβή στο θάλαμο των βασανιστηρίων, που βρίσκεται στο υπόγειο και είναι πολύ υγρό.

Η φιλανθρωπία αυτή δεν άρεσε στον κόμητα ντε Μονκλάρ, που πρόσταζε με παγερά τόνο:

Οδηγήστε με στο κελί της.

Ο δικαστής συμμορφώθηκε αμέσως με τη διαταγή του.

Εόρτασαν σε λίγο στο κελί της φυλακισμένης.

Η κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν καθόταν στην πολυθρόνα της και δεν γύρισε καθόλου το κεφάλι της όταν άνοιξε η πόρτα.

Φαίνεται ότι αποκοιμήθηκε έπειτα από το φαγητό της, είπε ο δικαστής.

Και άγγιξε τη γοργά στον ώμο.

Άλλ' η κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν δεν κινήθηκε και πάλι.

Περίεργό! ψιθύρισε ο δικαστής της Βασιλλής.

Κι' έσκυψε πιο πολύ πάνω της. Το πρόσωπό του έγινε τότε κατακίτρινο.

Γρήγορα ένα γιατρό φώναξε. Αυτή η δυστυχισμένη πεθαίνει!

Ο Μονκλάρ έσκυψε με τη σειρά του κι' έβαλε το χέρι του στο στήθος της γοργά.

Είπε περιττό, είπε σηκώνοντας το κεφάλι του. Η κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν πέθανε.

Πέθανε! ψιθύρισε ο δικαστής, τρέμοντας στη σκέψη ότι θα του ζητούσαν πιθανόν ευθύνες γι' αυτό το θάνατο.

Ναί πέθανε, ξαναείπε ο Μονκλάρ.

Τα μάτια του έπεσαν, ξαφνικά, στο κανίστρο με τα φρούτα, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Ουμήθηκε τότε κι' αμέσως ένα παράξενο χαμόγελο πλανήθηκε πάνω στα ώχρα γέλιό του.

Τι τρομερά δυστύχημα! έλεγε ο δικαστής. Πρέπει να ξέρετε, ωστόσο, κύριε κόμην, πως έκαμα, ότι μπορούσα για να της εξασφαλίσω κάθε δυνατή περιποίησι... Έπιστατόζα μόνος μου για να μην της λείπει τίποτε...

Τα μάτια του Μονκλάρ δεν έφευγαν από το κανίστρο.

Τι όμορφα φρούτα! ψιθύρισε.

Ο δικαστής τον κτύπησε με έκπληξη. Πώς; Δεν ενδιαφερόταν, λοιπόν, για τη νεκρή, αλλά κείνο που του έκανε έντυπωσι ήταν τα φρούτα που βρισκόταν μέσα στο κανίστρο. Τι ήθελε άρα γε να πη;

Πότε τα έφεραν; ρώτησε ο Μονκλάρ.

Σήμερα το πρωί, απάντησε ένας από τους φρουρούς που είχαν υπή μαζί με το δικαστή. Βρισκόμουν στην πόρτα όταν έφεραν αυτό το κανίστρο.

Ποιος;

Ένας νέος;

Μελαγχρινός... με μαύρα μάτια;

Ναί, αθένητα.

Ο Τίτο! σκέφτηκε ο Μονκλάρ. Δεν άργησε καθόλου... Α, αγαπητή μου δούκισσα, με το μυτικό που ξέρω μπορώ να σας οδηγήσω όπου θελήσω... ακόμη και στο Ικρίωμα!

Και ρώτησε δυνατά:

Ο νέος αυτός είπε από ποιόν έφερε τα φρούτα στην κυρία ντε Σαιντ - Άλμπαν;

Όχι, αθένητα. Μας παρέδωσε το κανίστρο και μες είπε να μην αργήσουμε να της το πάμε.

Έφαγε κανείς απ' αυτά τα φρούτα;

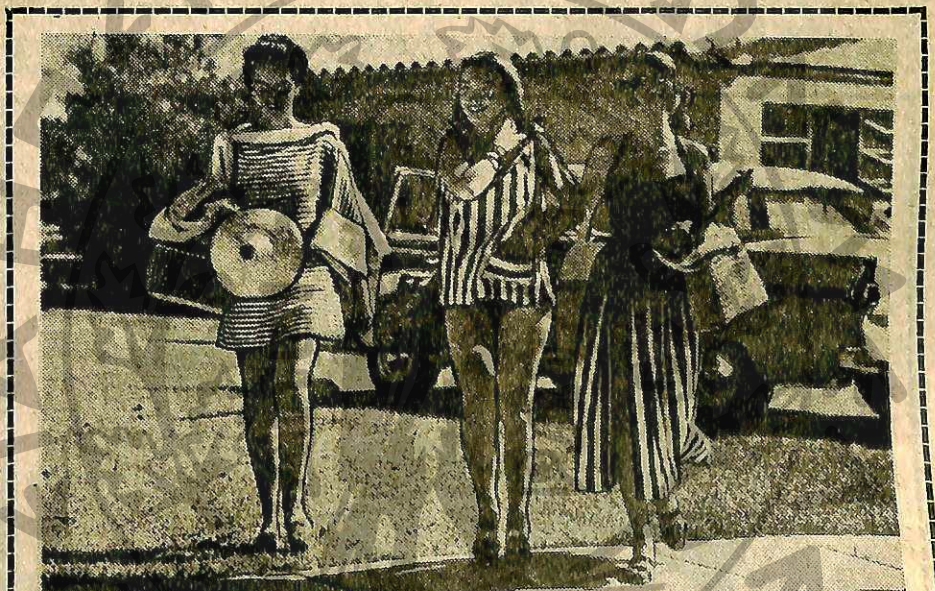
Όχι, αθένητα.

Κύριε δικαστή, είπε ο Μονκλάρ, δεν πρέπει κανείς να τα άγγιξη... Καταλαβαίνετε;

Πιστεύετε, λοιπόν, ότι..., τραύλισε ο δικαστής.

Δεν πιστεύω τίποτε, απάντησε ο Μονκλάρ διακόποντάς τον. Σας συμβουλεύω μόνον να πετάξετε αυτά τα φρούτα.

Πηγαίνετε αυτά τα κανίστρα στο δωμάτιό μου, διέταξε ο δικαστής. Θα καταστρέψω μόνος μου τα φρούτα που περιέχει ρίχνοντάς τα στη φωτιά.

ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΣ

Τρεις εμφανίσεις για πρό και μετά το μπάνιο. Έξ αριστερών προς τα δεξιά: Το μαγιό σκεπάζεται από μια ριγέ μπλούζα ή από ένα επίσης ριγέ πουλόβερ ή, τέλος από μια ριγέ φούστα, που είναι μπροστά ανοιχτή.

— Ένας φρουρός πήρε άμέσως τὸ κἀνίστρο, πιάνοντάς το μὲ μύριες προφυλάξεις, σὰν νὰ περιείχε φίδια ἢ σκορπιούς.
— Ὁ Μονκλὰρ βγήκε κατόπιν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ διοικητὴ.
— Δυστυχισμένη γυναίκα! ἔλεγε ὁ διοικητὴς τῆς Βαστίλλης. Τί τρομερό!
— Ναι, συμφώνησε ὁ ἀρχιδιοικαστής. Πέθανε ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ εἶνα ἐρθεῖ γιὰ νὰ τῆς κάμω... μερικὲς ἐρωτήσεις.
— Ὁ διοικητὴς κοινοστάθηκε μὴ στιγμῇ.
— Κύριε κόμη, εἶπε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πιστεύετε πὼς ἐγὼ κάποιος σέβει μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.
— Μὰ τί λέτε; ἀπάντησε ὁ Μονκλὰρ. Ἡ Σαιντ - Ἀλμπάν πέθανε, δὲν μένει παρά νὰ τὴν θάψωμε. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!
— Ἐχετε δίκιο, εἶπε ὁ διοικητὴς μ' ἕνα γαρούμενο χαμόγελο. Δὲν μένει παρά νὰ τὴν θάψωμε.

Τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου

— Ὁ Μονκλὰρ, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Βαστίλλη, πῆγε στὸ Λοῦβρο.
«Ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ τὴν γλύτωσε φτηνά! σκεφτόταν. Δὲν εἰπώθηκε, ὡστόσο, ἡ τελευταία λέξι πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα».
Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα διάδρομο, ὁ κόμης ντὲ Μονκλὰρ νόμισε πὼς ἀκούσε ἕνα μικρὸ ψιθύρο πίσω ἀπὸ μιά μισανόικτη πόρτα.
Περίεργος ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία καὶ ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια, ἐσπρώξε τὴν πόρτα καὶ πέρασε τὸ κεφάλι του στὸ ἀνοιγμα. Εἶδε τότε στὸ βάθος τοῦ δωματίου, μπροστὰ σ' ἕνα παράθυρο, μιά γυναίκα κι' ἕνα ἄντρα ποὺ συζητοῦσαν σιγά. Ἡ γυναίκα ἦταν ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ κι' ὁ ἄνδρας ὁ Ἀλαῖ ντὲ Μαχοῦ, ἀδελφὸς τοῦ διοικητοῦ τῆς Κονσιερζερι, ποὺ εἶχε συνεργασθῇ ἄλλοτε στὴν ἀπάγχω τῆς δούκισσας τοῦ Φονταίνεμπλό.
— Νὰ κάτι ποὺ εἶνε πολὺ παράξενο! ψιθύρισε ὁ Μονκλὰρ.
— Ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του. Ἀλλά, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατάφερε ν' ἀκούσῃ λέξι.
Στ' αὐτιά του ἔφτασε, ἑξαιδικά, ἕνα «φρου - φρου» ποὺ τὸν ἔκανε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ συνομιλία εἶχε τερατισθῇ. Ἐφυγε τότε γρήγορα καὶ γάθηκε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.
Ἡ συνομιλία ἀνάμεσα στὴ δούκισσα καὶ τὸν Μαχοῦ, ποὺ ἦταν ἕνας κατώτερος καὶ ὁλόκληρος ἀσημαντος ἀξιωματικὸς τοῦ αἰνῶντος, ἀνεξήγητη.
«Ποιά σχέσι μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ τους; σκεφτόκε. Ὁ Μαχοῦ εἶνε ἕνας ἄθλιος, ποὺ πουλιέται σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν δίνει περισσότερα. Μήπως ἡ δούκισσα θέλει νὰ τὸν ἀγοράσῃ; Καὶ γιὰ ποιά δουλειά;... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει συνειδησι κι' εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα... Ἡ μήπως τὸν ἔχει ἀγοράσει κι' ὅλας;... Ἀλλὰ τότε ποιά εἶνε ἡ

ὑποθεσία ποὺ τῆς πρόσφερε;»

— Ὁ ἀρχιδιοικαστής χτύπησε, ἑξαιδικά, τὸ μετώπιο του καὶ γαυογέλασε.
— Ἀλλ' εἶνε ὁλοφάνερο! ψιθύρισε. Πὼς δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ ἀπὸ πρωτύτερα; Ὁ Μαχοῦ ἦταν ὁ πληρωμένος ἐραστὴς τῆς γορῆς Σαιντ - Ἀλμπάν. Θὰ μπορούσα τώρα ν' ἀναπαράστῃ τὴν ἀπάγχω τῆς Ζιζι, σὰν νὰ εἶνα παρενθετὴ σ' αὐτήν.
— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ βασιλιά.
— Μεγαλειότατε, ποὺ εἶπε, ἡ Σαιντ - Ἀλμπάν πέθανε σήμερα τὸ πρωὶ ἀπὸ καλὸ. Δὲν μπορέσα, λοιπόν, νὰ τὴν ἀνακρίνω μὲ τὸν τρόπο ποὺ ζέρετε. Ἀλλ' ἐγὼ κάποιον ποὺ ξέρεῖ ὅσα κι' ἐκεῖνη κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μιλῇ.
— Ὁ Φραγκίσκος Ἰος ἔκαμε μιά ἀόριστη κίνησι μὲ τὸ χέρι του.
Εἶπε πάσει, λοιπόν, νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ Ζιζι; Κάθε ἄλλο. Τὴν ἀγαποῦσε πρὶν πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε, ὅμως, νὰ ἔχῃ ἕνα παροδικὸ καπρίτσιο. Κι' αὐτὸ τὸ καπρίτσιο ἐπικράει γιὰ τὴ στιγμὴ τὴ μεγάλη ἀγάπη του.
Κατὰ τὴς ἐννιά, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά τους, ὁ Σαταινεραὶ κι' ὁ Ἐσέ μῆκαν στὸ δωμάτιο τοῦ βασιλιά. Ὁ Σανσὰκ εἶχε ἐξαφανισθῇ. Μόνον οἱ δύο φίλοι του θὰ μπορούσαν νὰ πούν τί εἶχε ἀπογίνει, ἀλλὰ κρατοῦσαν μιά ἐπίμονη σιωπὴ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.
— Ὁ Μπασιζιὸν ἔντυνε ἐκεῖνη τὴν ὥρα τὸ βασιλιά.
— Ὁ Φραγκίσκος Ἰος εἶχε φορέσει ἕνα κοστούμι ἐπαριώτῃ εὐπατοῖδι κι' εἶχε στὸ πλευρὸ του ἕνα μεγάλο ξίφος χωρὶς τὸ παραιμικὸ στόλισμα.
Τὸ ὕψος του ἦταν πολὺ συλλογισμένο. Τὰ ἐρωτικά καπρίτσια εἶχαν γιὰ τὸ βασιλιά Φραγκίσκο πολὺ μεγάλη σημασία. Συνήθιζε νὰ ἐξετάζῃ ἐπιπόλαια τὶς κρατικές ὑποθέσεις καὶ νὰ παίρνῃ στὰ πόλυ σοβαρὰ κάθε τι ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὸν ἔρωτα καὶ τὶς γυναῖκες.
— Ἐλάτε, κύριοι, εἶπε ὅταν ἐτοιμασθήκε.
— Ποῦ θὰ πάμε, Μεγαλειότατε; ὠνόησε ὁ Σαταινεραὶ.
— Ἐκεῖ ποὺ εἴμαστε γτὲς καὶ προχτές, ἀπάντησε ὁ βασιλιάς.
— Ὁ ντ' Ἐσέ κι' ὁ Σαταινεραὶ ἀλλήλο-κυττάχτηκαν γαυογελώντας.

Ἡ γυναίκα μὲ τὴ μάσκα

Βγήκαν ἀπὸ μιά μικρὴ πόρτα, ποὺ τὸ κλειδί της εἶχε μόνον ὁ βασιλιάς καὶ ἀρχίζαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου.
Γιὰ νὰ διατρέξουν τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Λοῦβρο ὡς ἐκεῖ, δὲν χρειάζονταν παραπάνω ἀπὸ πέντε λεπτά. Κι' ὡς τόσο, ἔκαμαν πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα.
Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ, ὁ βασιλιάς ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ὅλες αὐτές

οἱ σκέψεις συνωψίζονταν σὲ μιά μόνον, ποὺ τὴν ἀφῆσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ νείλη του κα-θὼς πλησιάζαν στὴν ἐκκλησίαν.

— Μὰ ὅλους τοὺς Σαταινερα, εἶπε, οὔτε πριγκίπισσα, οὔτε δούκισσα, οὐδ' ἀντιστάθηκε ποτέ!... Κι' ὡστόσο, αὐτὴ ἡ...
— Ἐστώμισε μιά βαρειά λέξι.
— Ἀντιστέκεται γιατί δὲν ξέρεῖ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμῃ, παρατήρησε ὁ Ἐσέ.
— Καὶ θέλω νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὸ ἀγνοῇ, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος.
— Φτάσαμε, εἶπε ὁ Σαταινεραὶ.
Εἶχαν φτάσει μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι ἀπέναντι στὴν ἐκκλησίαν.
— Ὁ βασιλιάς ἀνατρίχισε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.
— Μὰ τὴν Παναγία, ψιθύρισε, προσπαθώντας νὰ γαυογέλασῃ. Τόξω σὰν νὰ ππαίνω στὸ πρῶτο μου ἐρωτικὸ ραντεβού.
Καὶ ταυτόχρονα χτύπησε τὸ μπρούτζινο ῥόπτρο.
Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως. Ἀκούστηκαν ἀπὸ μέσα γέλια καὶ τραγοῦδια μεθυμένων.
Τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε γτυπήσει ὁ βασιλιάς ἦταν τῆς Μαλάντρο.
— Περάστε, περάστε, ἀφεντάδες μου, εἶπε μιά γυναίκα ἐκωή.
— Ὁδηγέστε μας κάπου ποὺ νὰ εἴμαστε ὁλομόναχοι, ψιθύρισε ὁ βασιλιάς.
Ἡ γυναίκα, ποὺ τοὺς εἶχε ἀνοίξει, προχώρησε σ' ἕνα διάδρομο καὶ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ μεγάλη πολυτέλεια.
— Εἶνε τὸ δωμάτιο τῶν πριγκίπων! εἶπε ἡ γυναίκα γαυογελώντας.
— Ὁ, ὦ! ἔκαμε ὁ Φραγκίσκος. Γιὰ μᾶς, φτωχοὺς ἐπαριώτες, δὲν ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμὴ.
— Ἐδὼ θὰ εἴσατε ὁλομόναχοι, εἶπε ἡ γυναίκα.
— Θαυμάσια!... Φέрте μας κρασί.
— Καὶ νὰ μᾶς τὸ σεβρίνῃ κάποιος ὁμορφὸ νέρι, πρόσθεσε ὁ Σαταινεραὶ.
Θρονιάστηκαν ὁ καθένας σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἔδωκαν τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ ἄλλο.
— Ἄν ξεράτε πόσο χτυπάει ἡ καρδιά μου! εἶπε ὁ Φραγκίσκος.
— Ἀλλὰ τότε πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη, Μεγαλειότατε, παρατήρησε ὁ ντ' Ἐσέ.
— Πρῶτα - πρῶτα, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος, τὸ «Μεγαλειότατε» περιτεύει ἐδῶ. Εἶμαι ἕνας φτωχὸς εὐπατοῖδης καὶ τίποτε παραπάνω. Ἐπειτα, γιατί δὲν θὰ ἦταν, μιά ἀληθινὴ ἀγάπη; Αὐτὸς ὁ ὁμορφὸς λαίμας, αὐτὰ τὰ ἀλαδάστρινα στήθη, αὐτὸ τὸ ὑπέρογο κορμί, γιατί δὲν θὰ μοὶ ἐνέπνεαν μιά βαθειά καὶ μεγάλη ἀγάπη; Κι' ἄλλωστε, τί ἄλλο εἶνε ἡ ἀγάπη, ἀπὸ τὸν πόθο ποὺ ἀναγεννιέται διαρκῶς; Ἀφοῦ πρῶτὴ αὐτὴ τὴ γυναίκα, αὐτὸ σημαίνει καὶ πὼς τὴν ἀγαπῶ. Ἀλλὰ νάνη!
Τρεῖς γυναῖκες μπῆκαν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μέσα στὸ δωμάτιο.
Ἡ μιά ἀπ' αὐτὲς λεγόταν Μεζάν κι' ἡ δεύτερη Φωβέ. Ἦταν κι' οἱ δύο ὁμορφες, χαριτωμένες, αἰθέριες. Τὰ ἑλαιοῦς ταξένια φορέματά τους κρατοῦνταν μόνον μιά ἀγκράφα. Κάθισαν στὰ γόνατα τοῦ Σαταινεραὶ καὶ τοῦ ντ' Ἐσέ κι' ἄνοιξαν κι' οἱ δύο νὰ γελᾶνε, ἐνῶ ταυτόχρονα γέμιζαν μὲ κρασί τὰ κύπελλα τῶν δύο ἐπατριδῶν.
Ἡ τρίτη ἀπ' αὐτὲς τὶς δύο γυναῖκες διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλιά.
— Ὑπῆρχε μιά συνεννόησι ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς γυναῖκες; Ἡ ὁ Σαταινεραὶ κι' ὁ ντ' Ἐσέ ἤθελαν ν' ἀφήσουν μόνον τοῦ τοῦ βασιλιά; Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι οἱ δύο ἐπατριδαί, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐφυγαν μαζί μὲ τὴ Μεζάν καὶ τὴ Φωβέ ἀπὸ τὸ μικρὸ σαλονάκι καὶ πέρασαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γειτονικά δωμάτια.
Ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε μείνει μαζί μὲ τὸ Φραγκίσκο δὲν κάθισε στὰ γόνατά του, ὅπως εἶχε κάμει οἱ συντριφισσές της, ἀλλὰ σὲ μιά πολυθρόνα ἀπέναντί του.
Εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της μὲ μιά μαύρη βελούδινη μάσκα.
Ἀλλ' ἡ μάσκα αὐτὴ, ἀντὶ νὰ κρύβῃ τὴν ὁμορφιά της, δυνάμει τουναντίον τὴ λάμψι τῶν ματιῶν της κι' ἔκανε πρὶν προκλητικὰ τὰ γέλι της. Τὰ ὀλόεθα μαλλιά της ἔπεφταν πάνω στοὺς γυμνοὺς ὤμους της

καὶ τὸ στήθος της ἀνεδοκατέβαινε κάτω ἀπὸ τὸ πολὺ ἀνοιχτὸ κορσάζ της.

— Ὁ βασιλιάς, μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνει, σηκώθηκε καὶ τὴν ἐναίρετσε μὲ τὴν ξεχωριστὴ ἐκείνη γὰρι ποὺ δὲν τὸν ἀφίνει ποτέ. Ἐσκύψε κατόπιν κι' ἀπέθεσε ἕνα φλογερὸ φίλι στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της.
Ἡ γυναίκα αὐτὴ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕναν ἀσημένιο ἀμφορέα καὶ θέλησε νὰ γυρῇ ἀπ' αὐτὸν κρασί μέσα στὰ κύπελλα τοῦ βασιλιά.
Ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος τῆς πήρε τὸν ἀμφορέα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ γέμισε τὰ δύο κύπελλα ποὺ βρίσκονταν μπροστὰ του.
— Αὐτὰ τὰ θαυμάσια χέρια δὲν εἶνε πλάσματα γιὰ νὰ σεβρίνουν, τῆς εἶπε.
— Ἀ, κύριε, τοῦ ἀπάντησε, μὴ μιλᾶτε σὰν σὲ δούκισσα. Κι' ὡστόσο, δὲν εἶμαι παρά μιά κοινὴ ἀσπὴ...
— Τολμᾶτε νὰ λέτε πὼς εἴσατε μιά κοινὴ ἀσπὴ! εἶπε ὁ βασιλιάς.
— Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ, συνέχισε ἡ συνομιλήτριά του. Γιατί δὲν εἶμαι παρά μιά κοινὴ γυναίκα...
— Ὁ, κυρία! εἶπε ὁ βασιλιάς. Οἱ τρόποι σας, τὰ λόγια σας, ὁ τόνος τῆς φωνῆς σας, ὅλα μοὺ δείχνουν ὅτι εἴσατε μιά γυναίκα ἀπὸ τὴν ἀνώτερη κοινωνία.
— Ἰσως, ἀπάντησε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ἡ συνομιλήτριά του.
— Ἀλλὰ γιατί δὲν βγάλετε τὴ μάσκα σας; Γιατί μὲ στερεῖτε ἀπὸ τὴ χαρὰ νὰ θαυμάσω τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά σας;
— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε. Μοὺ ἀρέσει νὰ ἔχω κομμένο τὸ πρόσωπό του.
— Καὶ δὲν θὰ βγάλετε ποτέ αὐτὴ τὴ μάσκα;
Ἡ γυναίκα νέλασε.
— Ποτέ; εἶπε. Ὁχι... Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ σκληρό.
— Πότε, λοιπόν, θὰ τὴν βγάλετε;
— Ἰσως ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες...
Τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιά ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ.
— Ἀλήθεια; εἶπε. Ἄν ἦμουν βασιλιάς, κυρία, θάδινά καὶ τὸ στέμμα μου ἀκούμῃ γιὰ νὰ ἦμουν ἐκεῖνος ποὺ θάβλυε τὰ κορδῶνα αὐτῆς τῆς μάσκας.
Ἡ γυναίκα ἐξακρίβησε στὰ γέλια.
— Γελᾶτε; τῆς εἶπε ὁ βασιλιάς.
— Γελῶ, γιατί μοὶ ἔχουν πῆ πολλὰς φορές ὡς σήμερα παρόμοια λόγια, τοῦ ἄπᾶντης. Εἶνε πολὺ περίεργο, κύριε, ἀλλ' ὅλοι οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται τὰ ἴδια περὶπου λόγια γιὰ νὰ μὲς γοητεύσουν.
— Ἀλλὰ σεῖς, κυρία, ἀνάμεσα στοὺς τῶσους θαυμαστὰς σας δὲν ἀγαπήσατε ποτέ κανένα;
Τὸ πρόσωπό της ἔγινε, ἑξαιδικά, πολὺ σοβαρό.
— Ναι, ἀπάντησε. Ἀγάπησα ἕνα... ἕνα μόνον...
— Διάβολε! Γιατί νὰ μὴν ἦμουν αὐτὸς ὁ εὐτυχισμένος θνητός;... Καὶ πὼς λεγόταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;
— Ἐπιθυμῆτε πολὺ νὰ τὸ μάθετε;
— Ἄν τὸ ἐπιθυμῶ... Ἐτοί τοῦλάχιστον θὰ ξέρω ποῖος εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ πρέπει νὰ μισῶ.
— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, μάθετέ το... Δὲν ξέρω παρά μόνον τὸ μικρὸ του ὄνομα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λεγόταν Φραγκίσκος.
— Φραγκίσκος; εἶπε ὁ βασιλιάς. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ λέγομαι Φραγκίσκος.
— Ὅπως ὁ ἀγαπημένος μου... ὅπως ὁ βασιλιάς τῆς Γαλλίας.
— Ναι, ὠραία μου. Ὅπως κι' ὁ βασιλιάς... Κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ βασιλιάς θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος ἂν μπορούσε νὰ ἔχῃ τὴ θέσι αὐτοῦ τοῦ συνωνύμου του...
Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσωμε σ' αὐτὸ τὸ Φραγκίσκο. Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε πο;
— Πέθανε! ἀπάντησε ἡ γυναίκα μὲ τὴ μάσκα μὲ φωνὴ ποὺ ἔκαμε τὸ βασιλιά ν' ἀνατρίχισῃ.
Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:
— Τὸν σκότωσα.
Ἀρπάξε ταυτόχρονα τὸ κύπελλο μὲ τὸ κρασί καὶ τὸ ἀδειασε μονορούφι.
Ὁ Φραγκίσκος εἶδε τὰ μάτια της νὰ λάμπουν πίσω ἀπὸ τὴ βελούδινη μάσκα. Κι' ὡστόσο, αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησι, ἀντὶ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν ὁμῶ του, ἔκαμε πρὶν νὰ τὸν καὶ πρὶν βίαιο τὸ πάθος του. Αὐτὴ τὴ γυναίκα ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ τὴν κα-τακτῇ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Ἀριστερά: Ὁ Γιόζεφ Τσιρμάγιερ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ γύρισε ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν. Δεξιά: Ὁ καθηγητὴς Βίκτωρ Στρούππλερ, ποὺ τὸν ξανάφερε στὴ ζωὴ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΕ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Μιά καταπληκτικὴ περίπτωσι ἐπαναφορᾶς στὴ ζωὴ μιά ὥρα καὶ δώδεκα πρῶτα λεπτά μετὰ τὸ θάνατο

Ἡ διασῆμος Γερμανὸς χειρουργὸς Βίκτωρ Στρούππλερ ἔκαμε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἕνα ἀπίστευτο κατόρθωμα σὲ μιά πανεπιστημιακὴ κλινικὴ τοῦ Μονάχου. Ἐπα-νέφερε στὴ ζωὴ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε πεθάνει ὁριστικὰ πρὶν ἀπὸ ἑβδομήντα δύο λεπτά τῆς ὥρας!...
Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ γύρισε κυριο-λεκτικὰ ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν, ὀνομάζεται Γιόζεφ Τσιρμάγιερ. ἔχει ἡλικία σαρανταεξή χρόνων, εἶναι παντρεμένος καὶ κατοικεῖ στὴ Λοσστράσε ἀρ. 68 τοῦ Γκίζιγκ, ἕνος προ-στίου τοῦ Μονάχου.
Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ μὴ δουλέψῃ πιά—εἶναι ἀντιπαρῶςτος βιο-μηχανικὸν εἰδών—γιατί ὁ οἰσφάγος του στένευε διαρκῶς ἀπὸ κάποια πάθησι καὶ δὲν μπορούσε νὰ δεχθῇ πιά καμμιὰ τροφή.
Γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίχῃ ὁ οἰσφάγος, δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος ἀπὸ μιά χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ποὺ ἦταν ὅμως πολὺ ἐπικίνδυνη.
Ὁ καθηγητὴς Στρούππλερ δὴλωσε στὴ γυναίκα καὶ στὰ γυιὰ τοῦ Τσιρμάγιερ, πὼς ἡ ἐγγείρησι αὐτῆς εἶχε μονάχα ἕνα στᾶ ἑ-κατὸ πιθανότητος νὰ πετύχῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ θάνατος ἦταν βέβαιος, οἱ οἰκέτοι τοῦ Τσιρ-μάγιερ δέχτηκαν νὰ γίνῃ ἡ ἐγγείρησι.

Ὁ καθηγητὴς Στρούππλερ δὲν εἶχε πιά νὰ νῆναι καιρὸ. Τὴν ἐπόμενη μέρα τῆς εἰ-σαγωγῆς τοῦ Τσιρμάγιερ στὴν κλινικὴ, ἐ-γίνε ἡ ἐγγείρησι.
Ἡ κατάστασι τοῦ κατερειπωμένου ἐκεῖ-νου ὁργανισμοῦ, ποὺ βρισκόταν στὸ χειρ-ουργικὸ θάλαμο, ἦταν ἀπληστική. Ἡ νάρκωσι εἶχε πετύχει, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά μόλις λειτουργοῦσε γὰρ σὲ ἐνέσεις καυφο-ρᾶς κι' ἀδρεναλίνης. Ὁ σφυγμὸς κι' ἡ ἀνα-πνοὴ τοῦ εἶχαν βραδύτατο ρυθμὸ καὶ ἡ πίε-σι τοῦ ἦταν χαμηλὴ.
Στὶς δώδεκα καὶ πέντε τὰ μεσημέρι, ὁ καθηγητὴς Στρούππλερ γούφωσε τὸ συ-στέρι. Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀριστερῆς ὠμο-πλάτης, ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσι τῶν πλευρῶν, δηλαδὴ σχεδὸν ὀριζοντίως, ὁ χειρ-ουργὸς γάραιε βαθειά ἕνα τόξο μήκους 65 πόντων.
Κατόπιν, βύθισε τὸ γαντιφορεμένο του χέρι στὴν κοιλότητά κάτω ἀπὸ τὸ στέρι, γιὰ νὰ θάβῃ ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ οἰσφάγου καὶ νὰ τὸν κἀν κοντύτερο κατὰ δέκα πόντους.
Τὴ στιγμὴ ποὺ «ἐώραθε» τὴν καινούργια ἐπασθὴ μεταξύ τοῦ οἰσφάγου καὶ τοῦ στο-μαχοῦ κι' εἶχε βγάλει πιά ἐξω τὸ περιττὸ κομμάτι τοῦ οἰσφάγου, ἡ νεαρὰ βελόνη τοῦ δοκτορέσσας ἴλεε Πύρμαν, ἐπανάκα-βαινε μὲ ρυθμικὴ φωνή:
— Ἡ καρδιά ὁλοένα πρὶν ἀδύνατη. Ἐ-

λαττώνονται οἱ σφυγμοί...
Ἀκριβῶς, ὅπως συμβαίνει στὰ σχετικὰ φίλμ, ὁ λαστινέριος σάκκος, ποὺ ἦταν προσαρμωμένος στὴ συσκευή καὶ στὴ μά-σκα τῆς νάρκωσης, φούσκωνε καὶ ξεφού-σκωνε ὁλοένα πρὶν ἀπὸ καὶ πρὶν ἀνεπαίσθη-τα, ὥσπου στὸ τέλος ἔπαψε νὰ κινεῖται. Στὸ καντράν τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος, ὁ δείκτης, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τελευταῖο τρεμου-λιασμα, κόλλησε στὸ μηδέν. Ἡ ἀναπνοὴ κι' ἡ καρδιά τοῦ Γιόζεφ Τσιρμάγιερ εἶχαν σταματήσει τελείως. Ὁ θάνατος εἶχε ἐ-πέλθει.

Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς Στρούππλερ δὲν πα-ραδέχτηκε τὴν ἥττα του. Ἐχώρις τὸ χέρι του στὸν μισανόικτο θώρακα τοῦ «μακαί-ρη» κι' ἀρχισε νὰ κἀν μασσάζ στὸν καρ-διακὸ μὺν. Ἡ ὥρα ἦταν 12 καὶ 25'.

Ὁ χειρουργὸς συνέχισε αὐτὸ τὸ μασ-σάζ χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ μιά ὀλόκληρη ὥ-ρα! Στὴ 1 καὶ 35' σταμάτησε.

Ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ Τσιρμάγιερ εἶχε πά-ρει τὸ χρώμα τῆς στάχτης καὶ τὸ σῶμα του ἦταν πιά κούο.

Τέλος, στὴ 1 καὶ 37', ἡ βοηθὸς τοῦ καθηγητῆ δὲν ὑπόφερε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα μικρὸ ξεφώνισμα. Ὁ δείκτης, στὸ καντράν τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος, κινήθηκε κάπως κι' ὁ λαστινέριος σάκκος ἀρχισε νὰ φου-σκῶνῃ καὶ νὰ ξεφουρνῶνῃ ἀνεπαίσθητα.

Πέρασαν ἄλλα τέσσερα λεπτά θανάσιμης σιωπῆς. Στὴ μιά καὶ σαράντα ἕνα, παρα-τηρήθηκε νέα κίνησι τοῦ δείκτη καὶ νέα «ἀναπνοὴ» τοῦ σάκκου. Ἀπὸ τὴ μιά καὶ σαράντα δύο ὡς τὴ μιά καὶ σαράντα πέν-τε, πάλι τίποτα. Ὁ Τσιρμάγιερ ἦταν νε-κρός.

Ὁ καθηγητὴς ἔβγαλε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ θώρακα κι' εἶπε στὴν δοκτορέ-σα Πύρμαν:

— Ἐτοιμάστε τὸ πιστοποιητικὸ. Τὰ καν-τράν κι' ὁ σάκκος μᾶς ξεγέλασαν...

Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, εἶνε τὸ θαύ-μα! Ὁ δείκτης, ἀπὸ χιλιοστόμετρο σὲ χι-λιοστόμετρο ἀρχισε ν' ἀνεβαίνει κι' ὁ σάκ-κος γέμισε πάλι ἀέρα.

Ὁ Γιόζεφ Τσιρμάγιερ γύρισε ἀπὸ τὸ ὑ-περπέραν!

Ἐπὶ ἑβδομήντα, δύο λεπτά τῆς ὥρας, ἀπὸ τὶς δώδεκα καὶ εἰκοσι πέντε ὡς τὴ μιά καὶ τριάντα ἑπτὰ, ἦταν ἀπὸ κλινικῆς ἀπό-ψεως νεκρός. Ἀπὸ κεί καὶ πέρα ξανάθε-στὴ ζωὴ!

Ἡ ἐγγείρησι πέτυχε, οἱ δυνάμεις του ἐ-πανῆλθαν σιγά-σιγά καὶ σήμερα, ὁ Γιόζεφ Τσιρμάγιερ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε μιά ὥ-ρα καὶ δώδεκα λεπτά στὸν ἄλλο κόσμον, εἶ-ναι μιά χαρὰ στὴν υγεία του.

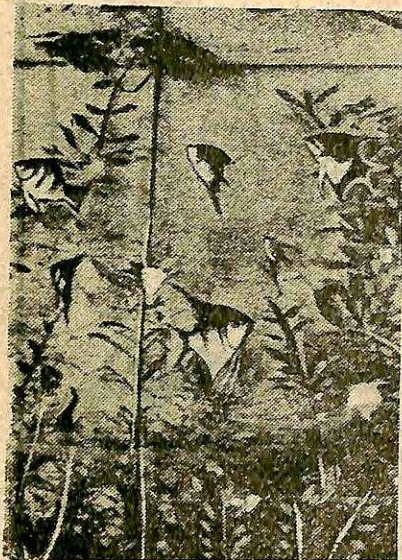

Ὁ προοιςτὰ μένος: Νὰ τοῦ βάλῃς τὸ γραφεῖο ἀνάποδα!

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΙΣΙΔΩΡΟΣ — ΜΕΡΟΠΗ και ΤΑΣΙΑ — ΣΤΑΥΡΟΣ: δύο
αντρώγυνα όπως όλα τ' άλλα.

29

Ένα σπιτικό ενυδρείο με μικρά ψάρια και υδρόβια φυτά.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΕΝΥΔΡΕΙΟ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Μπορείτε να το φτιάξετε μόνοι σας, αρκεί ν' ακολουθήσετε τις παρακάτω συμβουλές

«Αν θέλετε, μπορείτε εύκολα να στολίσετε μια γωνία του σπιτιού σας με ένα χαριτωμένο, μικρό ενυδρείο, που θάβει και μια εύχρηστη απασχόλησή σας. Το γραφικό θαλάσσιο «τοπίο» και τα πολύχρωμα ψαράκια, που θα περιέχουν πίσω από το γυαλί του, θα δώσουν ένα τόνο εξωτικής κομψότητας στο δωμάτιο, όπου θα βρίσκεται το ενυδρείο σας, και θα χαρίσουν στο πνεύμα σας ξεκούραση και γαλήνη.

Μπορεί και να βρήτε δόκιμο το μικρό αυτό ενυδρείο έτοιμο στην αγορά, το γυαλίνο κιβώτιο, τη διακόσμηση του και τους... ενοίκους του.

Μπορεί, όμως, ν' αγοράσει μόνος το γυαλίνο κιβώτιο και να φτιάξει μόνος του το φανταστικό υποδρόμιο «τοπίο», μέσα στο οποίο θα ριξη κατόπιν τα ψάρια.

Πρόκειται για κάθε άλλο παρά δύσκολη δουλειά, αρκεί να υπάρχει όρεξη κι' ευχαρίστηση γι' αυτή την απασχόληση.

Η ορθογώνια βάση του κιβωτίου, στα μικρότερα από τα σπιτικά ενυδρεία, έχει μήκος 40 πόλινους. Ο πάτος αυτός είναι καμωμένος από τεκέ, πηλό, μάμαρο ή γυαλί. Τον σκεπάζουμε με ένα στρώμα άμμου, που τη διαλέγουμε να είναι όσο το δυνατόν πιο λεπτή και καθαρή. Προς τη μία από τις δύο στενές πλευρές του πάτου, το στρώμα της άμμου είναι παχύτερο κι' έτσι ο τεχνητός αυτός βυθός έχει μια κλίση που αναγκάζει τις ακαθαρσίες να ηγούνται προς την άλλη, τη χαμηλότερη πλευρά.

Απ' αυτή την πλευρά, θ' αδειάζουμε κάθε φορά το νερό, όταν πρόκειται να το αλλάξουμε, χρησιμοποιώντας μια κάνουλα.

Όταν ξαναγεμίζουμε το ενυδρείο με νερό, πρέπει προηγουμένως να σκεπάζουμε το στρώμα της άμμου με ένα καταιοναστή. Έτσι θα γεμίζουμε το ενυδρείο χωρίς να χαλάμε σε διάφορα μέρη το πάχος της άμμου από το πείσιμο του νερού.

Πάνω στην άμμο, τοποθετούμε βότσαλα και βραχάκια, κοχύλια κι' υδρόβια φυτά. Αυτά τα τελευταία

δεν έχουν μονάχα διακοσμτικό ποιορισμό.

Είναι απαραίτητα και για τον εξής λόγο: Παράγουν οξυγόνο κι' απορροφούν διάφορες ουσίες, που είναι επικίνδυνες για τη ζωή των ψαριών.

Τα υδρόβια φυτά, που θα βάλουμε στο ενυδρείο μας, δεν πρέπει να φυτευτούν πολύ κοντά το ένα στο άλλο.

Πριν ρίξουμε δε μέσα τα ψάρια, πρέπει να περάσουν λίγες μέρες, ώστε να βεβαιώσουμε ότι τα φυτά αυτά «έπιασαν».

Μεγάλη προσοχή πρέπει να δώσουμε στο νερό, ιδίως στον αέρα της θερμοκρασίας του και την καθαριότητά του. Απαραίτητες για τη ζωή των ψαριών που θα έχουμε στο ενυδρείο. Η θερμοκρασία του νερού πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο σταθερή και να κυμαίνεται ανώμαλα στους 19 και στους 25 βαθμούς.

Πάνω από το νερό, πρέπει να υπάρχει ένα στρώμα αέρος, για την απορρόφηση του οξυγόνου, που είναι απαραίτητο στα ψάρια και στα υδρόβια φυτά.

Αν το ενυδρείο μας περιέχει ψάρια του γλυκού νερού, το καλύτερο «γέμισμα» του ενυδρείου είναι το νερό της βροχής ή των ρυακίων. Το νερό πόντων δεν πρέπει να περιέχει χλώριο και γι' αυτό, αν δεν έχουμε βρόχινο, είναι ανάγκη να το αερίσουμε προηγουμένως λίγες μέρες στον ήλιο.

Το ενυδρείο μας δεν πρέπει να υποφέρει από... πολυκοσμία. Κατά μέσον όρο, ένα ψαράκι μήκους πέντε πόντων χρειάζεται δυο λίτρες νερού.

Γι' αυτό το λόγο, τα ψάρια, που θα κατοικούν στο ενυδρείο μας, πρέπει να μην είναι πολλά, αλλά σε αριθμό ανάλογο με τον χώρο, που διαθέτουμε.

Πρέπει επίσης ν' αποφεύγουμε τη «συγκατοίκηση» ψαριών, που έχουν αντίθετες συνήθειες ή ζούν σε διαφορετικές θερμοκρασίες.

Ιδιαίτερη προσοχή απαιτεί κι' η διατροφή τους. Είναι επικίνδυνο για την υγεία τους να τους ρίχνουμε σπάταλα, γιατί τα ψάρια, ως γνωστόν, είναι πολύ λαίμαργα και δεν ξέρουν να... σηκώνονται στην κατάλληλη ώρα από το τραπέζι τους.

Οι ζωντανές τροφές, όπως τα σκουλήκια, είναι πάντα προτιμότερες από τις ειδικές σκόνες που πουλιούνται στο εμπόριο.

Για την καλή, λοιπόν, διατήρηση του ενυδρείου σας, χρειάζεται καθαρό νερό, θερμοκρασία σταθερή και προσεκτική διατροφή των ψαριών. Μαζί με αυτά, είναι απαραίτητος κι' ο καλός φωτισμός, αλλά όχι ο άπλετος. Είναι προτιμότερο, το φως να πέφτει πλάγια. Οι φθοριοχρωματιστές λαμπτήρες μπορούν ν' αντικαταστήσουν το φως της ημέρας και δίνουν περισσότερο φαντασμαγορική οπτική στο ενυδρείο.

Αν μπορείτε, λοιπόν, να χαρίσετε στα ψαράκια σας το φυσικό τους περιβάλλον, αυτά θα σας ανταμείψουν δείχνοντάς σας όλα τα μυστικά της ζωής τους, πράγμα που θα σας διασκεδάσει και θα σας κάνει να περνάτε ευχάριστα την ώρα σας.

✻

Τ' αυτοκίνητα στην 'Αμερική

Η υπηρεσία της Τροχαίας των Ηνωμένων Πολιτειών υπολογίζει ότι κατά το 1966 θα κυκλοφορούν στους αμερικανικούς δρόμους 82 περίπου εκατομμύρια αυτοκινήτων, δηλαδή ένα αυτοκίνητο και κάτι ανά δυο κατοίκους.

Οι 'Αμερικανίδες δημιούργησαν ΤΟ «ΤΡΙΤΟ ΦΥΛΟ»

Θέλουν να φαίνονται πολύ γυναίκες, αλλά ξεπεράσαν τους άντρες σε κάθε δραστηριότητα!

Οι 'Αμερικανίδες δεν θέλουν καθόλου να ανδροφρονούν στην εμφάνισή τους, παρ' όλο ότι κατάρθωσαν να εξισωθούν τελείως σ' όλα τα ζητήματα με το ισχυρό φύλο.

Καμιάς άλλης χώρας του κόσμου οι γυναίκες δεν είναι τόσο προσηλωμένες στον καθαρό γυναικείο τύπο ομορφιάς, όσο αυτές. Περιποιούνται μ' αφάνταστη προσοχή την ομορφιά τους, ντύνονται κομψά κι' ακριβώς και είναι πάντα αντίθετες προς κάθε τάση της ευρωπαϊκής μόδας, που θέλει να ξεφανώσει τις καμπύλες και να «σβύσει» τον γυναικείο τόνο.

Το μακιγιάζ δεν λείπει ποτέ από το πρόσωπό τους και το χτενισμά τους μένει πάντα άψωγο. «Νάστε όσο μπορείτε περισσότερο γυναίκες! αυτό είναι το πρωταρχικό και μεγάλο σύνθημα των αμερικανικών γυναικείων περιοδικών.

Αν όμως η εμφάνισή της 'Αμερικανίδα είναι τόσο θηλυκή, η ζωή της, οι σκέψεις της, τα αίσθηματά της παρουσιάζονται αρκετά διαφορετικά. 'Ανήκουν όχι στο ώραιο, ούτε στο αντρικό, αλλά σε ένα καινούργιο φύλο, που προς το παρόν δεν έχει πάρει ώριμο όνομα, αλλά λέγεται απλά... τρίτο.

Για να φτάσει όμως η 'Αμερικανίδα σ' αυτό το νέο είδος του ανθρωπίνου φύλου, έδωσε προηγουμένως μια εύκολη μάχη με το ισχυρό φύλο στο σπίτι της και νίκησε πέρα ως πέρα.

Πώς είναι περίπου ο σημερινός 'Αμερικανός σύζυγος; Το δράμα της ζωής του αρχίζει από την ηλικία των δέκα τεσσάρων χρόνων, όταν δίνει τα πρώτα του ραντεβού με τις συνομήλικές του.

Αυτά τα ραντεβού λέγονται «ενταίρις», είναι άθωα και δεν έχουν σχεδόν ποτέ άσχημες συνέπειες από ηθική άποψη. Από άποψη όμως οικονομική, αποτελούν το πρώτο σκαλί θυσιών του άντρα προς τη γυναίκα.

Πραγματικά, οι 'Αμερικανίδες των δεκαεσσάρων χρόνων ξέρουν μια χαρά ν' αδειάζουν το πορτοφόλι των αγοριών, βάζοντάς τα να τους προσφέρουν γλυκίσματα ή να τους κάνουν μικρά δώρα.

Γύρω στα είκοσι του χρόνια, ο 'Αμερικανός νέος παντρεύεται τη γυναίκα που... τον διάλεξε. Από τα είκοσι η είκοσιπέντε του χρόνια δουλεύει σκληρά, για να μαζέψει όσο το δυνατόν περισσότερα λεφτά, ώστε να εξασφαλίσει στη γυναίκα του κάθε άνεση.

Στις ελεύθερες ώρες του, μοιράζεται μαζί της χωρίς καμιά ντροπή όλες τις δουλειές του σπιτιού ή μάλλον κάνει αυτός τις περισσότερες.

Στα σαράντα του χρόνια, η δρσσί του έχει αδυνατίσει, τα μαλλιά του είναι μισοσπασμένα, το στομάχι του έχει έλκος και το κυκλοφορικό του σύστημα δεν είναι καθόλου περίφημο. 'Ωστόσο, έχει πια ένα λογαριασμό στην τράπεζα κι' αρχίζει να σκέπτεται ότι από εδώ και πέρα θα ήσυχασε κάπως.

Όσπου να συνθίσει όμως σ' αυτή τη σκέψη, φτάνει στα πενήντα τρία - πενήντα πέντε του χρόνια, όποτε τα... τινάζει κι' αφήνει τη γυναίκα του γενική κληρονομιά του!

Σ' όλη αυτή την ιστορία υπάρχει και μια κάθε άλλο παρά αξιολύπητη πλευρά κι' αυτή είναι ακριβώς η πλευρά της 'Αμερικανίδας.

Έχοντας κατορθώσει να κλέψει τον άντρα της απλώς ένα μέσον για να απολαύσει η ίδια τη ζωή, η 'Αμερικανίδα δεν δίστασε να ανακατευτεί και σε καθαρώς αντρικές υποθέσεις κι' επαγγέλματα, δημιουργώντας και στον τομέα αυτόν την εντύπωση ότι έχει τα πρωτεία. Και σαν να μην έφτανε αυτό, έφευξε κι' άλλες ασχολίες ή επαγγέλματα.

Υπολογίζεται, ότι στις σαράντα περίπου χιλιάδες κατηγορίες επαγγελμάτων, που υπάρχουν στην 'Αμερική, ελάχιστα είναι εκείνα που δεν τα έλασκον και γυναίκες, ενώ αντίθετως υπάρχουν σειρές απέλαιωτες επαγγελμάτων, που τα φαντάζονται τα λανσάρισαν και τα άσκουν μόνον οι γυναίκες, όπως π. χ. τα εξής: «Αποηγήτρια εθμών ιστοριών για οικογενειακές συγκεντρώσεις», «υγιεινολόγος των δοντιών», κι' άλλα, έξ' ίσου άπιαστα.

Η δυναμικότης των 'Αμερικανίδων, που εργάζονται, είναι αφάνταστη. Για να πάρετε μια ιδέα τι έχουν πετύχει ως τώρα, αρκεί να λάβετε υπ' όψη ότι τα 60% των μετοχών στις διάφορες εταιρίες και τα 70% των τραπεζικών καταθέσεων στις 'Ηνωμένες Πολιτείες ανήκουν σε γυναίκες!...

Με τις ψήφους τους εξ' άλλου, που είναι κοντά δυο εκατομμύρια περισσότερες από εκείνες των ανδρών, επηρεάζουν ολόένα και περισσότερο την πολιτική.

ΜΝΗΜΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Το τζαμί του Πορθητή και η κολώνα του 'Ολυμπίου Διός

Από την εποχή της φραγκοκρατίας, που κράτησε 250 χρόνια στην 'Αθήνα, δεν έμεινε τίποτα που να μας τη θυμίζει — όπως μας δόθηκε η ευκαιρία να γράψουμε σε προηγούμενο σημείωμα — δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με την τουρκοκρατία. Διατηρούνται ως τώρα στην ελληνική πρωτεύουσα μνημεία και κτίρια που έγιναν από τα χρόνια της σκλαβιάς.

Τα κυριότερα από τα τουρκικά κτίρια της 'Αθήνας είναι τα δύο τζαμιά της. Το ένα βρίσκεται στο Μοναστηράκι, στην αρχή της οδού Πανδρόσου και το δεύτερο στους 'Αερίδες μέσα στη Ρωμική 'Αγορά, δίπλα στο ναό του Αιόλου.

Ας αρχίσουμε από το δεύτερο τζαμί που είναι το αρχαιότερο και το επισημότερο. Ήταν αφιερωμένο στο Μωάμεθ τον Πορθητή της Κωνσταντινούπολης (Φετιχί τζαμί) και συνδεθηκε με την άφιξη του τελευταίου στην 'Αθήνα, γύρω στα 1458. Τότε φαίνεται ότι προς τιμήν του σουλτάνου μετατράπηκε το μητροπολιτικό ναό της 'Αθήνας, που ήταν στη θέση του σημερινού τζαμιού, σε μουσουλμανικό τέμενος.

Στα βυζαντινά χρόνια είχε χρησιμοποιηθεί ο Παρθενών για καθεδρικός ναός. Τον είχαν μετατρέψει σε εκκλησία της Παναγίας. Όταν όμως οι Φράγκοι έπλησαν την 'Αθήνα (1204), έδωσαν τους ορθόδοξους από τον Παρθενώνα και τον εκάμαν καθολική εκκλησία. Και τότε η ορθόδοξη εκκλησία στεγάστηκε στην Παναγία του Σταυροπόρου, που την έπλησαν οι Τούρκοι για να κάνουν το Φετιχί τζαμί.

Λεγόταν δε Σταυροπόρο, στα βυζαντινά και τα μεταβυζαντινά χρόνια, ολόκληρη η περιοχή της Ρωμικής 'Αγοράς, γιατί εκεί γινόταν το εμπόριο των σταυρών.

Δεν είναι εξακριβωμένο αν το σωζόμενο σήμερα κτίριο του τζαμιού είναι η ίδια η παλαιότερη χριστιανική εκκλησία, μετά τις αναγκαίες μετατροπές, ή αν στη θέση της χτιστηκε εξ' αρχής το τουρκικό τέμενος. Ο σφοδρός ιστοριοδίφης της 'Αθήνας Δημ. Καμπουρογλου αποκρίνεται στη δεύτερη γνώμη. 'Οτι, δηλαδή, το Φετιχί τζαμί είναι καθαρώς τουρκικό κτίριο στη θέση της παλαιάς εκκλησίας.

Όπως είδαμε, μετά τον Παρθενώνα που είχε γίνει επίσης τζαμί στα χρόνια της τουρκοκρατίας, το Φετιχί ήταν το επισημότερο της 'Αθήνας. Από αυτό είχε πάρει το όνομα και η γύρω συνοικία που έθεωρείτο η καλύτερη και η πιο αριστοκρατική των χρόνων εκείνων. 'Εκεί κοντά βρισκόταν τα προξενία, τα αρχοντικά 'Αθηναίων και ξένων μόνιμα εγκατεστημένων, καθώς και το τουρκικό δικητήριο (το βοεβοδάλκι).

Από το βοεβοδάλκι, στο οποίο κατοικούσε ο Τούρκος διοικητής της 'Αθήνας — ο βοεβόδας — δεν σώζεται πια τίποτα. Το έπλησαν τ'... σχέδιο της πόλεως και οι ανάσκαφες της ρωμικής αγοράς. Το έχουν όμως διασώσει οι χαλκογραφίες μερικών περιηγητών, που επισκεφθήκαν την 'Αθήνα τα τελευταία χρόνια της τουρκοκρατίας.

Με την Επανάσταση του 21 αρχίζουν οι περιπέτειες του Φετιχί τζαμιού. 'Αφού έσπασε για ένα διάστημα (1824) τη φιλομωσο 'Εταιρεία, χρησιμοποιήθηκε μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας διαδοχικά, ως προσωρινός στρατώνας, ως αποθήκη κρατικών υλικών και τέλος — από τα όθωνικά χρόνια — έγινε... στρατιωτικός φούρνος!

Επί δεκαετίες ολόκληρες έståσε με τη ζεστή κουράνια του τη γενναία φρουρά της πρωτεύουσας. Και μολονότι από το 1846 είχαν αρχίσει συζητήσεις στις εφημερίδες για την απαλλαγή του κτιρίου από τις μεταγενέστερες προσθήκες και είχε εναρμονιστεί, ζήτημα στα 1909 ο άειμνηστος Δημ. Καμπουρογλου, φωτοσκόπησε ολόκληρο το πρώτο τέταρτο του αιώνα μας να... καπνίζει ως φούρνος. 'Ωσπου στο τέλος, με το ξεκαθάρισμα της Ρωμικής 'Αγοράς από τα νεώτερα κτίρια, ξεκαθαρίστηκε και το τζαμί του Πορθητή από όλες τις προσθήκες που είχαν γίνει τον περασμένο αιώνα για να μπορεί ν' ανταποκριθεί ως στρατιωτικός φούρνος στον υψηλό προορισμό του.

Το κτίριο του τζαμιού, που είναι άδικο και άχρηστο σήμερα και αλλοιωμένο αρκετά από τις νεώτερες επιδιορθώσεις, θα μπορούσε διασκευασμένο να γίνει στο εσωτερικό να χρησιμοποιηθεί ως μουσείο. 'Εάν ν' γίνει αυτό, ο είδος μουσείου της Παλαιάς 'Αθήνας με ιστορικά έγγραφα και πρό παντός με τις τόσες και τόσες χαλκογραφίες που υπάρχουν από τα χρόνια της τουρκοκρατίας και τα πρώτα μετά την απελευθέρωση του τόπου.

*

Πιο πέρα από το Φετιχί τζαμί, παμπάλαιο και επιβλητικό, ομώνυμο στην πλατεία του Μοναστηρακιού το δεύτερο από τα σωζόμενα αθηναϊκά τζαμιά. Ήταν γνωστό στην Παλιά 'Αθήνα ως τζαμί του Κατω Παζαριού.

Είχε γίνει επί των ημερών του βοεβόδα Ταιτασάρκη, γύρω στα 1759. Αυτό μας πληροφορεί η επιγραφή που διατηρείται ακόμα στην είσοδο του τζαμιού.

Για το χτίσιμο του τζαμιού χρησιμοποιήθηκε και μια από τις κολώνες του ναού του 'Ολυμπίου Διός. Ο βοεβόδας βρήκε έναν εύκολο τρόπο για να φτιάξει τον αδόξετο, που θα χρησιμοποιεί την εποχή του. Κι' έριξε μια από τις 17 κολώνες που είχαν απομείνει την εποχή εκείνη από τον άλλοτε περικλήθη αθηναϊκό ναό. Σήμερα οι κολώνες είναι μόνο 16, από τις οποίες 15 όρθες και μία σπασμένη από τη θραύση του 1852.

Οι Τούρκοι δεν έπληρασαν ποτέ αρχαία μνημεία και μάλιστα κολώνες. 'Υψηρχε η πρόληψη (σοφή και πρακτική), γι' αυτό οι 'Αθηναίοι λάνες βρισκόντουσαν στοίχια και άρρωστές. Γι' αυτό οι κολώνες — 'Ελληνες και Τούρκοι — είδαν με φόβο και δυσάρεστα το ριζισμό της κολώνας από το βοεβόδα.

Κάποιος μάλιστα 'Αθηναίος αποθανάτισε το δυσάρεστο γεγονός, χαράσσοντας επάνω σε μια από τις άλλες κολώνες τις λέξεις: «1759, 'Απριλίου 27, Έριξε την κολώνα».

Μέρον καιρό μετά κι' ενώ χτιζόταν το τζαμί, έπεσε μεγάλο θάνατο.

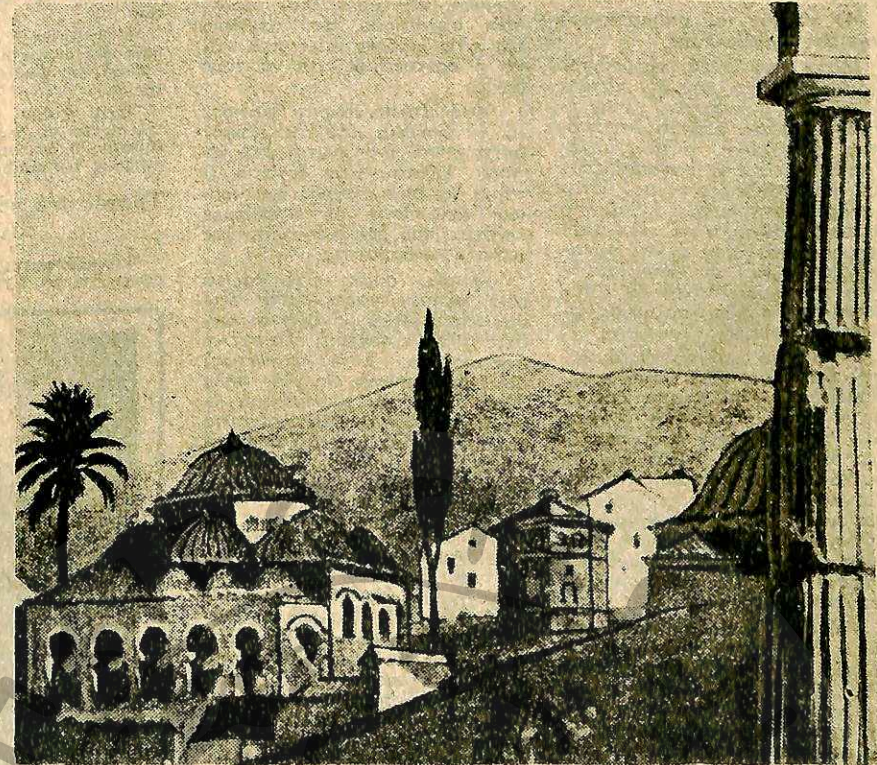
κ» (δηλαδή, πανούκλα) στην 'Αθήνα. Και όλοι απέδωσαν τη φοβερή αφορσεία στη βεβήλωση που είχε κάνει ο βοεβόδας. Μία προσέβεια 'Αθηναίων πήγε στην Πόλη και ζήτησε από τον αρχιεννοχό του σουλτάνου — σ' όν όποιος υπάγεται απ' ευθείας η 'Αθήνα, με τα προνόμια που είχε — να φύγει ο βοεβόδας. Και πραγματικά, ο Ταιτασάρκης πλήρωσε με την παύση του την καταστροφή της κολώνας του 'Ολυμπίου Διός. Τις άλλες κολώνες του περιλαμπρού αυτού ναού της αρχαίας 'Αθήνας — και είχε 104 κολώνες — τις είχαν ρίξει ο χρόνος και οι διάφοροι βάρβαροι. Οι περισσότερες μάλιστα τροφοδότησαν σε διάφορες εποχές το καμίνι του αδόξετο.

Ένα μαρμάρινο σπόνδυλο από την πεσμένη κολώνα τον είχε κρατήσει ο Ταιτασάρκης κι' έφτιαξε μ' αυτόν ένα ώραο συντριβάνι, που το τοποθέτησε πιο πέρα από το τζαμί, στο φημισμένο στα χρόνια της τουρκοκρατίας «Παζάρι της 'Αθήνας».

Και ήταν γραφικότατο το παζάρι αυτό, που το έχουν αποθανάτισει οι χαλκογραφίες των περιηγητών της εποχής, με τα γύρω μαγαζιά, με την πολυκοσμία του, και με το σκεπασμένο με κληματαριά κεντρικό δρόμο του.

Γύρω από το συντριβάνι, που είχε στήσει στο παζάρι ο βοεβόδας Ταιτασάρκης ήταν διάφοροι καφενέδες στους οποίους ήταν εαπλωμένοι οι άρχοντες της 'Αθήνας και απολαμβάναν το μυρωδάτο και φρεσκοκομμένο καφέ τους και τραδούσαν που και που καμιά ρουφεϊά από το μακρόσυρτο ταμπούκι τους. Ήταν η μόνη δουλειά που έκαναν δι' όλης της ημέρας!...

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδος το τζαμί του Κάτω Παζαριού έπαυσε να χρησιμοποιείται για θρησκευτικούς σκοπούς. Η νεώτερη 'Α-

Το Φετιχί τζαμί την εποχή της τουρκοκρατίας, με το ναό του Αιόλου εις το βάθος. Το τζαμί διατηρείται και σήμερα στη Ρωμική 'Αγορά.

θήνα δεν είχε ποτέ Τούρκους. Από τον καιρό της Επανάστασης είχαν φύγει οι περισσότερες τουρκικές οικογένειες της 'Αθήνας και οι λιγότερες που είχαν μείνει στην 'Ακρόπολη ακολουθούσαν την τελευταία τουρκική φρουρά που παρέδωσε το κάστρο σ' ένα βαυαρικό τάγμα το 1833.

Για το λόγο αυτό δεν χρειάστηκε ποτέ να λειτουργήσει τζαμί στην ελληνική πρωτεύουσα.

Τα τελευταία χρόνια στο τζαμί του Μοναστηρακιού στεγάζεται ένα είδος μουσείου κειμηλίων και λαϊκής τέχνης.

Συμπληρώνοντας τα τουρκικά κτίρια που διατηρούνται ακόμα στην ελληνική πρωτεύουσα θα πρέπει ν' αναφέρουμε τον περίφημο Μεντερές (Ιεροσπουδαστήριο) που βρίσκεται στο τέρμα της οδού Αιόλου, στους 'Αερίδες.

Από το Μεντερές αυτό, που έγινε περισσότερο γνωστός στα όθωνικά χρόνια ως φυλακή πολιτικών υποδίκων με τον Ιστορικό του Πάτανο, σώζεται σήμερα μόνο η είσοδός του.

Ένα άλλο ιστορικό κτίριο των τουρκικών χρόνων είναι στο Βοτανικό κήπο το κονάκι του περιβόητου και τρομερού τύραννου της 'Αθήνας Χατζή - 'Αλή - Χασακή.

Διατηρείται σε καλή σχετικώς κατάσταση και είναι αξιοπρόσεκτο από καλλιτεχνικής και αρχιτεκτονικής άποψης.

Αυτά είναι τα κυριότερα τουρκικά θρησκευτικά μνημεία που επιζούν ακόμη στη σύγχρονη 'Αθήνα, για να μας θυμίζουν με την παρουσία τους ότι κοντά στη σοφία της 'Αθήνας πέρασε κάποτε από εδώ και η σφαία του 'Αλλάχ.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μια νέα θεραπεία της νεφρικής λιθιάσεως

Χωρίς χειρουργική επέμβαση

Η χειρουργική θα εξορισθεί μια μέρα από ένα πεδίο όπου ως σήμερα κυριαρχούσε απόλυτα, έπειτα μόνο αυτή έδινε θετικά και ασφαλή αποτελέσματα: Πραγματικά, μόνο η έγχυση έσωζε ως τώρα τους πάσχοντες από νεφρική λιθίαση, όταν η απόφραξη τους δεν υποχωρούσε στα άλλα θεραπευτικά μέσα.

Η νεφρική λιθίαση είναι, ως γνωστόν, μια από τις σοβαρότερες ασθένειες του ανθρώπινου οργανισμού. Αλλά με ποιά τρόποι σχηματίζονται οι λίθοι στα νεφρά;

Ο τρόπος του σχηματισμού των είναι πολύ απλός.

Μέσα στα ούρα αιωρούνται διάφορα άλατα που δεν κατορθώνουν να διαλυθούν. Όταν επέλθουν λοιπόν, κάποια λειτουργική διαταραχή, αυτά τα «έναισθρο» άλατα κατακαθίζονται και κρυσταλλοποιούνται. Έτσι σχηματίζονται μικροί λίθοι, που με τη συσσώρευση και νέων αλάτων γίνονται ολοένα και μεγαλύτεροι. Αυτοί οι λίθοι δεν έχουν προέλευση οργανική, αποτελούνται δηλαδή από μη οργανικά στοιχεία.

Υπάρχουν και άλλοι, όμως, που έχουν οργανική προέλευση. Παρόμοιοι λίθοι σχηματίζονται μέσα στον οργανισμό ανθρώπων που πάσχουν από πεπτικές διαταραχές. Όταν π.χ. ο οργανισμός δεν μπορεί να επεξεργασθεί τις πρωτεΐνες που εισάγουμε σ' αυτόν, οι οργανικές αυτές ουσίες περνούν μέσα στα ούρα και κρυσταλλοποιούνται όπως και εκείνες που έχουν ανόργανη προέλευση.

Μια άλλη αιτία σχηματισμού λίθων στα νεφρά είναι οι ενδοκρινείς αδένες. Οι παραθυρεοειδείς αδένες π.χ., που βρίσκονται γύρω στον θυρεοειδή αδέν, έχουν τη λεπτή αποστολή να ρυθμίζουν την αναλογία του ασβεστίου και του φωσφόρου μέσα στο αίμα. Όταν η ισορροπία μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων διαταραχθεί, το ασβέστιο περνάει μέσα στα ούρα, όπου σιγά-σιγά κρυσταλλοποιείται.

Αλλά και ο βαθμός της αλκαλικότητας των ούρων παίζει σπουδαίο ρόλο στο σχηματισμό λίθων στα νεφρά. Όταν τα ούρα είναι πολύ αλκαλικά, τα οργανικά άλατα δεν μπορούν να παραμείνουν εν αιωρήσει και κρυσταλλοποιούνται. Αλλά και όταν είναι πολύ όξινα, δεν μπορούν και πάλι να κρατηθούν εν αιωρήσει παρά έλκονται ποσόν αλάτων. Τα υπόλοιπα τότε κρυσταλλοποιούνται.

Άλλη συχνή αιτία σχηματισμού λίθων στα νεφρά είναι η απότομη ελάττωση της ποσότητας των ούρων, που μπορεί π.χ. να προκληθεί από τις μεγάλες ζέστες, όπου ο οργανισμός βγάζει μεγάλες ποσότητες νερού με τον ιδρώτα. Έτσι

περιορίζεται η ποσότητα του νερού στα ούρα και τα άλατα που βρίσκονται μέσα σ' αυτά συσπυκνώνονται και κρυσταλλοποιούνται.

Για το λόγο αυτό οι άνθρωποι που έχουν κάποια αδυναμία στα νεφρά, υποφέρουν περισσότερο κατά το καλοκαίρι παρά κατά τον χειμώνα.

Όποιαδήποτε κι' αν είναι η αιτία του σχηματισμού των λίθων, η διαταραχή που επέχει στον οργανισμό είναι πολύ σοβαρή. Οι λίθοι αυτοί προσκολλώνται στα νεφρά ή στην ουρήθρα και προκαλούν οδυνηρούς σπασμούς, που οφείλονται στις προσπάθειες που κάνει ο οργανισμός για να τους διώξει.

Αυτά επιτυγχάνεται κάποτε με τη βοήθεια και της ειδικής διαίτης που ενδείκνυται στη νεφρική λιθίαση. Είναι δυνατόν επίσης να δημιουργηθεί μια νοσία κατάσταση με παροδικές κρίσεις, που δεν έχουν συνήθως μεγάλη σοβαρότητα.

Κάποτε, όμως, είτε έπειτα από κάποια παρεκτροπή, είτε και για άλλους λόγους, οι κρίσεις αυτές αποκτούν εξαιρετική σοβαρότητα. Στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει ως νύχτα άλλη λύση από τη χειρουργική επέμβαση. Η έγχυση είναι η εξαιρετική λεπτή και απαιτεί εξασκημένο χέρι. Αποδίδει, όμως, πάντοτε σχεδόν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Αλλά, πριν από λίγο καιρό, ένας Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Ρόμπερτ Γκέρε, της ούρολογικής κλινικής του πανεπιστημίου της Κολομβίας, ανέκαλύψε έναν νέο τρόπο θεραπείας της νεφρικής λιθιάσεως χωρίς έγχυση. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιεί μια διαλυτική ουσία, το «καλσώλ», που το μεταχειρίζονται ως σήμερα τα γενεακινά ερποντάσια «Κόντακ» για βιουηναικούς σκοπούς.

Τα πειράματα που έγιναν σε διάφορους ασθενείς απέδωσαν άριστα αποτελέσματα. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις οι μικροί λίθοι διελύθησαν με μια μόνον ένεση «καλσώλ». Για τους μετρίους λίθους ενδείχθηκαν 3-4 ένεσεις και για τους μεγαλύτερους 8-10.

Το «καλσώλ» εισάγεται από την ουρήθρα μ' ένα σωλήνα από καουτσούκ που περνάει από την ουροδόχο κύστη και φθάνει ως την περιοχή των νεφρών. Πιστεύεται, όμως, ότι το ίδιο ικανοποιητικά αποτελέσματα μπορούν να επιτευχθούν και με ενδοφλέβιες ένεσεις «καλσώλ».

Οξά αντικαταστήσουν την πενικιλίνη.

Η ευεργετική επίδραση της πενικιλίνης αρχίζει να παρουσιάζει

κάποια καμψι, που οφείλεται στο ότι οι διάφοροι παθογόνοι κόκκοι συνήθως βαδίζουν σ' αυτήν. Τη θέση της πενικιλίνης φαίνεται ότι θα καταλάβουν η τετρακυκλίνη και η ερυθρομυκίνη, δύο νέα αντιβιοτικά που έκαναν πριν από λίγο καιρό την εμφάνισή τους. Τα δύο νέα αντιβιοτικά αποδείχθηκαν αποτελεσματικά στην πνευμονία, στις πυώδεις πλευριτίδες, στις μολύνσεις από τραύματα κτλ.

Τα μόρια του άζωτου

Η διάμετρος κάθε μορίου άζωτου αντιστοιχεί σε 3 εκατομμύρια του χιλιοστού. Δεδομένου ότι η μεταξύ των απόστασι είναι 125 φορές μεγαλύτερη από τη διάμετρό τους, υπολογίζεται ότι σε ένα κυβικό μέτρο υπάρχουν 30 έξαις εκατομμύρια μόρια άζωτου (30 ακολουθούμενο από 21 μηδενικά).

Η βιταμίνη F έναντι της φλαβόνης

Πειράματα που έγιναν τελευταία στις «Ηνωμένες Πολιτείες και στην Ιταλία» απέδειξαν ότι η βιταμίνη F ενισχύει την άνοχη των τριχών, τους δίδει στιλπνότητα και ελαστικότητα και προλαμβάνει την πτώση των.

Η βιταμίνη F θεραπεύει επίσης διάφορες δερματοπάθειες, όπως το έκζεμα, την ψωρίαση και την κερατιδίδα.

Έχει ακόμη ευεργετικά αποτελέσματα σε περιπτώσεις σταματηγών της διαταραχής της ανάπτυξης των παιδιών.

Τροφές που προκαλούν καρκίνιο.

Μια πρόσφατη στατιστική φανερώνει ότι τα 52% των καρκίνων

προσβάλλουν το πεπτικό σύστημα. Πράγμα που αποδεικνύει ότι η τροφή παίζει σημαντικό ρόλο στην εμφάνιση αυτής της ασθένειας. Έχει πιστοποιηθεί σήμερα ότι οι τροφές που είναι χρωματισμένες με ανιλίνη μπορούν να προκαλέσουν καρκίνο. Επικίνδυνα είναι επίσης τα διάφορα μαγειρικά λίπη καθώς και τα καπνιστά.

Οι νευραλγίες του τριδύμου

Η βιταμίνη B12, που είναι, ως γνωστόν, το αποτελεσματικότερο όπλο έναντι των διαφόρων μορφών της αναιμίας, θεραπεύει επίσης χρησιμοποιούμενη σε μεγάλες δόσεις και τις νευραλγίες του τριδύμου, όπως απέδειξαν τα γενόμενα τελευταίως επιστημονικά πειράματα.

Η βιταμίνη B12 αποδίδει επίσης πολύ καλά αποτελέσματα σε διάφορες άλλες νευραλγίες, όπως το βραχιόνιο, καθώς και στις νευριτίδες. Πειράματα, έξ' άλλου, που έγιναν στις «Ηνωμένες Πολιτείες» απέδειξαν ότι έχει ευεργετική επίδραση και στις οξείες μορφές πολιομυελίτιδας.

Μια καθυστερημένη στατιστική

Πολλές γυναίκες φοβούνται άδικα και σήμερα τη μητρότητα. Η κατωτέρω στατιστική, που δόθηκε στο Διεθνές Ινστιτούτο Γυναικών, θα τις καθησυχάσει. Το 1910 η θνησιμότητα κατά τον τοκετό ή έπειτα από αυτόν ανέρχονταν σε 5%. Κατά το 1955, μόλις έφτασε το 0.7%.

Η σπλήνη

Κατά τον δόκτορα Ζουρέτι, ένα άτομο σε κάθε 100.000 έχει τη σπλήνη στο άριστερό μέρος του θώρακος αντί για το δεξί (που είναι η συνηθισμένη θέση της).

ΑΥΞΗΣΙ ΤΗΣ ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ο μεγάλος στρογγυλός δίσκος, που παλαιώνεται το λαμπτήρα στη φωτογραφία μας δεν είναι κανένα άμπαλο αλλά μια συσκευή του Γερμανού καθηγητού Χάν, η οποία επιτυγχάνει την αύξηση της ευεξίας του ανθρώπινου οργανισμού. Με βάση πάντα την επιστημονική θεωρία ότι ο άνθρωπος είναι ένα συγκρότημα ηλεκτρολυτών ο καθηγητής αποδίδει την καχεξία καθώς και την απροθυμία για εργασία σε δυσμενή ηλεκτρικά πεδία της ατμόσφαιρας. Η συσκευή του, λοιπόν, εκπέμπει μια ακτινοβολία που δημιουργεί ένα ευνοϊκό για τον άνθρωπο ηλεκτρικό πεδίο αυξάνοντας έτσι την ευεξία και τη δραστηριότητα του. Όπως καταλαβαίνετε, η την ευεξία και τη δραστηριότητα για γραφεία και γενικά για τόπους συσκευής θεωρείται ιδέωση άτομα μαζί, δεδομένου ότι αυξάνει σημαντικά την αποδοτικότητα τους.

Άσκήσεις ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΣΦΥΑΛΓΙΑ

Αποβλέπουν στην τόνωση των κοιλιακών μυών

Μια από τις κοινότερες κι' ενοχλητικότερες παθήσεις του ανθρώπου είναι οι πόνοι της πλάτης. Έχουν δε πολλές πιθανές αιτίες.

Όταν οφείλονται σε μετατόπιση ενός δίσκου της σπονδυλικής στήλης, απαιτείται συστηματική θεραπεία, κάποτε δε και έγχυση.

Άλλοτε πάλι, ο πόνος προέρχεται από κάποια ανωμαλία του σκελετού, ή από κάκωση (θλάση, ρήξη, κλπ.) ενός μυός ή ενός τένοντος.

Μπορεί όμως και να βρίσκεται η αιτία μακριά από το σημείο όπου εκδηλώνεται ο πόνος: Ένδεχεται δηλαδή να πρόκειται για μια φλόγωση σε κάποιο άλλο σημείο του σώματος, ή για μια ανωμαλία του ουροποιητικού συστήματος (π.χ. λίθα του ουρητήρος).

Αλλά και οι συναισθηματικές διαταραχές μπορεί να προκαλέσουν πόνους στην πλάτη. Πράγματι, οι ψυχοπαθείς κι' οι ψυχογενετικοί τύποι παρουσιάζουν συχνά αυτό το σύμπτωμα, και μάλιστα αρκετά έντονο, αποτέλεσμα της υπερεντάσεως και της άφύσικης καταπόνησης των μυών της πλάτης τους.

Η κοινότερη όμως ίσως μορφή της παθήσεως αυτής είναι η λεγόμενη οσφυαλγία. Εύτυχως, η διάγνωση της μπορεί τώρα να γίνει γρήγορα, κι' η θεραπεία της επιτυγχάνεται μ' ένα σύστημα άλλων γυμναστικών ασκήσεων.

Η οσφυαλγία παρουσιάζει ώριμα αλάθητα χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Ο πάσχων νοιώθει ένα «πιάσιμο» στο κάτω μέρος της πλάτης, που μπορεί να φέρει μια άφύσικη συστολή της σπονδυλικής στήλης. Ο πόνος είναι δυνατό ν' ανόγισι άμείωσ έπειτα από το περιστατικό που τον προκάλεσε (σίκωμα βάρους, απότομη κίνηση, κλπ.), είτε άοκέτες ώρες άογότερα.

Πάντως, άφού έκδηλωθ, κάνει άνυπόφορη και την παραμικρότερη άκόμη κίνηση. Οι μύες της πλάτης συσπώνται. Το παρατεταμένο κάθισμα, άοθοσασία ή έαπλώμα χειροτερεύει την κατάσταση.

Ιδίως πονάει κανείς όταν, άφού άθήση πολλή ώρα, θελήση κατόπι να σκωθ.

Έπειτα από μέρες δέ, μπορεί να έμφανισθούν και πόνοι στις κνήμες.

Οι γιατροί έέρουν τώρα ότι αίτια της οσφυαλγίας είναι ή έξασθενισή των κοιλιακών μυών. Οι μύες αυτοί προορίζονται για να διατηρούν στη θέση του κι' εύλυνιστά κάτω μέρος της σπονδυλικής στήλης. Σπάνια όμως έξασθενούνται άσο προέπει, με τη σφιμερή καθιστική ζωή που κάνουμε.

Άδυνατίζουν λοιπόν, χάνουν τον τόνο τους και τότε μια άσυνήθιστη κίνηση μπορεί να προκαλέση την οσφυαλγία.

Το πρώτο βήμα της θεραπείας άποβλέπει στη χαλάρωση της μυικής συσπάσεως. Ο πάσχων έαπλώνεται μπρούμυτα

πάνω σ' ένα τραπέζι, που το ένα του πλευρά είναι άνασηκωμένο (με σκαμνίκια ή με γονιούς βιβλία περασμένα κάτω από τα πόδια του).

Τα πόδια του πάσχοντος βρίσκονται προς το μέρος εκείνο και κρέμονται προς τα έξω από το άνασηκωμένο πλευρό του τραπεζιού. Μένει δέ σ' αυτή τη θέση, με το κεφάλι γαμπλότερα από το υπόλοιπο σώμα του, επί 10 λεπτά περίπου, άσπου να λείψη ή σύσπασι των μυών και ο πόνος.

Έπειτα πρέπει να κάνει τρεις ειδικές άσκήσεις, για να τονώσουν ή κοιλιακή μύς και να μην έαναπαθή στο έξης την οσφυαλγία.

Οι άσκήσεις αυτές γίνονται μια φορά την ήμέρα, κατά προτίμησιν το πρωί άφού σκωθ άπ' το κρεβάτι. Έπαναλαμβάνεται 10 φορές ή καθεμιά τους. Κι' έπειτα από 1-2 λεπτά άνάπαυσι άκολουθεί ή έπομένη άσκηση.

Και στις τρεις ή πάσχων είναι έαπλωμένος άνασκελα από πάτωμα, με τα γόνατά του λυγισμένα. Ο ρυθμός των κινήσεων πρέπει να είναι άογός και κανονικός, όχι άπότομος και σπασμωδικός.

Στην πρώτη άσκηση, ο πάσχων λυγίζει το λαίμυό του, άσπε να πλησιάση άσο το δυνατόν περισσότερο το πηγούνι του στο στέονό του.

Στη δεύτερη, άνασηκώνει έλαφρά τους ώμους του άπ' το πάτωμα.

Και στην τρίτη άνασηκώνει τους ώμους του άσο το δυνατόν περισσότερο προς την στάσι του καθίσματος.

Αν οι άσκήσεις αυτές συνεχισθούν κάμποσο καιρό, άφού λείψη τελείως ο πόνος, προλαμβάνεται συνήθως ή ύποτροπή του.

Η καινούργια αυτή θεραπευτική μέθοδος επινοήθηκε και σνιστάται από δύο Άμερικανούς άοθοπεδικούς, της Ιατρικής Σχολής του Έμουρ.

Δύο νέα φάρμακα έναντι των δερματίτιδων

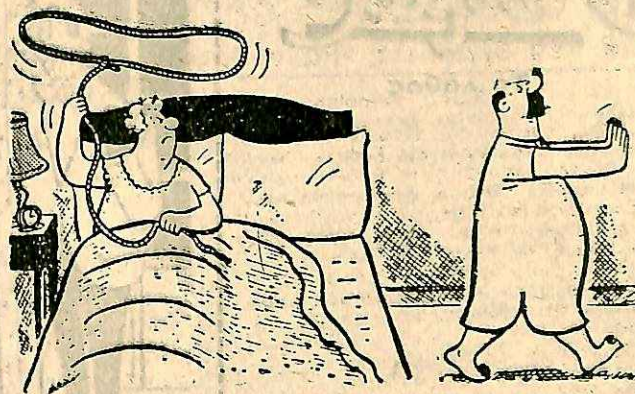
Δύο νέα φάρμακα έναντι των δερματικών παθήσεων, που έμφανίστηκαν τελευταία, είναι ή πρεδνιζόλη και ή πρεδνιζολόνη. Τα δύο άσκήσεις είναι ίδιαίτερως άσπαστελεσματικά έναντι της έρποειδούς δερματίτιδας. Έξασθενίζουν επίσης τις κοκκινίλες και τη φαγούρα που παραμένουν μετά τη θεραπεία του έκζεματος. Η θεραπεία έέρχεται μέσα σε έλαχιστες ήμέρες.

Η πρεδνιζόλη και ή πρεδνιζολόνη άποδίδουν επίσης καλά αποτελέσματα σε περιπτώσεις πτώσεως των τριχών κατά ζώνες.

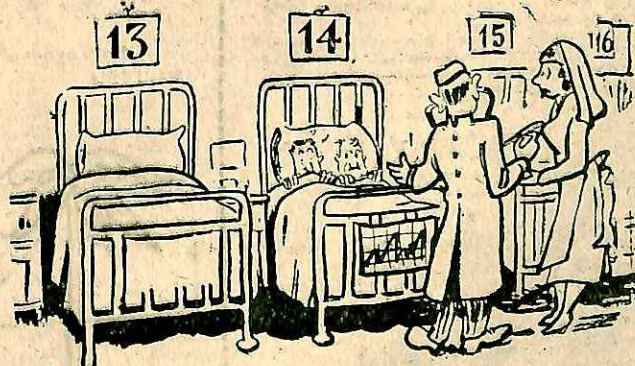
Η βακίτρασίνη έναντι των άμειβάδων

Η βακίτρασίνη είναι, ως γνωστόν, ένα ισχυρότατο αντιβιοτικό, που έχει άποδειχθεί άποτελεσματικό έναντι των άοθηνών, των άσπαστεσμάτων με πύον κτλ. Μπορεί έπίσης ν' άναπλήρωση την πενικιλίνη στις περιπτώσεις που ή τελευταία για τον ένα ή τον άλλο λόγο δεν έχει έπίδραση. Οι Άμερικανοί άσκήσεις μελετούν τώρα τον τρόπο έπιστημονικής μελέτης της από της χρησιμοποίησής της άπο το στόμα για την καταπολέμηση των άμειβάδων και άλλων έλθεσών παρασίτων του έντερικού άσπαστεσμάτων. Τα σχετικά πειράματα άπασαν μέχρι τρις άνοποιητικά αποτελέσματα.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Η γυναίκα του εμποδιστή.

Η νοσοκόμα: Είναι προληπτικός, γιατρέ, και δεν έγγυει να μείνη στο 13...

Χωρίς λόγια.

Πότε θα ξαναπετάξω;

Το λάθος

— 'Η κυρία: Κατίνα, έσπασες πάλι 'Ε-
να ποτήρι!
— 'Η υπηρέτρια: Δεν τώθελα, κυ-
ρία...
— 'Η κυρία: Βέβαια, όταν σπάσει κα-
νείς κάτι, δεν τώ θέλει...
— 'Η υπηρέτρια: Έχετε λάθος, κυ-
ρία. Πώς σπάζουμε τότε τ' αγγιά;

— Τι γυρεύεις στην αίθουσα των συνε-
δριάσεων, Ψευδοδόωρε;
— Είμαι μάρτυς.
— Σε ποιά υπόθεση...
— 'Ε... κάποια θά βρεθώ.

Δυσή φιλόλογοι συζητούν:
— Τι παίρνει η λέξη «ηλίθιος»; Ψιλή ή
δασεία;

— Ψιλή...
— Δασεία!... Αυτό εξακριβώθηκε από
ἀρχαίο τάφο.
— 'Αδύνατον, απάντα ένας ἀπρόκλητος
τρίτος. Δεν μπορεί να παίρνει ούτε ψιλή
ούτε δασεία, γιατί ο «ηλίθιος» δεν έχει
...πνεύμα!

— 'Εγώ να σας δώσω την κόρη μου;
Τέτοιο εγκλημα δεν τώ κάνω.
— Μά γιατί, κύριε; Δεν είναι δά και
τόσο άπαισία!...

— Θέλετε ν' αγοράσετε ένα παπαγά-
λο, κυρία; Διαλέξετε απ' όσους έχω στο
κατάστημα μου... Αυτός εδώ, που μιλάει,
κάνει 700 δραχμές...
— Μά γιατί, κοστίζει ακριβώτερα εκεί-
νος που δεν μιλάει;
— Αυτός... σκέπτεται, κυρία!

— 'Η κυρία στον καρδουνιάρο:
— Τα κάρβουνα που αγόρασα προχτές,
δεν ανάβουν!
— Μά μου ζητήσατε κάρβουνα οικονο-
μικά... Ένα τσουβάλι απ' αυτά που σας
έδωσα, σας φτάνει για μισό χρόνο.

— Θα πάω πίσω στη μητέρα μου! Λέει
κλαίγοντας η νεόνυμφη, μετά τον πρώτο συ-
ζυγικό καυγά.
— Ο σύζυγος, εξώ φρενών, της δίνει τα
ναύλα της. Μά εκείνη αρχίζει να κλαίει ά-
κόμα δυνατότερα.
— Είσαι τέρας! φωνάζει. Πού είναι τα
λεφτά για την επιστροφή;...

— 'Οραίο αυτό το πορτραίτο που μου
φτιάσατε. Μου μοιάζει πολύ... Βρίσκω μο-
νάχα πως μούχετε κάνει πολύ σκούρα τα
μαλλιά.
— Θέλετε, κυρία μου, ν' αλλάξω το
χρώμα των μαλλιών στην εικόνα, ή προτι-
μάτε... να βαφτίτε έσείς;

Στο δικαστήριο:
— Το πάθος σου για τώ κρασί, κατη-
γορούμενε, σ' έφερε ως εδώ...
— Μπά όχι, κύριε πρόεδρε! Αυτό είναι
τώ μόνο μέρος που δεν σκέφθηκα ποτέ να-
ρθώ να πιώ!

— 'Ο σύζυγος: Σε βλέπω κάθε μέρα
επί τόσες ώρες στο πιάνο, και ποτέ στην
κουζίνα.
— 'Η σύζυγος: Μά, αγαπητέ μου, δεν
μπορώ βέβαια να βάλω τώ πιάνο στην
κουζίνα!

Μιά κυρία 'Αμερικανίδα ζητάει διάφο-
ρες ανώτερες πληροφορίες από ένα Λον-
δρέζο πόλισμαν της τροχιάς.
— Πέστε μου και κάτι άλλο, τόν ρωτάει
στο τέλος. Αυτό τώ λουρί που περνάει κά-
τω απ' τώ πηγούνι σας, χρησιμεύει για
να κρατάει την κάσκα σας;
Κι' εκείνος, χάνοντας πιά την υπομονή
του:

— 'Οχι, κυρία. Χρησιμεύει για να ξε-
κουράζεται η μασέλα μου, αφού απαντή-
σω σε τόσες περιττές ερωτήσεις!

— Δεν εσχόσατε έξω να ιδούμε τώ
...φρεγγάρι;

— 'Ο δραπέτης

— Μου δίνετε σας παρακαλώ τώ καρφί;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

— 'Αν έχετε δέρμα ξηρό κι' ευερέθιστο,
ανακατέψτε λίγο χλιαρό τριανταφυλλόνε-
ρο, βρασμένη και λιωμένη πατάτα και μι-
σό κροκό αυγού. Φτιάχτε έτσι μιά κρέμα
καλά «δεμένη», απλώστε την στο πρόσωπο
και τώ λαϊμό σας κι' αφήστε την να έπι-
δράση μισή ώρα περίπου. Ύστερα πλυθή-
τε με νερό βρασμένο και χλιαρό.

Βάζετε τη «μάσκα» αυτή κάθε φορά που
νοιώθετε την επιδερμίδα σας τεντωμένη,
στεγνωμένη ή κουρασμένη.

— 'Η «μάσκα» από κροκό αυγού, μαζί με
ρούμι ή λευκό οινόπνευμα, ταιριάζει στα
χλωμά δέρματα, που δεν τρέφονται καλά
απ' την κυκλοφορία του αίματος. Είναι θρε-
πτική και τονωτική, γιατί περιέχει ζωικά
λίπη.

Γιά δέρμα λιπαρό, χτυπάτε καλά ένα
ασπράδι αυγού. 'Η «μάσκα» αυτή είναι πολ-
ύ τονωτική και στυπτική. Σφίγγει τους
πόρους και καταπολεμά τη σημηγματόρροια.
Ξανανιώνει άμέσως τώ πρόσωπο, γι' αυτό
μπορεί να χρησιμοποιηθώ πριν από ένα
πάρτυ ή ένα χορό. Δεν πρέπει όμως να γί-
νεται κατάχρησή της.

Για ν' άδυνατίσετε

Μιά δίαιτα συστηματική, που θά σας
επιτρέψει ν' άδυνατίσετε σε τρεις μήνες κα-
τά 4—6 κιλά, χωρίς να πάθη η υγεία σας,
είναι η εξής:

— Αποκλείστε τώ ψωμί κι' αντικαταστήστε
τώ με μερικά μπισκότα, όχι πολλά. Τώ πρωί,
πίνετε ένα φλυτζάνι τσάι, μ' ελάχιστη ή
καθόλου ζάχαρη, ή καλλίτερα τώ ζουμί έ-
νος πορτοκαλιού.

— Οι σάλτσες επιτρέπονται μόνον έφ' όσον
δεν είναι υπερβολικά λιπαρές και πικάντι-
κες και δεν περιέχουν πολλά μπαχαρικά.

Αποφεύγετε τώ βούτυρο, τώ λάδι, τώ ζυ-
μαρικά, τώ γλυκά. Τρώτε λαχανικά, φρού-
τα και ψάρι στη σχάρα. Στις σαλάτες σας
βάζετε δυο μικρές κουταλιές ζουμί λεμο-
νιού, ελάχιστο λάδι κι' αλάτι. 'Απ' τώ χορ-
ταρικά, προτιμάτε τώ καρτότα, τώ σέλινο,
τώ σπανάκι, τώ μαϊντανό, τώ μαρούλι, τώ
καρότο, τώ ντιότα.

Συχνά με τή δίαιτα, κάνετε και μιά
ταχτική γυμναστική, ή τουλάχιστον περπα-
τάτε πολύ.

— 'Αν στην αρχή νοιώθετε πως πεινάτε σε
ώρες όχι κανονικές, πίνετε ένα ποτήρι νερό
ή τώ ζουμί ενός φρούτου, και θά κοπή
προσωνιά η πείνα σας.

— 'Αν η δίαιτα αυτή σας φαίνεται πολύ...
σκληρή, μπορείτε να πίνετε κάθε απόγευμα
ένα κοκταίλ, αποτελούμενο από ένα χτυ-
πημένο κροκό αυγού, μιά μικρή κουταλιά
ζάχαρη, μιά μικρή κουταλιά τσέρου και τώ
ζουμί ενός πορτοκαλιού.

Πώς σερβίρονται τώ όρεκτικά

Κάθε πράγμα που παρουσιάζεται στή
τραπέζι, ανοίγει περισσότερο την όρεξη.
— 'Αν σερβίριση καλά. 'Ακούστε λοιπόν πως
θά σερβίρετε τώ όρεκτικά:

Σ' ένα ωραίο κρυστάλλινο πιάτο βά-
ζετε τις σαρδέλλες σε σχήμα βεντάλιας.
'Ανάμεσα τους βάζετε ασπράδια και κρο-
κούς αυγών σφιχτών, κοπανισμένους, και
στό κέντρο τώ πιάτου τοποθετείτε μισές
φέτες λεμονιού κι' απ' τώ άλλο φιλοκοιμέ-
νες φέτες αυγών σφιχτών. Ραντίζετε τις
σαρδέλλες με λεμόνι και σερβίρετε με φρέ-
σκο βούτυρο στο γνωστό σχήμα κογχυλίου.

Τ' άγγουράκια τώρα: 'Αφού τώ καθαρί-
σετε, τώ κόβετε σε φίλες στρογγυλές φέ-
τες. Τ' ανακατεύετε καλά με λάδι και ξύ-
δι και τώ βάζετε στή μέση μιάς σαλατιέ-
ρας. Τριγύρω βάζετε ένα κορδόνι από μα-
γιονέζα, στήν οποία προσθέτετε φιλοκοι-
μένο μαϊντανό, κι' ύστερα μιάν άλλη γραμ-
μή από φιλοκοπανισμένο ασπράδι σφιχτού
αυγού.

Τά φιλέτα της ρέγγας τώ μουσκεύετε
πρώτα με λίγο γαλά, τώ χωρίζετε σε κομ-
μάτια και τώ βάζετε σε μιά ριβιέρα. Τά
σκεπάζετε με μαγιονέζα φτιαγμένη με μου-
στάδα, στήν οποία προσθέτετε σκληρούς
κροκούς φιλοκοιμένους. Τώ ασπράδι των
αυγών, επίσης φιλοκοιμένο, χρησιμοποιεί-
ται για τώ γαρνιρίσμα.

Κι' ένα ωραίο σερβίρισμα τώ τόνου:
Τριγύρω σ' ένα πιάτο βάζετε μιά σειρά
ντομάτες κομμένες στρογγυλές, μιά σει-
ρά κρεμμύδια και μιά σειρά πατάτες βρα-
στές, όλα κομμένα στρογγυλά. 'Αν θέλε-
τε βάζετε μόνο μιά σειρά, που θ' αποτε-
λήται τότε από μιά φέτα ντομάτα, μιά
κρεμμύδι, μιά πατάτα, κ.ο.κ. Βάζετε τόν
τόνο στή μέση και προσθέτετε σε όλα ά-
λατοπιπέρο, λάδι και λεμόνι.

Κλεό Μούρε

Η ΤΑΝ ένα υγρό, μουχλιασμένο υπόγειο. Και τη μέρα ακόμα σκοτεινό. "Ηλιος δεν έμπαινε από πουθενά. Και σε ένα κρεβάτι — τρεις σανίδες και δυο στρίποδα, κι' απάνω ένα κουρελιασμένο στρώμα από τζίδα — μία γυναίκα ξεμυλούσε...

Ξεμυλούσε, με τα μάτια της καρφαμένα απέναντι, στον τοίχο, από όπου της χαμογελούσαν δυο φωτογραφίες: "Ένας άντρας άμορφος, μελαχροινός, γεροδεμένος, μ' ένα δλέμμα απαλό. Δίπλα του ένα ξανθό μωρό, χαμογελαστό, με δυο λακουβάκια δίπλα στα χείλια του και τα μικρά χαράκια του απλωμένα μπροστά με λαχτάρα.

Δυο φωτογραφίες στον τοίχο απέναντι σε μία φτωχιά γυναίκα που πεθάνει... Αυτές οι φωτογραφίες ήταν η τελευταία διδυμη συντροφιά που είχε απομείνει στις στερνές της στιγμές...

Πρώτα - πρώτα, ο άντρας: Κάποτε, πολύ παλιά, συγκέντρωνε τα όνειρά της... Ήταν ο πρώτος — ο μόνος — που έκανε την καρδιά της να χτυπήσει. Είχε ξεχαστεί στη διψασμένη αγκαλιά του, αμέριμνη, ξένοιαστη, και, κλεινώντας τα μάτια, του τάχε δώσει όλα, χωρίς να κρατήσει τίποτα, ούτε τόσο δά, γι' αυτήν... Είναι τόσο όμορφο να πέφτει μια γυναίκα στο ωραίο βάραθρο που λέγεται Έρωτας! Είναι ένα βάραθρο σπαρμένο με λουλούδια... Υστερα, το παιδί, το ξανθομάλλο αγγελούδι, που γεννιέται μέσ' από τα φιλιά και τα χάδια, και που μοιάζει με ρόδινο λουλούδι, που προέρχεται από τα φιλιά του ήλιου στην ανοιξιάτικη γη... Το παιδί γεννήθηκε. Μαζί μ' αυτό όμως — τί τραγική σύμπτωση! — πέθανε κι' ο Έρωτας μέσ' στην καρδιά του άντρα... Ένα παιδί δεν είναι μόνο ρόδινη σάρκα, μεταξένια μαλλιά, φωτεινό χαμόγελο: Είναι και λιγάκι υπέλας... Ο άντρας βαρέθηκε. Αλλάστω, η γυναίκα είχε πιά παλνώσει. Παλνώνει τόσο γρήγορα μια γυναίκα που τα δίνει όλα... Η αγκαλιά του άντρα είναι άπληστη κι' άχόρταγη, κι' οι γυναίκες τόσες πολλές στη ζωή...

Ο άντρας έφυγε. Κι' η γυναίκα έμεινε με το παιδί στην αγκαλιά και την πίκρα στην ψυχή... Μία ιστορία κοινή, κοινοτάτη, που επαναλαμβάνεται τόσο συχνά... Στην αρχή πάλεψε σκληρά για το παιδί της. Προσπάθησε να μην του λείψει τίποτα... Ξαφνικά όμως, ήρθε ο πιο σκληρός κεραυνός να τη χτυπήσει κατακέφαλα: Το παιδί πέθανε. Η γυναίκα τόβασε όπως είχε θάψει και τον Έρωτα της και τα όνειρά της. Έμεινε όμως η φωτογραφία. Βλέπετε, η ζωή είναι σκληρή: Δίνει το θάνατο σε κάτι λατρευτό κι' ωραίο, κι' αφήνει ζωντανά τα άμυχα, για να υπογραμμίζουν αυτό που χάθηκε μέσ' στην ανώφελη και σκληρή αναπόληση της εύτυχιας πουσθυσσε...

Χωρίς να το ζητήσει, μα και χωρίς να το αποφύγει, η γυναίκα κατακάλυψε χαμηλά. Δεν ήταν από ανάγκη. Δεν ένοιωσε την ανάγκη ούτε να αντιδράσει, ούτε να ζήσει. Η αδιαφορία της όμως για όλα την έκανε να μη θελήσει ν' αποφύγει το καταρκύλισμα. Κι' έτσι από αγκαλιά σε αγκαλιά, ήρθε η πραγματική μιζέρια, το μνήλιο αυτό υπόγειο, που δεν το φώτιζε ο ήλιος που φωτίζει όλους τους ανθρώπους με άπλετο, ζωντανό φως. Το φωτίζανε άμυδρα δυο μικροί, μισοσβυσμένοι ήλιοι — οι δυο φωτογραφίες στον τοίχο...

Και τώρα η Έλενη, μόνη, κατάμονη, ξεμυλούσε. Η άρρώστεια την είχε φάει, και τώρα ο θάνατος παραφύλαγε σε μία γωνιά του μουχλιασμένου υπόγειου για να την άρπάξει!

Σ' ένα κοντό τραπέζακι, μία πονετικιά

Δυο φωτογραφίες ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

γειτόνισσα είχε βάλει λίγο λάδι και λίγο βαμπακί στριμένο σ' ένα ραϊσμένο πιατάκι, κι' είχε ανάψει το καντήλι.

Τώρα, μέσ' την αμφίβολη δειλή φλογίτσα του, οι δυο φωτογραφίες του τοίχου παίρνανε σάρκα και οστά. Ο άντρας μεγάλωνε, γινόταν φίλος τρυφερός, γεμάτος φλόγα και συμπόνια και καθότανε δίπλα της, σ' αυτό το κρεβάτι του μαρτυρίου της, για να της χαϊδέψει τα μαλλιά και να της φιλήσει τα μάτια... Ζύγωνε τα χείλη του στο αυτί της και της μουρμούριζε ένα πλήθος θερμά, πειστικά λόγια — ίδια με κείνα που την είχαν κι' άλλοτε χαϊδεύει και την είχαν ρίξει νικημένη στην αγκαλιά του. Της έλεγε πόσο ή ζωή είναι όμορφη όταν δυο νέοι άνθρωποι αγαπιούνται πόσο όλα μπροστά στα ζαλισμένα μάτια τους προβάλλουνε γοητευτικά κι' απαλόχρωμα, πόσο αξίζει να ζή κανείς...

Κι' εκείνη τον άκουγε, με τα μάτια μισόκλειστα, σά να τάχε θαμπώσει ο δόλοιστος ήλιος της εύτυχιας που σπαταλούσε τα χρυσάφια του στον ούρανο της ζωής της... Τον άκουγε και μεθούσε από τα γλυκά, μουσικά λόγια του, από την ασύγκριτη μελωδία των υποσχεσών του. Κι' ήτανε σίγουρη ή φτωχιά έρωτευμένη ότι θα την αγαπούσε πάντα ο ωραίος εκείνος άντρας που εκπροσωπούσε για την τελή επιπόλαια καρδιά της κάτι πιο πολύ από το παν!... "Αξίζει τη μεγάλη θυσία, την ολοκληρωτική έρωτική της θυσία — τη θυσία, που αντιπροσώπευε και γι' αυτήν την πιο μεγάλη εύτυχία..."

Ο! Πέσο τον αγαπούσε, ακόμα κι' αυτή τη στιγμή, τον αγαπημένο της ή Έλενη!... Δεν θυμότανε τίποτα κακό δικό του. Θυμότανε μόνονά πως ήταν ο πρώτος, ο μόνος άντρας που την είχε σφίξει δυνατά στα γερά μπράτσα — του και της είχε χαρίσει φιλιά, χάδια — κι' ένα αγγελούδι! Και το αγγελούδι κατέβαινε κι' αυτό από τη φωτογραφία του κι' έρχότανε δίπλα της ν' ακουμπήσει το ξανθομάλλο κεφαλάκι του στην παλάμη της και να δροσίσει με την άρωματισμένη πνοή του το φλογισμένο μέγουλό της από τον πυρετό...

Μά, ναι! Είχε έναν άντρα ή Έλενη κι' ένα παιδί... Δεν ήτανε μόνη της... Κι' αν πέθαινε ακόμα, θα πέθαινε στην αγκαλιά τους — δίπλα στον ενός τα χείλια, δίπλα στον άλλου τα μεταξένια μαλλιά...

Πέθανε μόνη της άργά, τη νύχτα, με τα μάτια της καρφαμένα στις δυο φωτογραφίες του τοίχου.

Υστερα, το λάδι σώθηκε και το καντήλι έσβυσε.

Η Έλενη όμως κυττούσε πάντα, και μέσ' στο σκοτάδι. Κι' έπαψε να κυττάει, μόνο όταν το πρωί μία πονετικιά γειτόνισσα της βάλισε τα μάτια...

Το υπόγειο αδειάστηκε, καθαρίστηκε. Θα γινόταν αποθήκη κρασιών. Κι' ο σκοτεινιάρης πήρε τα όνειρα της πεθαμένης. Τη φωτογραφία ενός όμορφου μελαχροινού άντρα και τη φωτογραφία ενός μικρού που χαμογελούσε... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ ΞΑΝΑΡΧΙΖΟΥΝ
— Έδω φυλάκιον Β-12... Στὸ 65ο χιλιόμετρο παρατηρείται ἐνδιαφέρουσα κίνησις!...
(Τοῦ Α. Θεοφύλλου)

Αυτές οι φωτογραφίες ήταν η τελευταία συντροφιά που είχε απομείνει στις στερνές της στιγμές...

Πριν απ' την ΑΓΓΛΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Μπίλ Κράουφορντ ήπια το ούισκυ του και παράγγειλε και δεύτερο. Στο μπαρ που καθόταν διάβασε στην έφημερίδα πως τ' αεροπλάνο που έρχόταν απ' το Λονδίνο για τη Νέα Υόρκη δεν είχε δώσει καμιά νεώτερη είδηση κι' όλοι ανησυχούσαν μήπως είχε χαθεί. Με τ' αεροπλάνο αυτό ταξίδευε και η Ρόζυ, η γυναίκα του Μπίλ. Δίπλωσε την έφημερίδα και τηλεφώνησε στην Έμμου.

— Έσύ 'σαι, Μπίλ;... Ναι, Έμμα, του είπε έκλειψη.

— Μη με περιμένεις απόψε, θέλω να μάθω νεώτερα.

— Καλά, αγάπη μου. Καληνύχτα...

— Καληνύχτα, Έμμου...

Παράξενο, ο Μπίλ περίμενε να μάθω αν τ' αεροπλάνο είχε πέσει κι' αν η Ρόζυ είχε σκοτωθεί. Τότε, θα ήταν ελεύθερος να παντρευτεί την Έμμου. Είχε γράψει στη Ρόζυ νύχτη στη Νέα Υόρκη, για να χωρίσουν. Ωστόσο, η ιδέα να μείνει ελεύθερος, εξ αιτίας ενός δυστυχήματος, τον έκανε να νοιώθει τύψεις. Οτιδήποτε και να συνέβαινε, στο βάθος, δεν ήθελε να πεθάνει η Ρόζυ. Ήταν πάντα τόσο καλή μαζί του, τόσο στοργική...

Θυμήθηκε τα χρόνια που την είχε γνωρίσει στην Ίρλανδία, μόλις είχε πάρει το δίπλωμά του απ' το Πανεπιστήμιο. Ήταν μια ωραία και φτωχή κοπέλλα η Ρόζυ, αυθόρμητη και καλή, και γρήγορα ο ένας έρωτεύθηκε τον άλλο. Εκεί, σ' ένα γραφικό χωριό της Ίρλανδίας, την πατρίδα της Ρόζυ, είχε γίνει αργότερα ο γάμος τους και είχαν φύγει σε λίγο για τη Νέα Υόρκη.

Εγκαταστάθηκαν σ' ένα μικρό διαμέρισμα κι' ο Μπίλ σαν νηπιός που ήταν, βρήκε γρήγορα δουλειά σ' ένα εργοστάσιο συνθετικού ελαστικού. Κέρδιζε λίγα, μα αγαπιόντανε κι' όλα τους φαίνονταν εύκολα.

Όταν έφυγε ο Μπίλ απ' το μπαρ, αποφάσισε να πάει σ' ένα νυχτερινό κέντρο για να φάει κάτι. Καθώς τον σερεβρίζαν, θυμήθηκε μια νύχτα, δέκα χρόνια πριν. Ήταν παντρεμένος, έδω και τρία χρόνια, και είχαν κάνει, με θυσία, αρκετές οικονομίες. Τότε, ακριβώς, ο Μπίλ είχε την ευκαιρία να κλείσει μια δουλειά με το συνθετικό ελαστικό, αλλά του χρειάζονταν πεντακόσια δολάρια.

Μα δεν έχουμε παρά τριακόσια και μιάς χρειάζονται για το μωρό, τούχε πη η Ρόζυ, που περίμενε παιδί.

Αν τα πάρω αυτά, έπαινε ο Μπίλ, και πουλήσουμε τα έπιπλα μας, το τουφέκι μου και το χρυσό ρολόι μου, θα φτάσουμε τα πεντακόσια. Μπορούμε να νο-

κιάσουμε ένα φθινό δωμάτιο επιπλωμένο. Σκέψου, Ρόζυ, η τύχη με περιμένει, μια μέρα θα είμαστε πλούσιοι.

Και τ' αεροπλάνο... Θα τ' πάρω σ' ένα όρφανοτροφείο. Δεν πρέπει να χάσω τέτοια ευκαιρία...

Πήγαν και κάθισαν σ' ένα φτωχικό δωμάτιο, στο έβδομο πάτωμα, δίχως ασανσέρ, και κάθε μέρα η Ρόζυ ανέβαινε και κατέβαινε όλη αυτή την ατέλειωτη σκάλα, που τόσο πολύ την κούραζε. Έτσι μια βροχερή χειμωνιάτικη μέρα, άνεβαί γοντας τις σκάλες, ένοιωσε τον εαυτό της άσχημα κι' έπεσε πριν προφτάσουν να τη βοηθήσουν. Τ' αεροπλάνο πέθανε!

Από τότε, η Ρόζυ άλλαξε. Θυμόταν ολόένα τ' παιδί της και την πατρίδα της.

Θέλω να πάω στην Ίρλανδία, Μπίλ, θέλω να πάω στους δικούς μου... του είπε μια ημέρα.

Δεν θα πίστευα ποτέ πως θάβλεπε να φύγεις... της απάντησε.

Δεν μπορώ πια να ζήσω εδώ. Τ' ξέρω, έσύ δε φταίς, μα αν είχαμε μείνει στο άλλο σπίτι, τ' παιδί δεν θα πέθαινε. Δεν μπορώ να τ' ξεχάσω αυτό. Έπειτα, ξέρω καλά πως για την ώρα έσύ δε θέλεις παιδιά, θέλεις μονάχα να πλουτίσεις.

Θέλεις να χωρίσουμε, Ρόζυ; Μίλησέ μου καθαρά.

Όχι, Μπίλ, αν έσύ δεν τ' θέλεις. Μα θέλω να φύγω. Θα ξαναγυρίσω, όταν η καρδιά μου γαληνέψει, όταν και συ θα θέλεις ν' αποχτήσεις παιδιά από μένα. Θα φύγω τώρα, Μπίλ.

Αφού τ' ήλεις, Ρόζυ... Έτσι έφυγε. Είχαν περάσει δέκα χρόνια από τότε, δέκα χρόνια ατέλειωτα και άδεια.

Ο Μπίλ, στο μεταξύ αυτό είχε γίνει πλούσιος, είχε δικό του εργοστάσιο συνθετικού ελαστικού, είχε γνωρίσει πολλές γυναίκες και μια απ' αυτές, την Έμμου, την είχε συμπαθήσει. Και γι' αυτή την Έμμου, ήθελε τώρα να χωρίσει από τη Ρόζυ.

Γιατί; Ούτε κι' ο ίδιος δεν τ' ήξερε καλά: Έπειδή ήταν δεκαπέντε χρόνια πια απ' αυτόν, νηπιωμένη και κομπή, έπειδή την είχε συμπαθήσει, έπειδή ένοιωθε, στα σαραντατρία του χρόνια, ότι ήταν μόνος κι' ένοιωθε την ανάγκη για λίγη στοργή.

Ο Μπίλ βγήκε απ' το νυχτερινό κέντρο και μπήκε στο αυτοκίνητο του. «Η

Ρόζυ είναι τώρα, σκέφτηκε τριανταδύο χρονών, ίσως κι' αυτή να θαρέθηκε τη μοναξιά, και είναι πιο όμορφη από την Έμμου.

Έβρεχε. Προχώρησε προς τ' Μανχάταν και τ' Χάρλεμ, πέρασε τη γέφυρα του Μπρούκλιν.

Όλη η πόλη τού φαινόταν ύγρη και κούα, έντελως ξένη για την καρδιά του που υπέφερε. Δεν τ' ένοιωζε και τόσο για την Έμμου, ήταν τ' όμοιο μόνος, γιατί δεν ήταν πια η Ρόζυ να τ' όνειρε, η Ρόζυ που μπορούσε να γυρίσει απ' ώρα σε ώρα από την πατρίδα της, την Ίρλανδία.

Μια αυγή γκρίζα διέλυσε τ' σύννεφα στον ούρανο. Ο Μπίλ είχε φτάσει στο λιμάνι.

Σταμάτησε τ' αυτοκίνητό του και φώναξε να τ' φέρουν μια έφημερίδα. Διάβασε τις τελευταίες ειδήσεις:

«Τ' αεροπλάνο που έφερε τ' απολεσθέν θα προσγειωθεί σ' ώον εις τας ένδεκας».

Η έφημερίδα ανέφερε και τ' όνομα τ' επίβατόν.

Ο Μπίλ είδε ανάμεσα σ' αυτά τ' όνομα της γυναίκας του: «Ρόζυ Κράουφορντ».

Εύχαριστήμενος, έτρεχε τώρα προς τ' αερολιμένα. Θα περίμενε μια-δυό ώρες στην αίθουσα της αναμονής, αλλά δίχως αγωνία, δίχως τύψεις. Τί θάλεγε στη Ρόζυ, στη Ρόζυ του; Πώς την αγαπούσε, όπως πάντα, πως την ήθελε κοντά του, πως είχε πλουτίσει, πως είχε καταλάβει ότι δίχως εκείνη η ζωή του δεν είχε νόημα.

Τίποτα απ' δ' αυτά. Θα τ' έλεγε απλυστάτα πως κάθε χρόνο θα πηγαίνουν με τ' παιδιά τους να περνούν τις διακοπές τους στην Ίρλανδία!...

ΡΑΛΦ Ο'ΚΟΝΝΟΡ

Θυμήθηκε τ' αεροπλάνο που είχε γνωρίσει τη Ρόζυ στην Ίρλανδία...